SWEDISH MUSICAL
LEVANDE
MUSIKARV
HERITAGE

JACOB STRUVE
1767-1826

Stråkkvintett F-dur
String Quintet F major

Källkritisk utgåva av/Critical edition by Cristian Marina

Levande musikarv och Kungl. Musikaliska Akademien

Syftet med Levande musikarv är att tillgängliggöra den dolda svenska musikskatten och göra den till en självklar del av dagens repertoar och forskning. Detta sker genom notutgåvor av musik som inte längre är skyddad av upphovsrätten, samt texter om tonsättarna och deras verk. Texterna publiceras i projektets databas på internet, liksom fritt nedladdningsbara notutgåvor. Huvudman är Kungl. Musikaliska Akademien i samarbete med Musik- och teaterbiblioteket och Svensk Musik.

Kungl. Musikaliska Akademien grundades 1771 av Gustav III med ändamålet att främja tonkonsten och musiklivet i Sverige. Numera är akademien en fristående institution som förenar tradition med ett aktivt engagemang i dagens och morgondagens musikliv.

Swedish Musical Heritage and The Royal Swedish Academy of Music

The purpose of Swedish Musical Heritage is to make accessible forgotten gems of Swedish music and make them a natural feature of the contemporary repertoire and musicology. This it does through editions of sheet music that is no longer protected by copyright, and texts about the composers and their works. This material is available in the project's online database, where the sheet music can be freely downloaded. The project is run under the auspices of the Royal Swedish Academy of Music in association with the Music and Theatre Library of Sweden and Svensk Musik.

The Royal Swedish Academy of Music was founded in 1771 by King Gustav III in order to promote the composition and performance of music in Sweden. Today, the academy is an autonomous institution that combines tradition with active engagement in the contemporary and future music scene.

www.levandemusikarv.se

Huvudredaktör/Editor-in-chief: Anders Wiklund
Notgrafisk redaktör/Score layout editor: Anders Högstedt
Textredaktör/Text editor: Edward Klingspor

Levande musikarv/Swedish Musical Heritage
Kungl. Musikaliska Akademien/The Royal Swedish Academy of Music
Utgåva nr 1617/Edition no 1617
2019
Notbild/Score: Public domain. Texter/Texts: © Levande musikarv
979-0-66166-345-4

Levande musikarv finansieras med medel från/Published with financial support from Kungl. Musikaliska Akademien, Kungl. Vitterhetsakademien, Marcus och Amalia Wallenbergs Stiftelse, Statens Musikverk, Riksbankens Jubileumsfond, Barbro Osher Pro Suecia Foundation, Riksantikvarieämbetet och Kulturdepartementet.
Samarbetspartners/Partners: Musik- och teaterbiblioteket, Svensk Musik och Sveriges Radio.

Stråkkvintett F-dur

Jacob Bernhard Struve
(1767-1826)

1

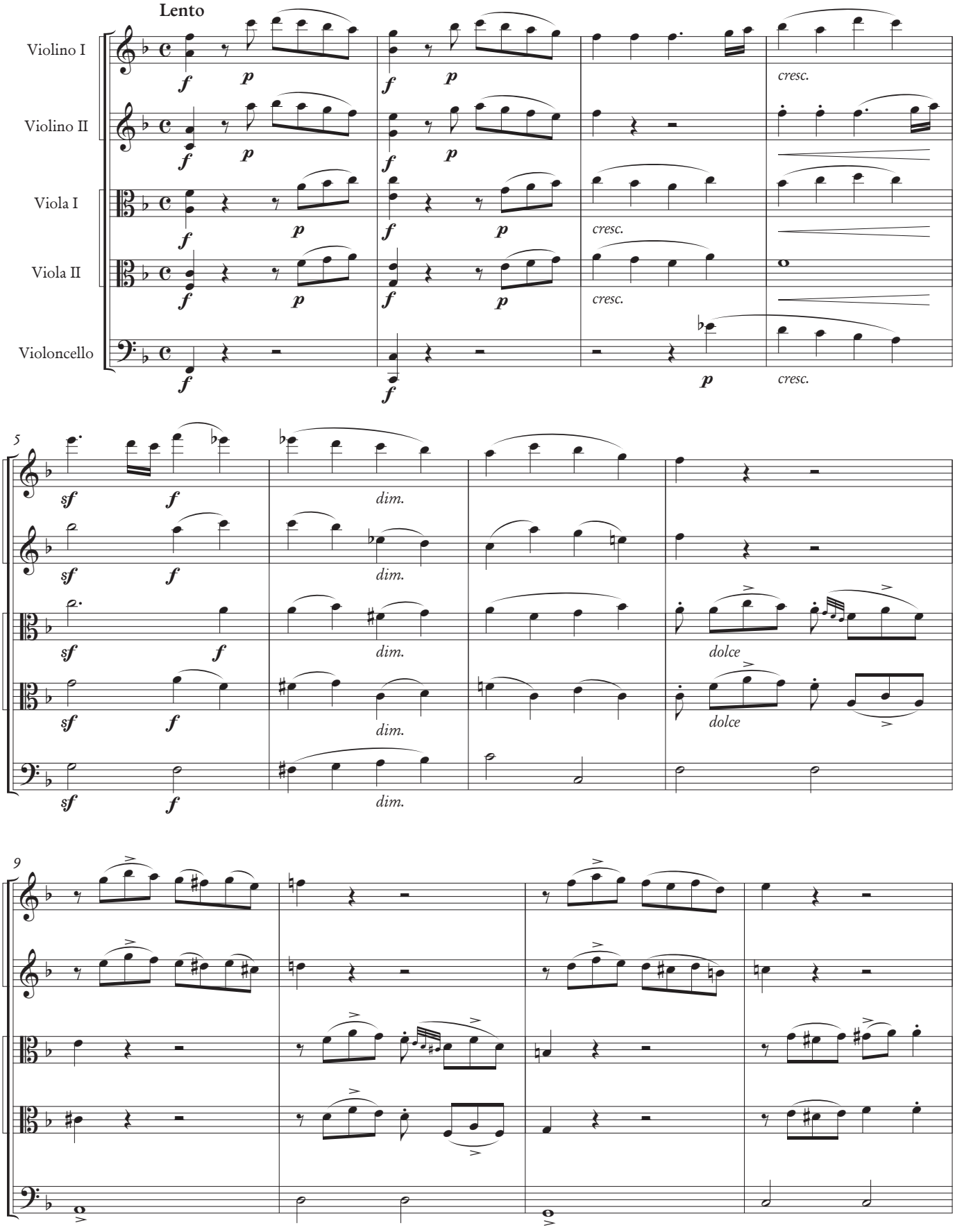

Kritisk utgåva av/Critical edition by Cristian Marina
Swedish Musical Heritage, Kungl. Musikaliska akademien, Stockholm 2019. Public domain. www.levandemusikarv.se

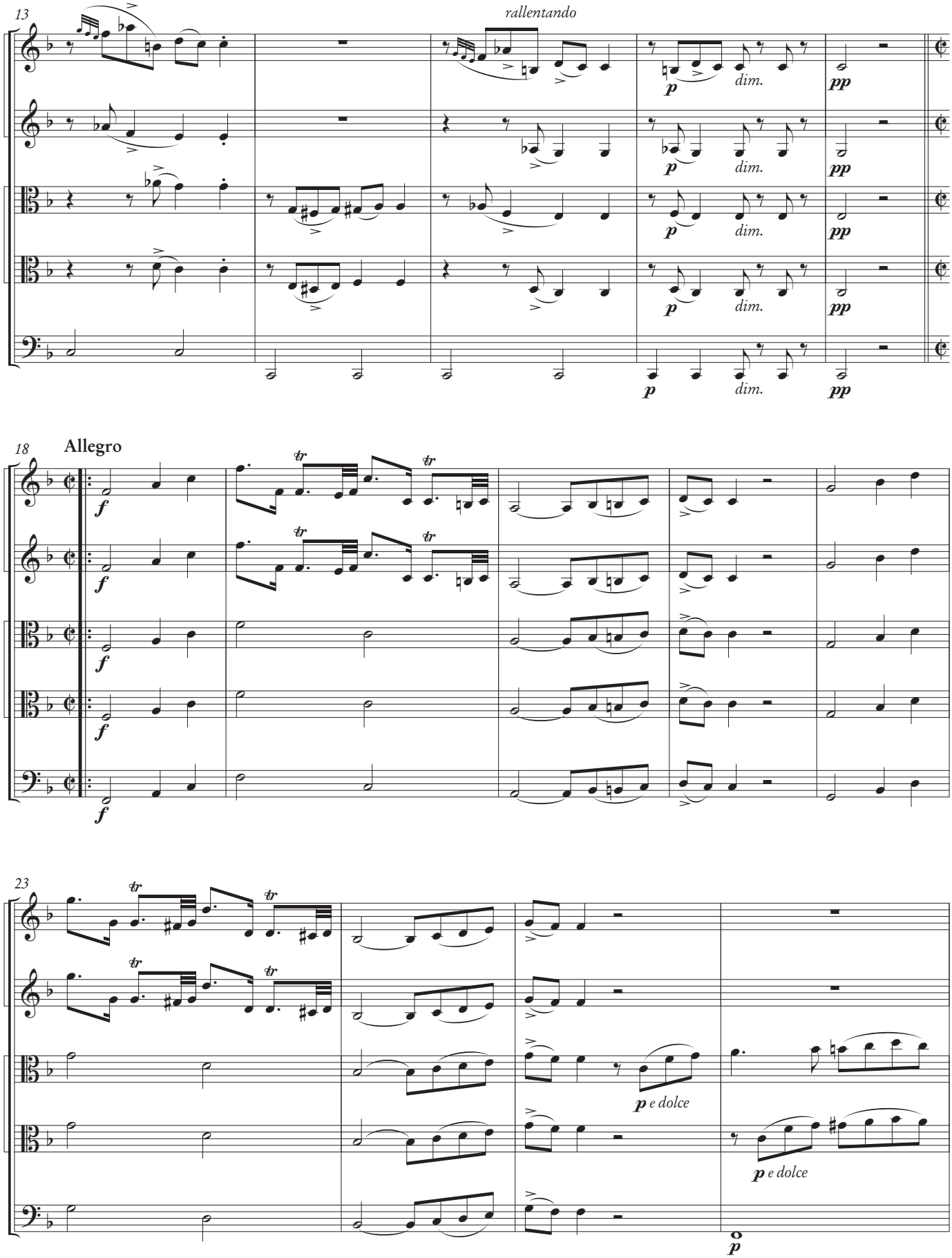
13
rallentando
dim.
pp
18
Allegro
f
tr
23
p e dolce

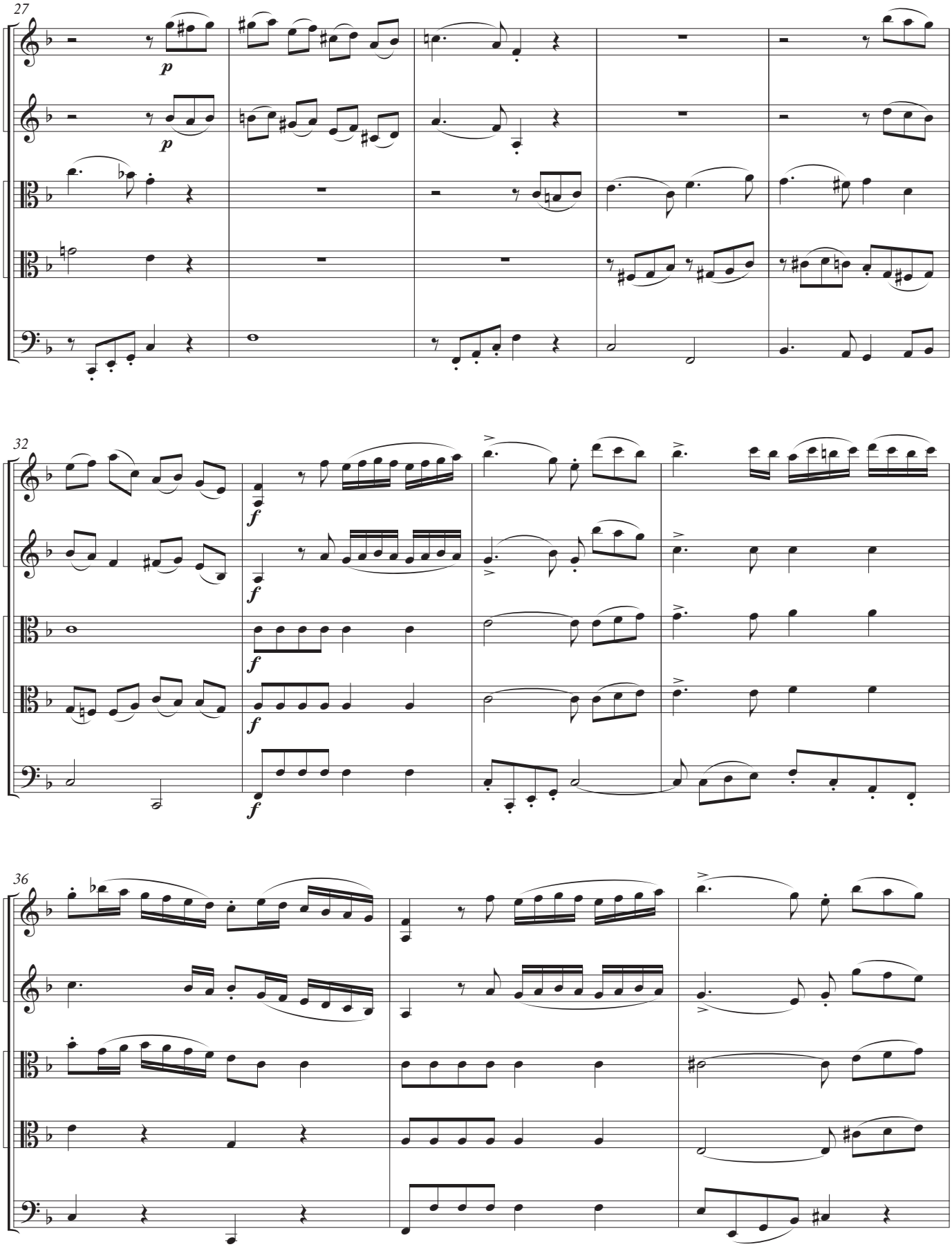
27
p
p
32
f
f
f
f
36

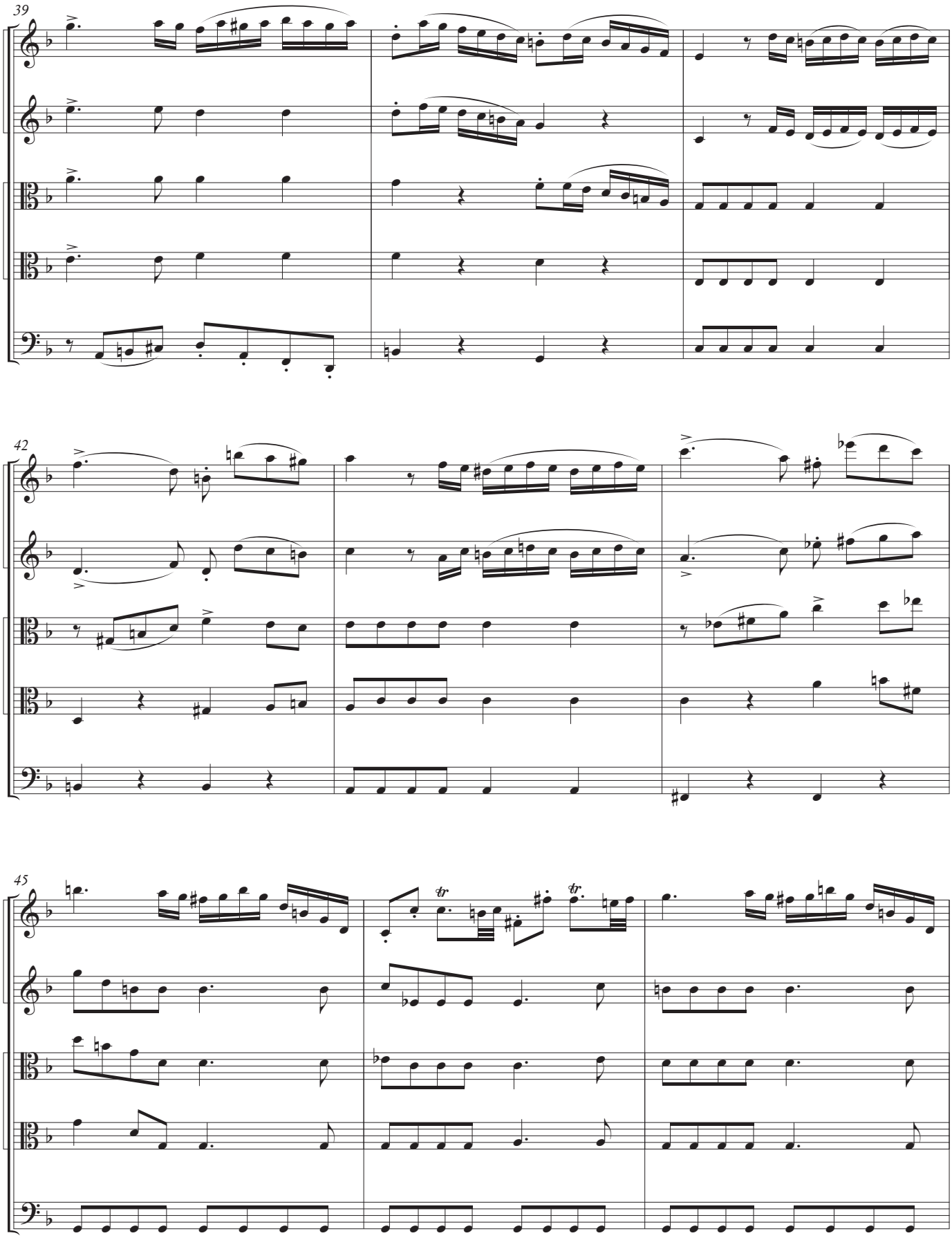
39
42
45
tr
tr

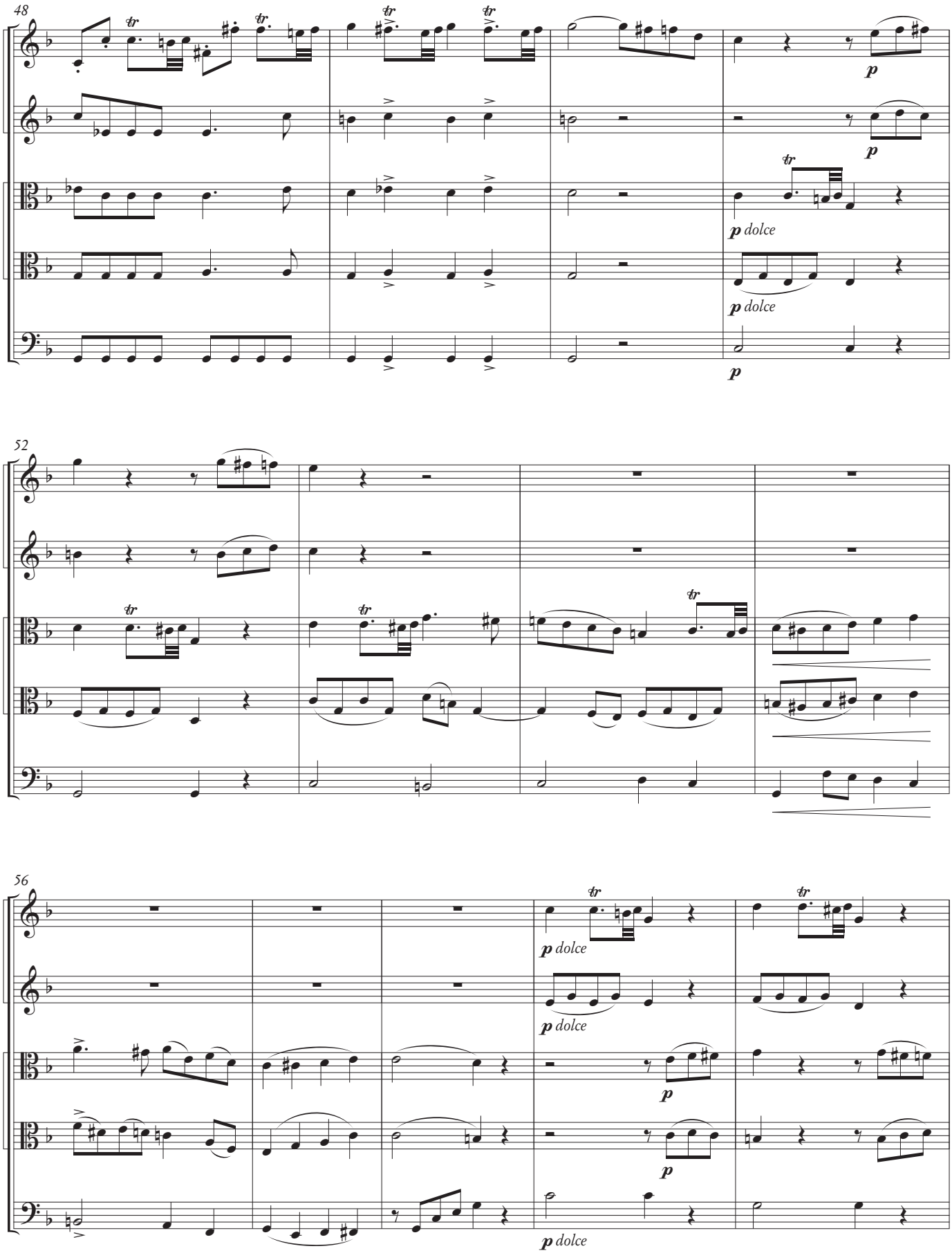
48
52
56
p
p dolce

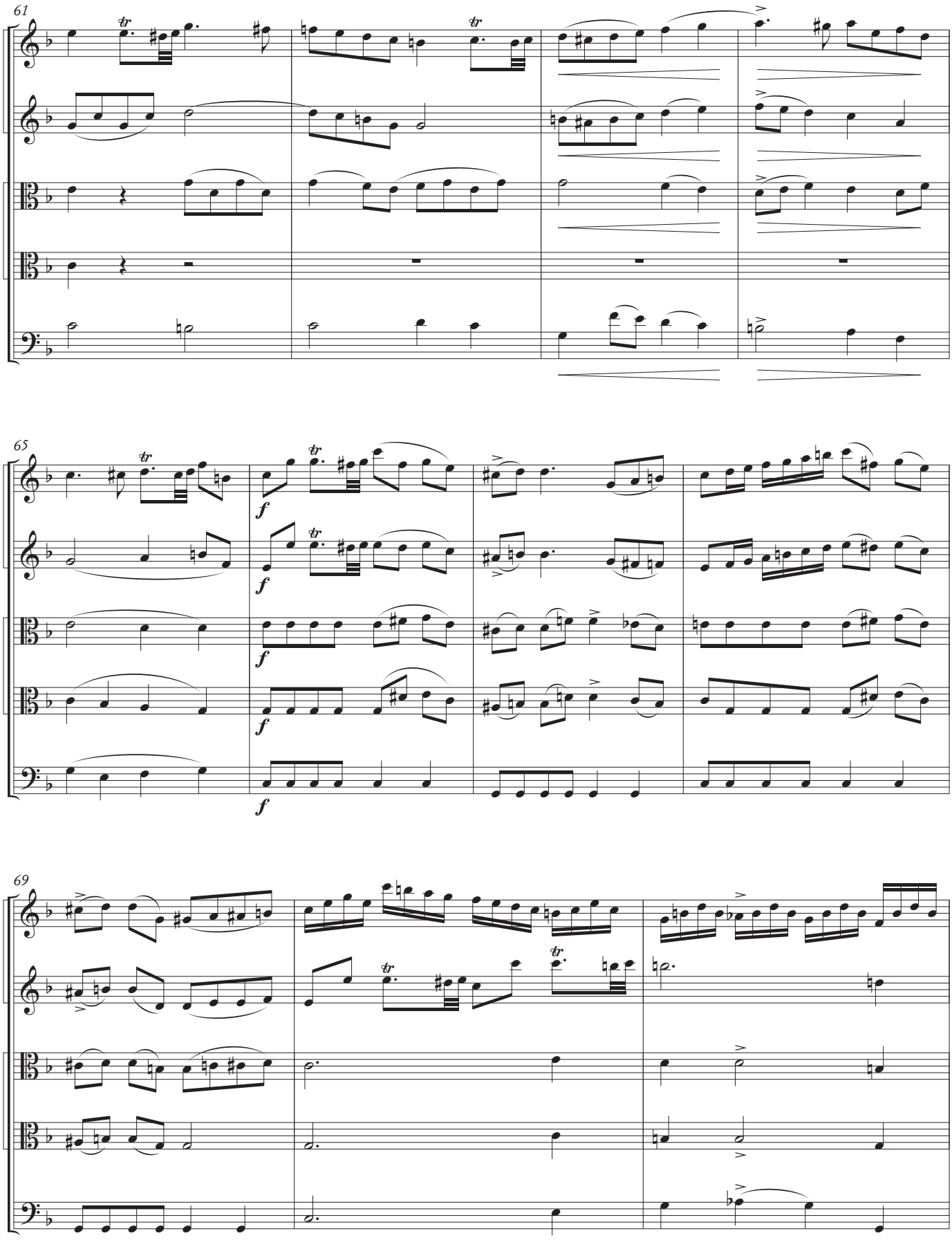
61
65
69
tr
f

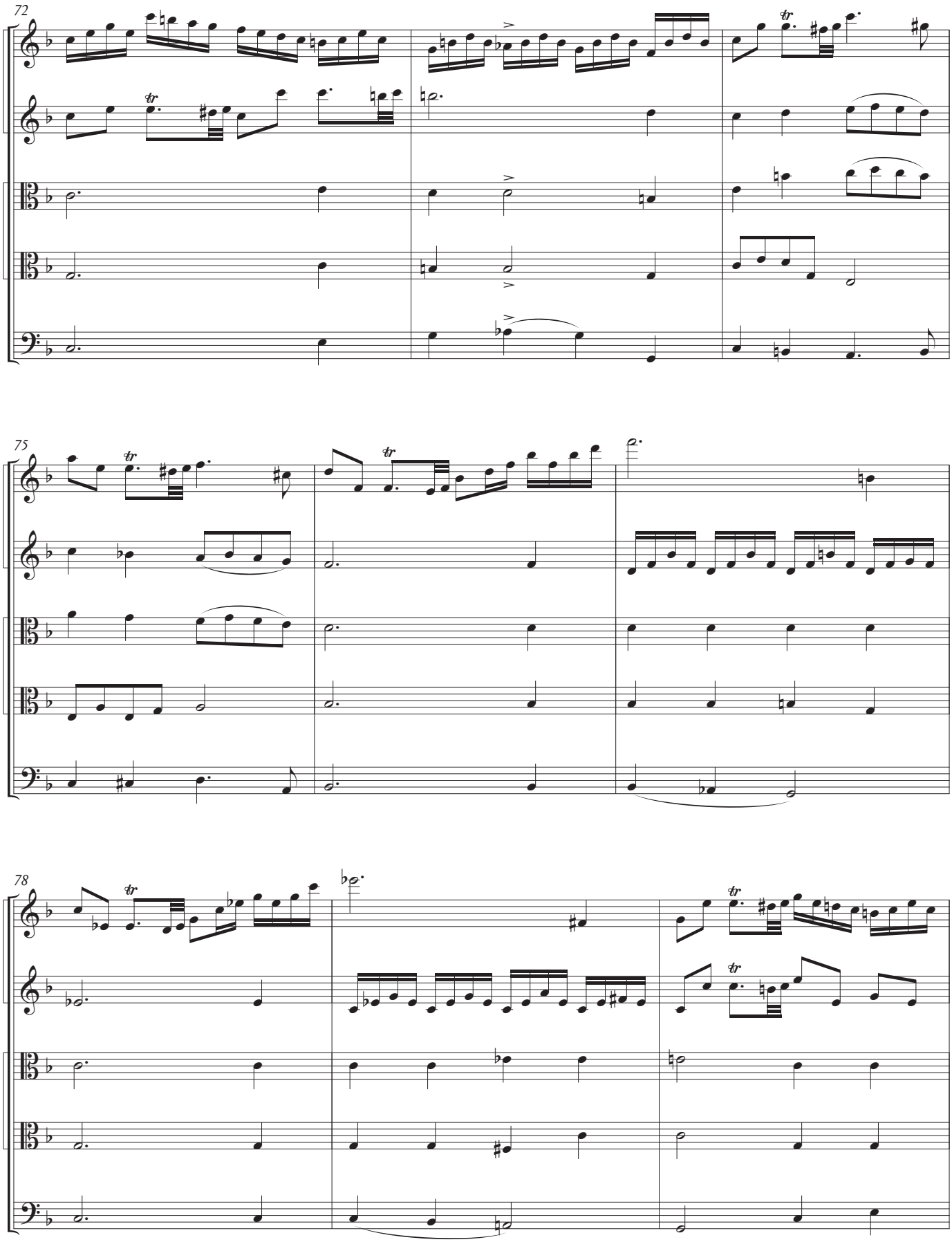
72
75
78

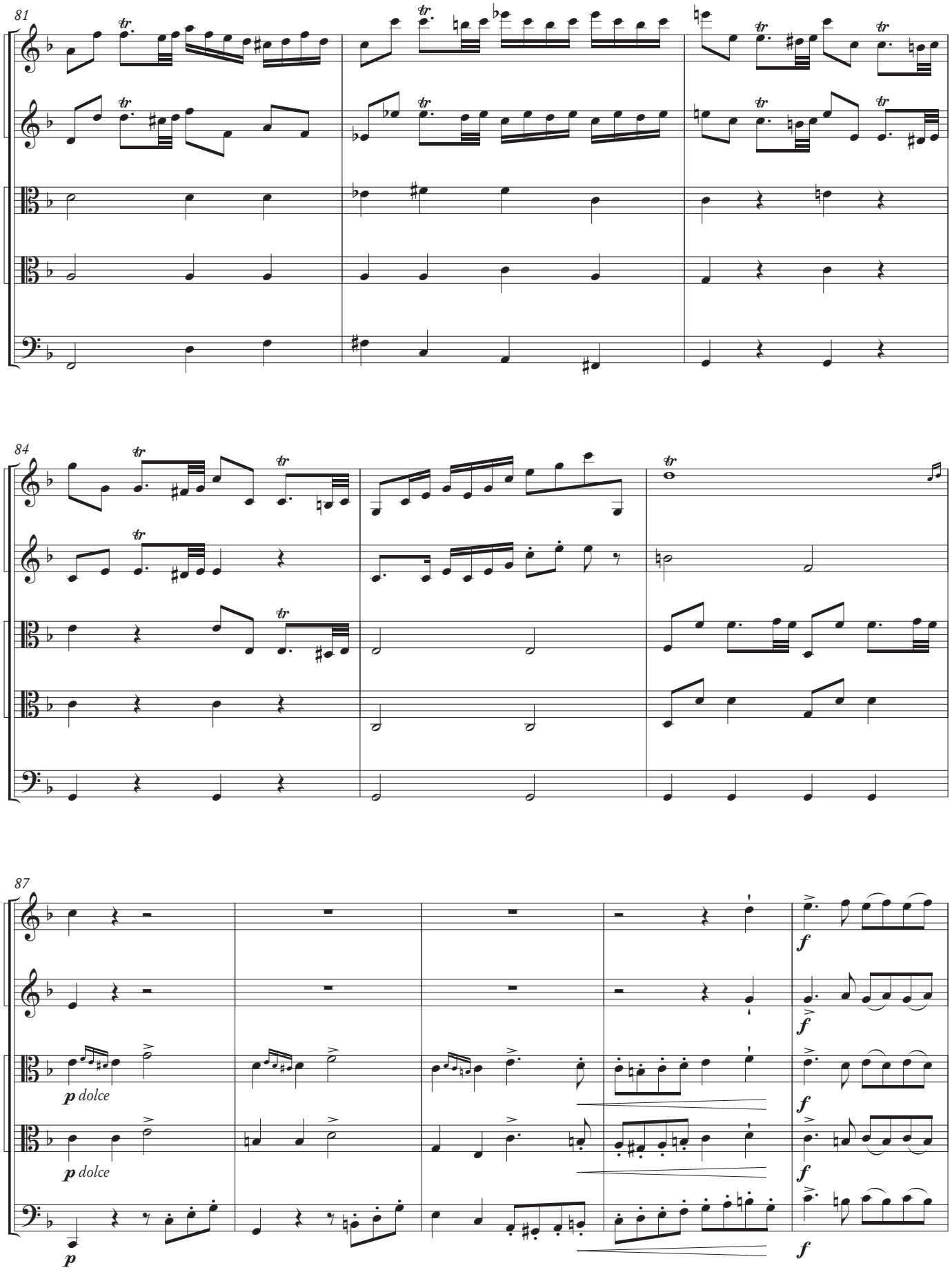
81
84
87
p dolce
p dolce
p
f
f
f
f
f

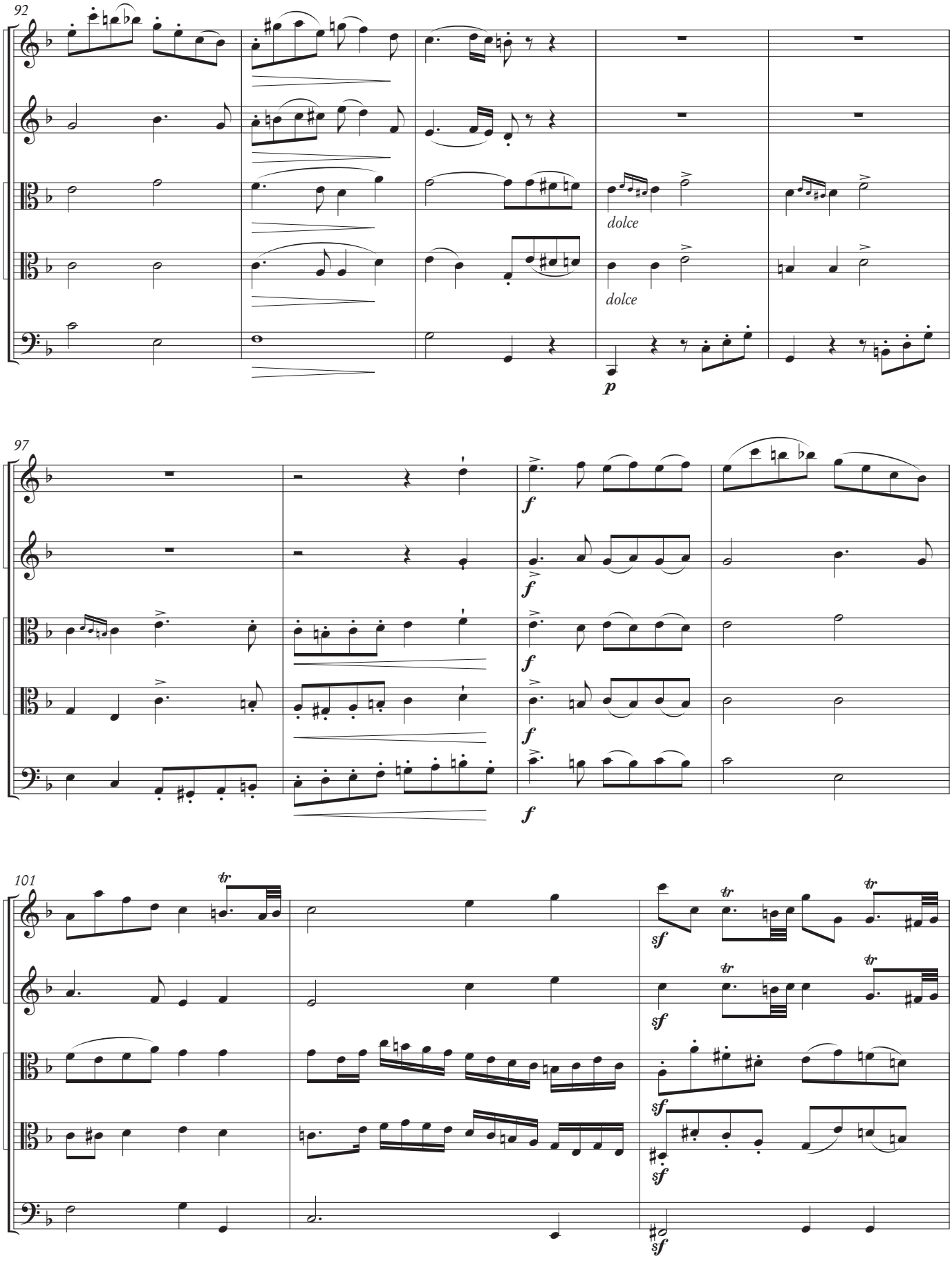
92
dolce
dolce
p
97
f
f
f
f
101
tr
tr
tr
tr
sf
sf
sf
sf
sf

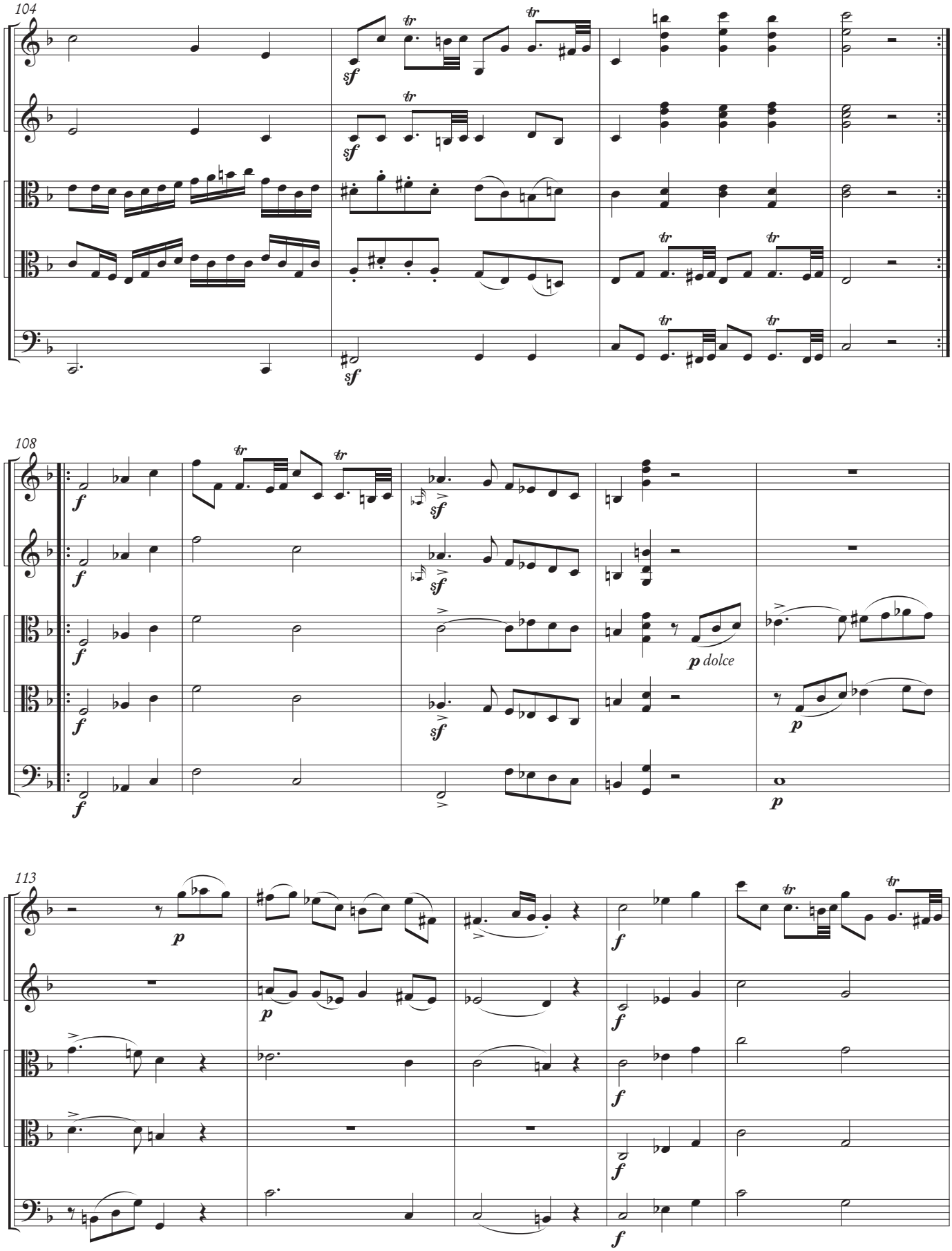
104
108
113
dolce

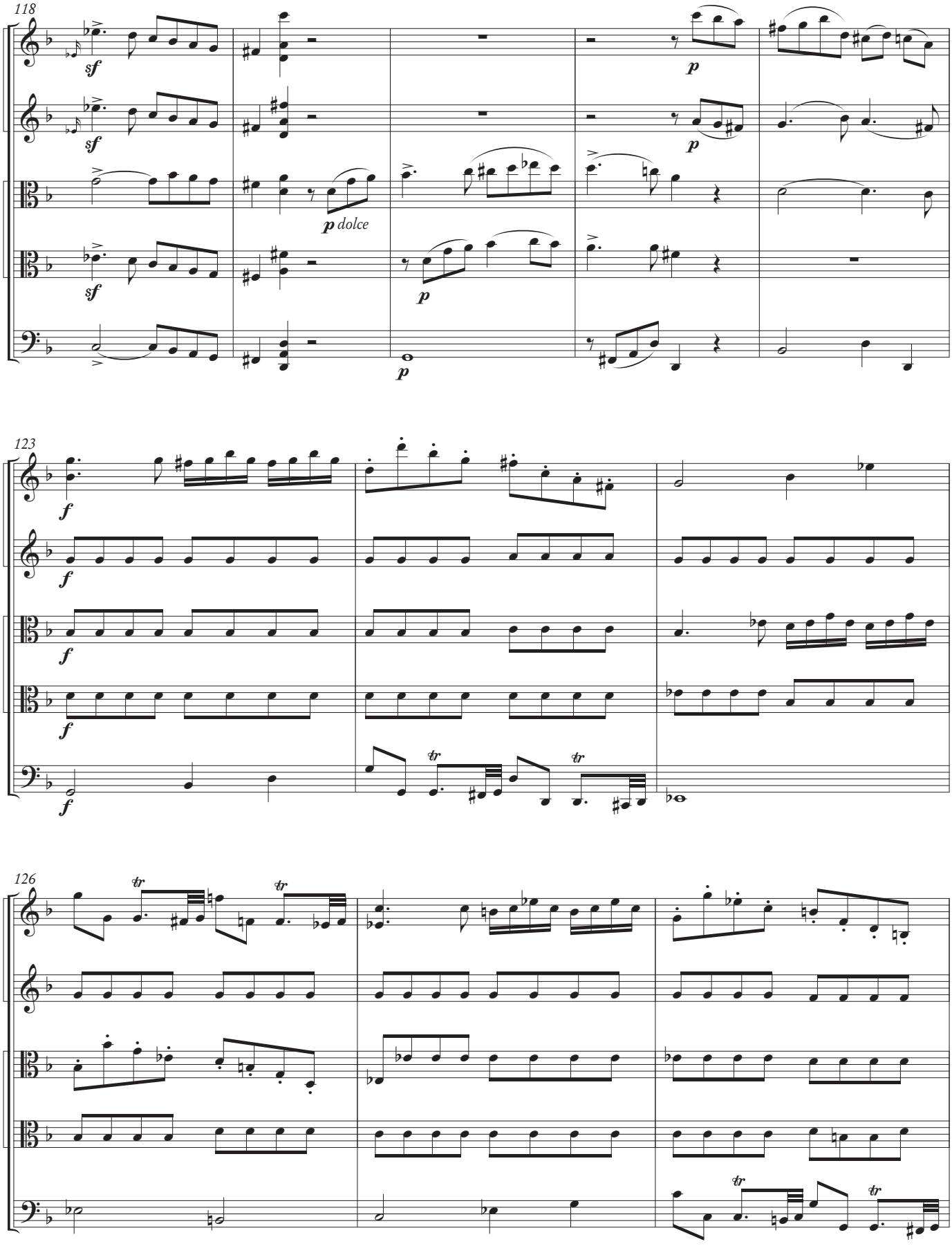
118
sf
p
p dolce
123
f
tr
126
tr

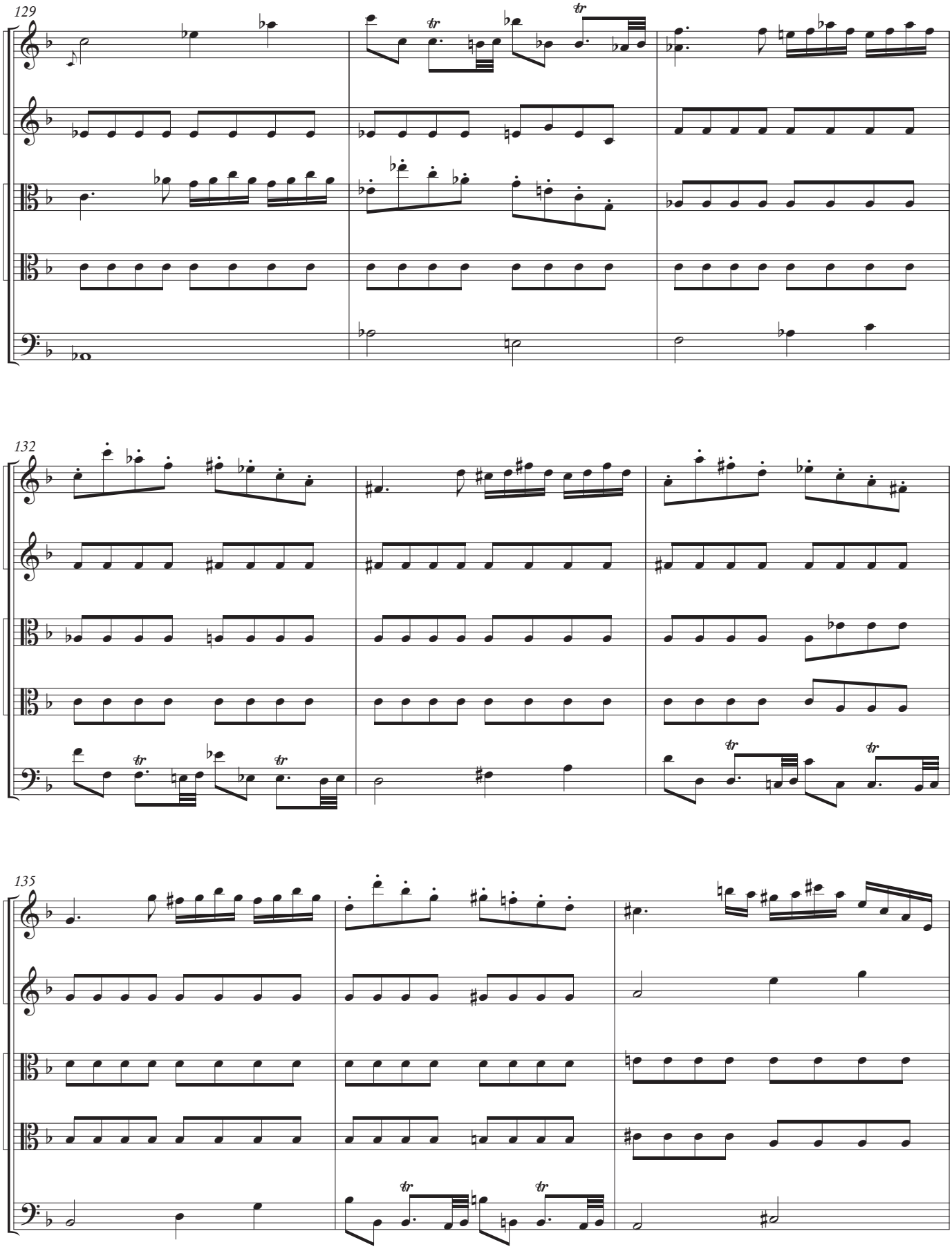
129
tr
tr
132
tr
tr
tr
135
tr
tr

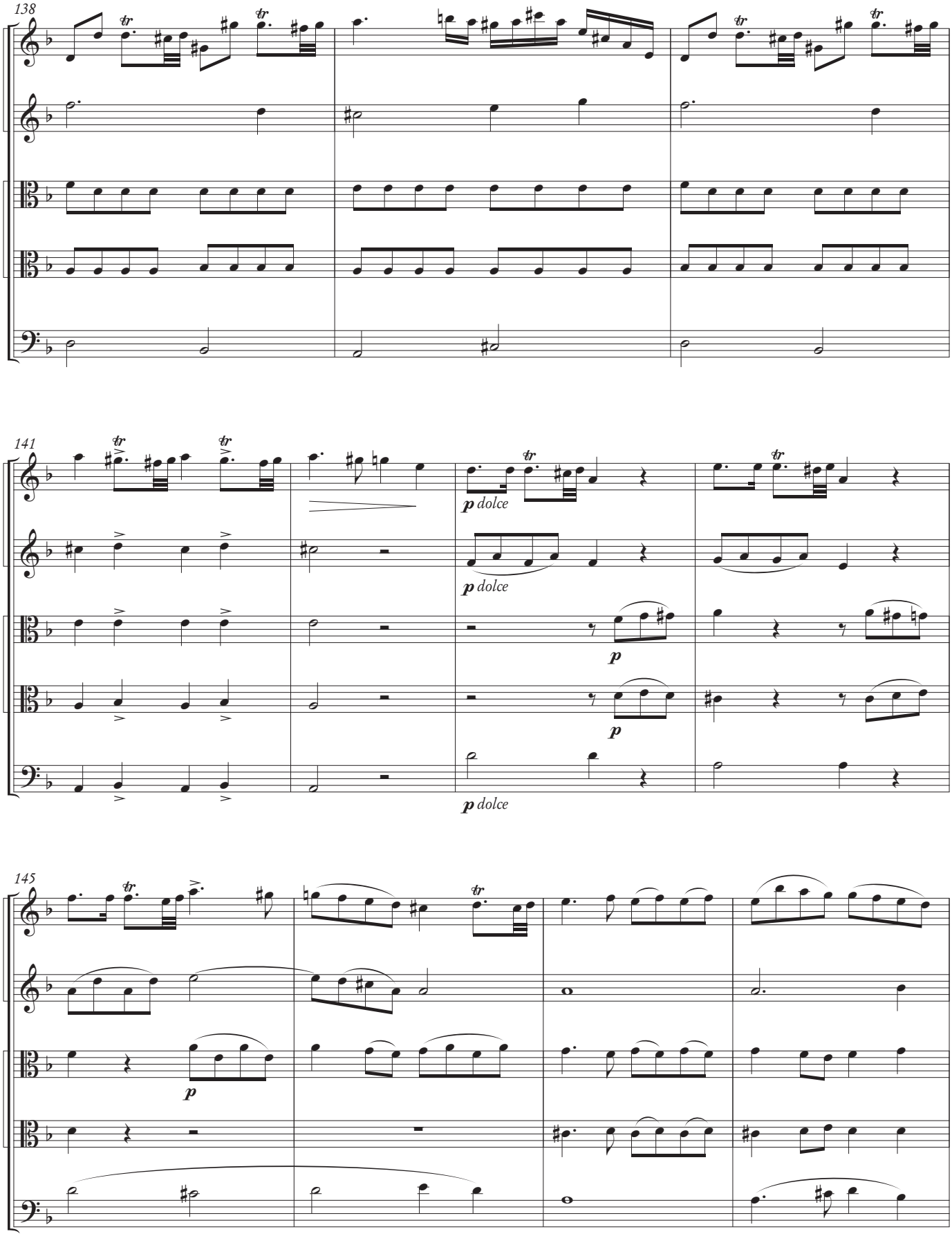
138
141
p dolce
p dolce
p dolce
145
p

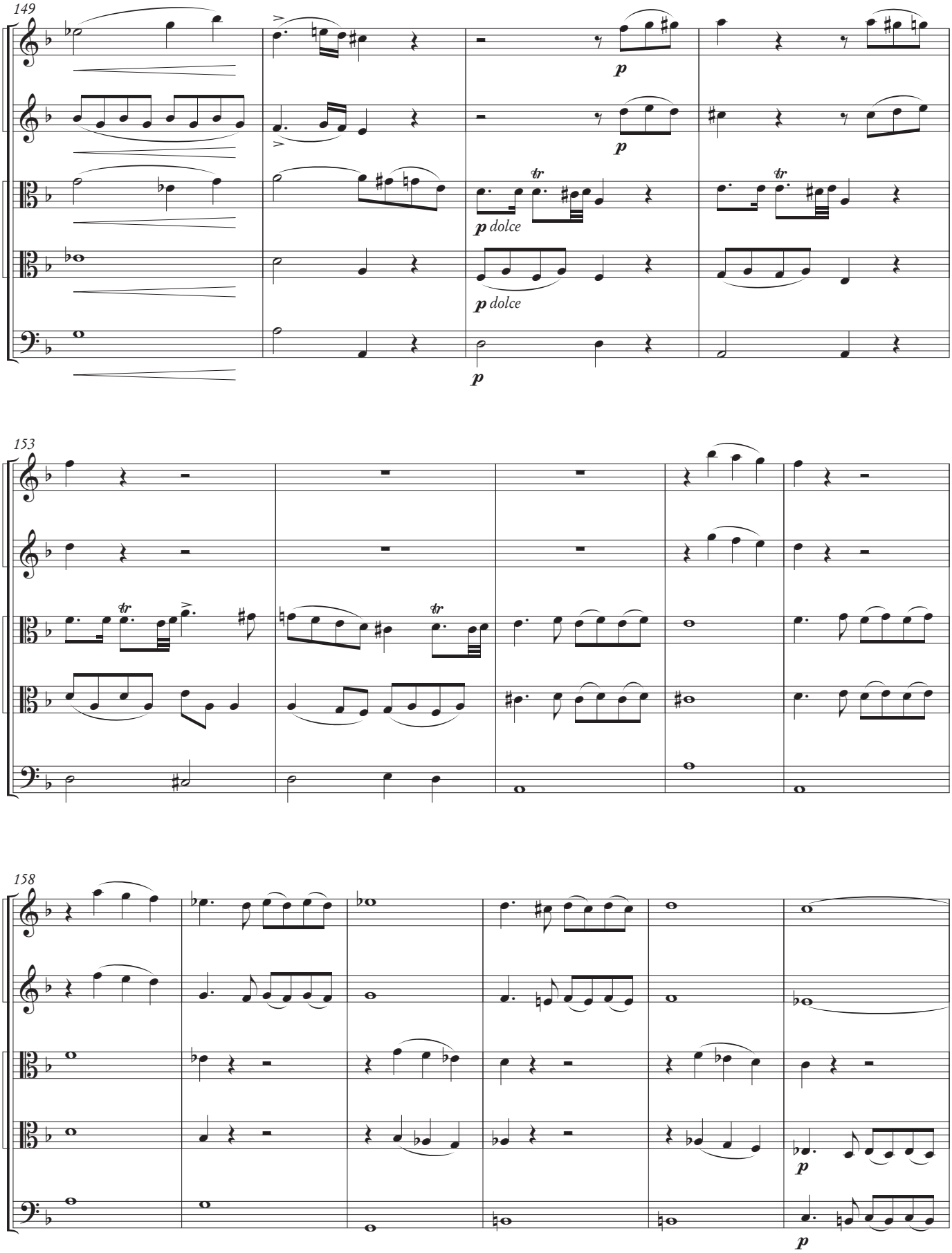
149
p
p
p dolce
tr
p dolce
tr
153
tr
tr
158
p
p

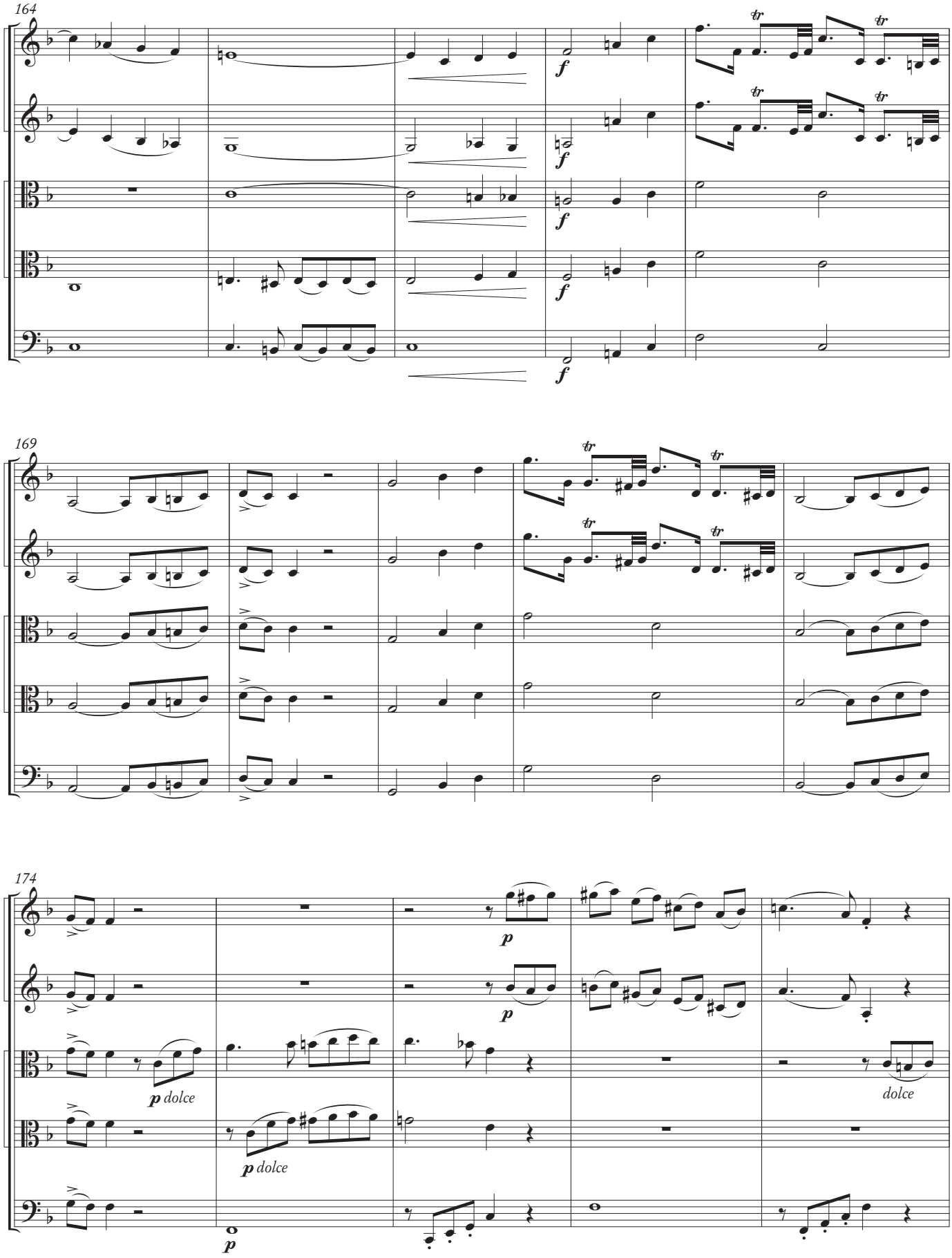
164
f
tr
169
tr
174
p
p dolce
dolce

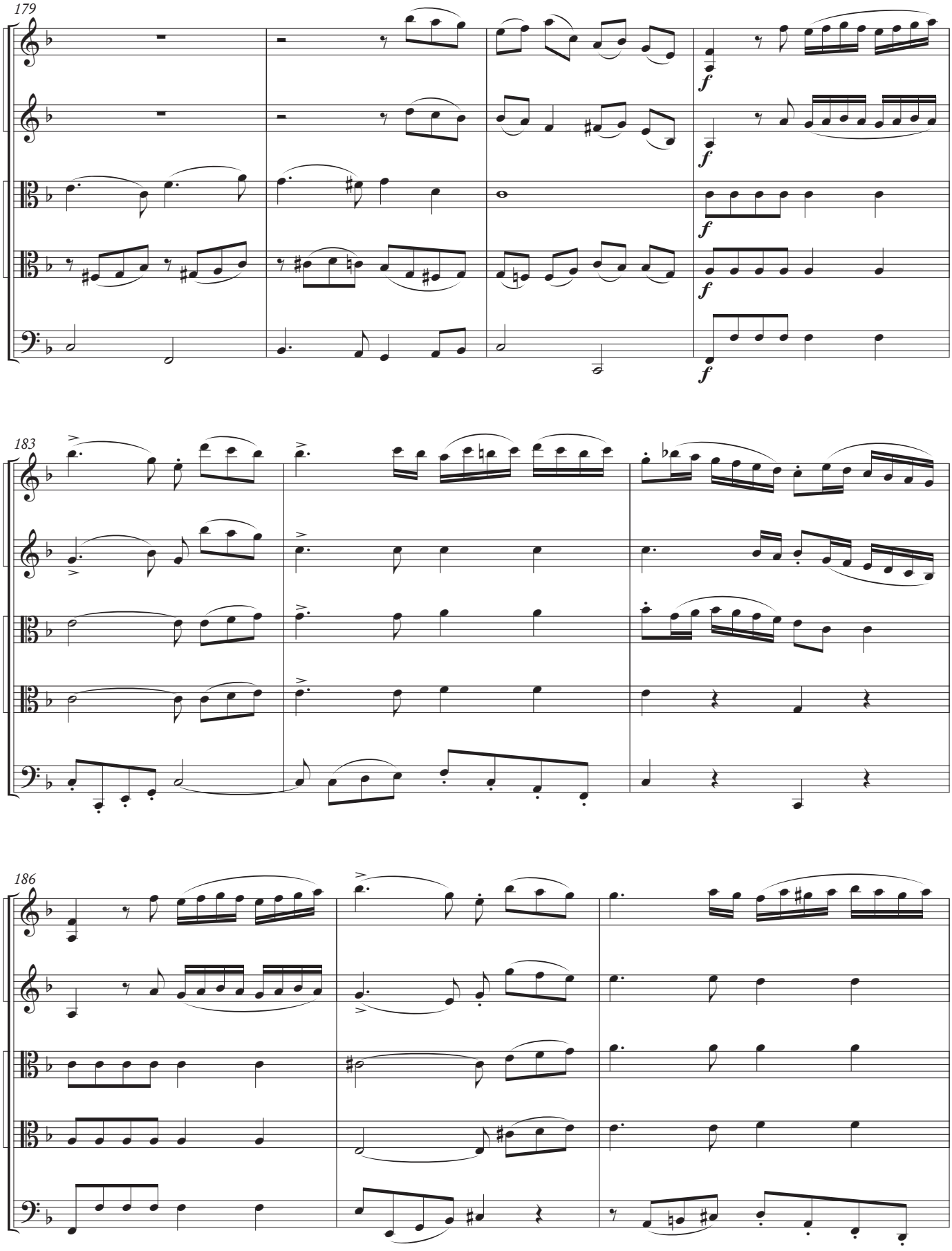
179
f
183
186

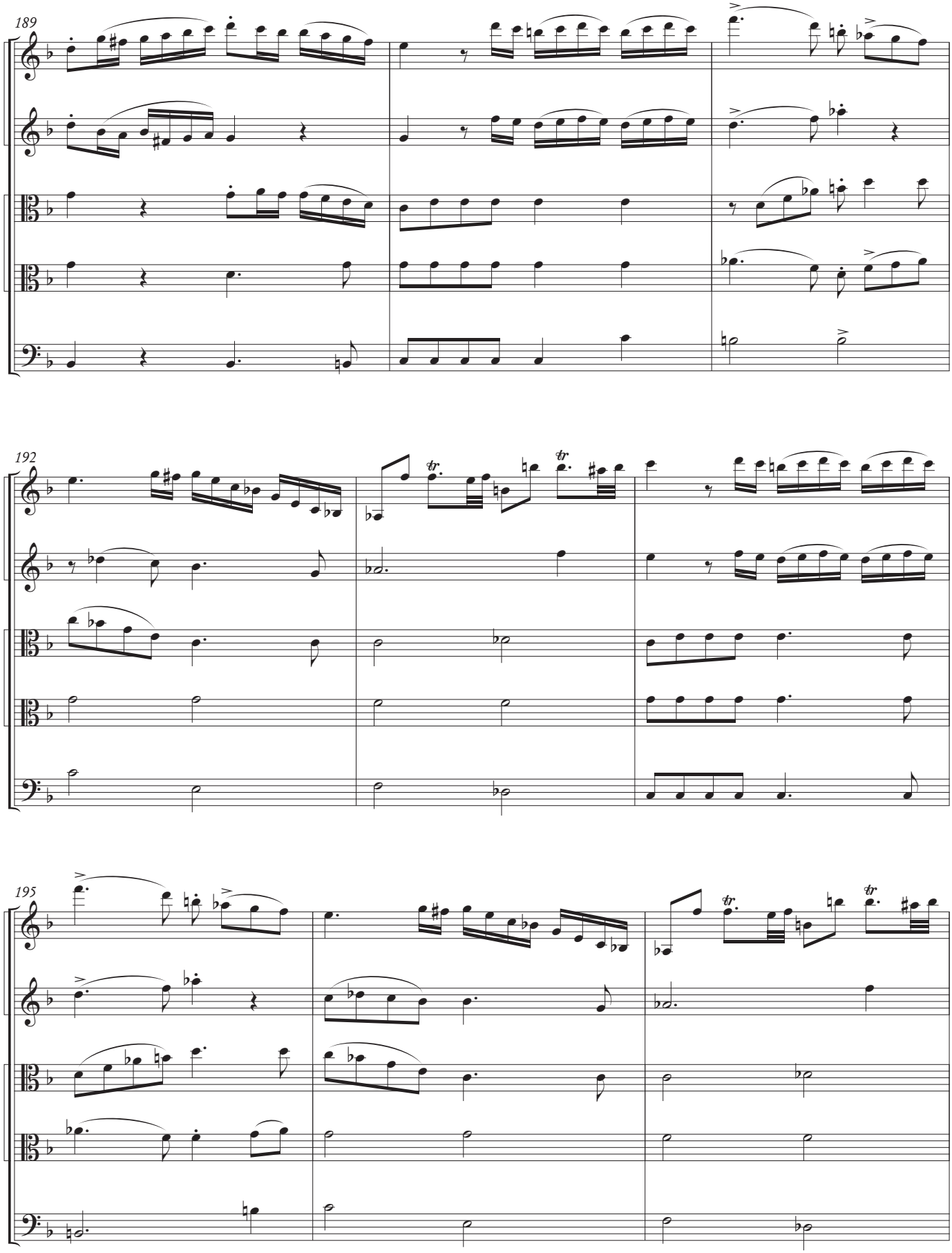
189
192
195

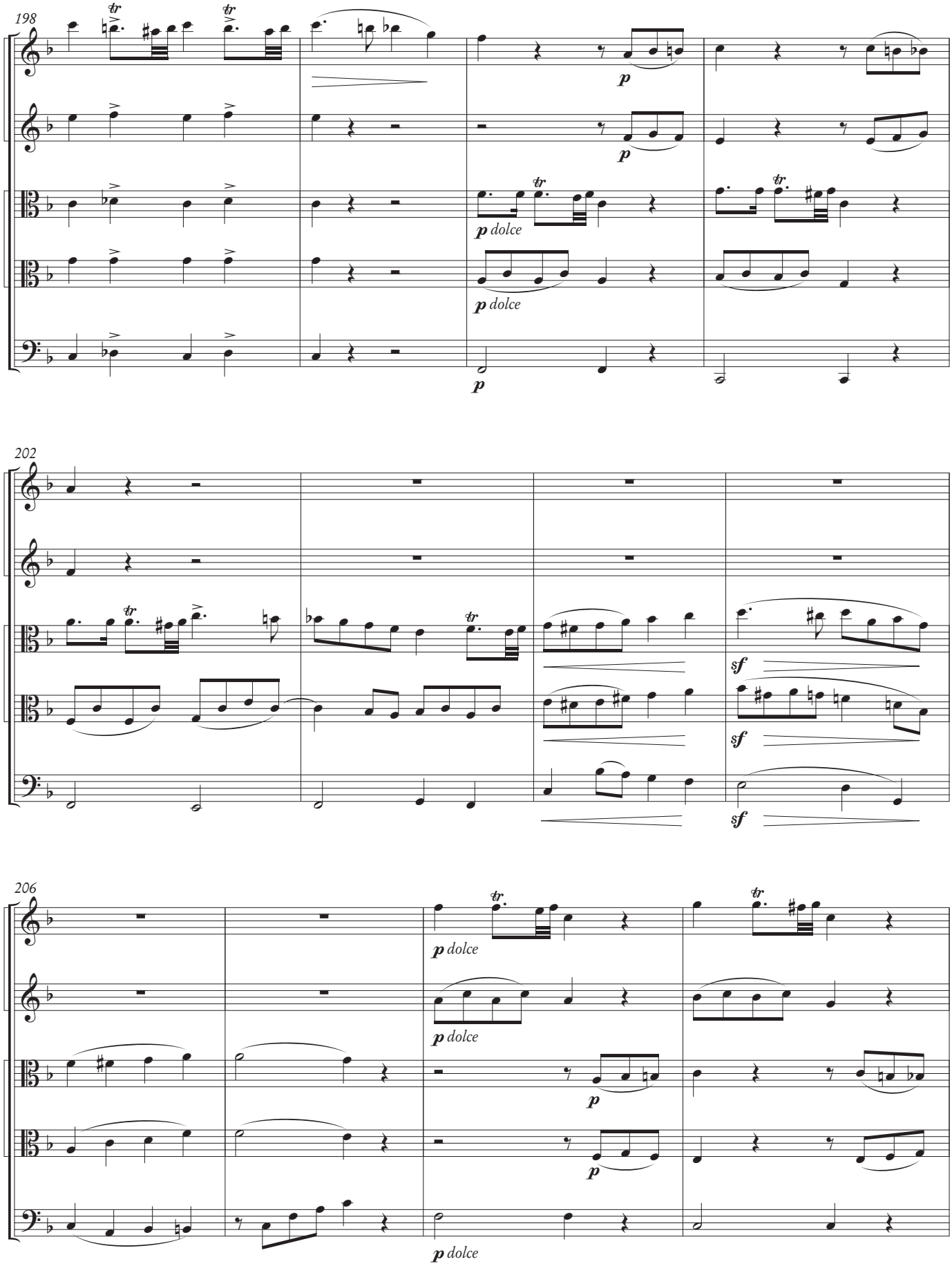
198
tr
tr
p
p
tr
p dolce
tr
p dolce
p
202
tr
tr
sf
sf
sf
206
tr
tr
p dolce
p dolce
p
p
p dolce

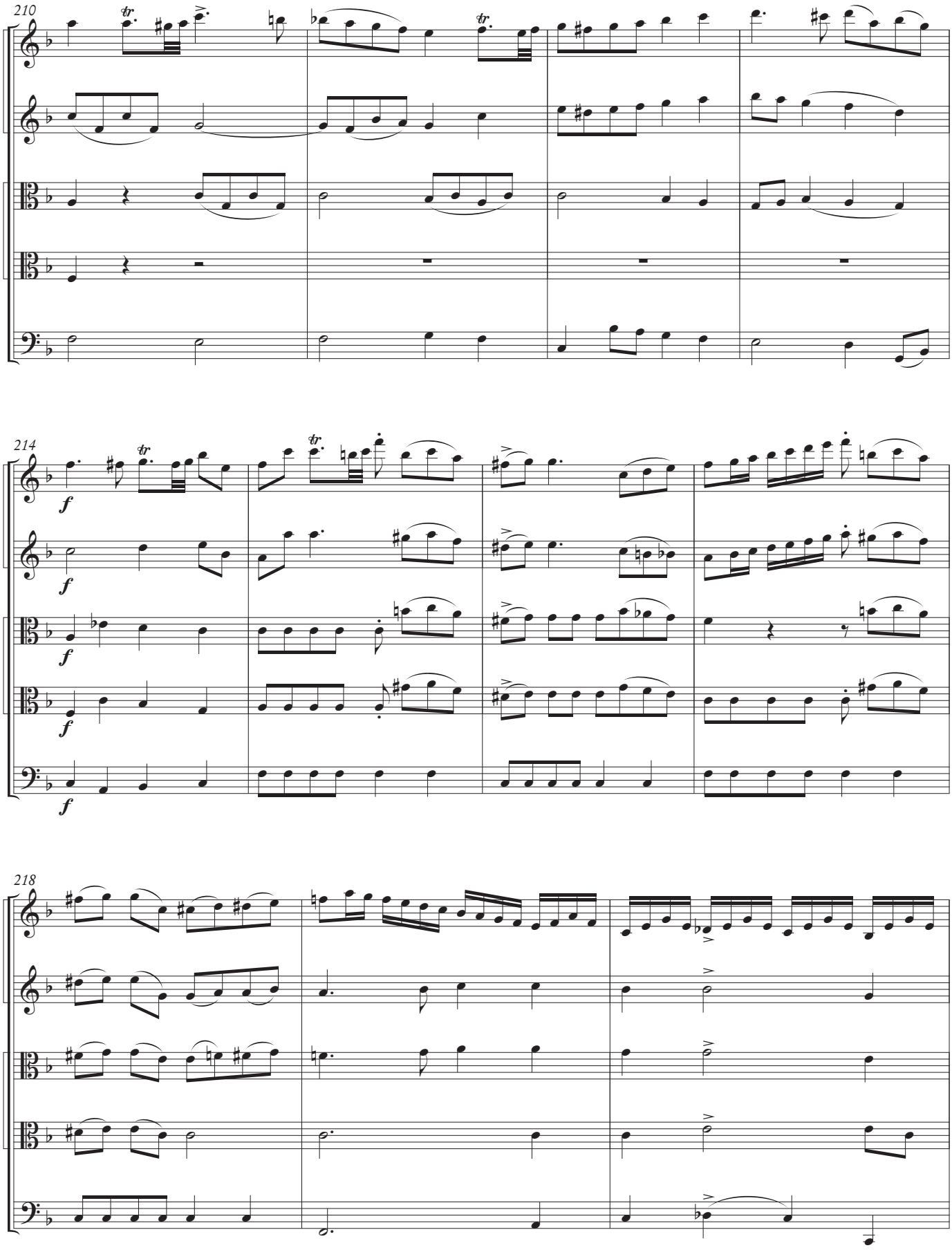
210
214
218

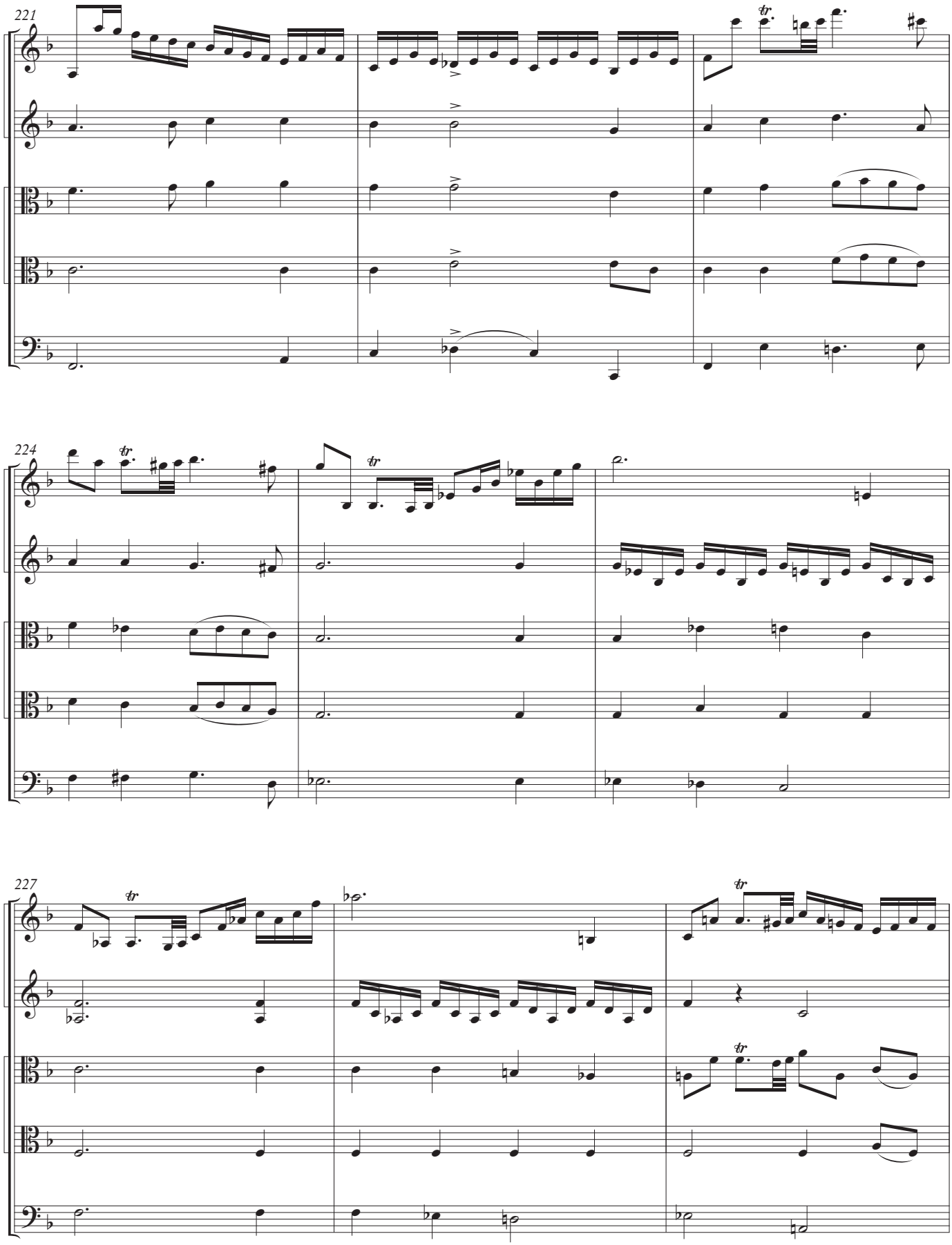
221
224
227

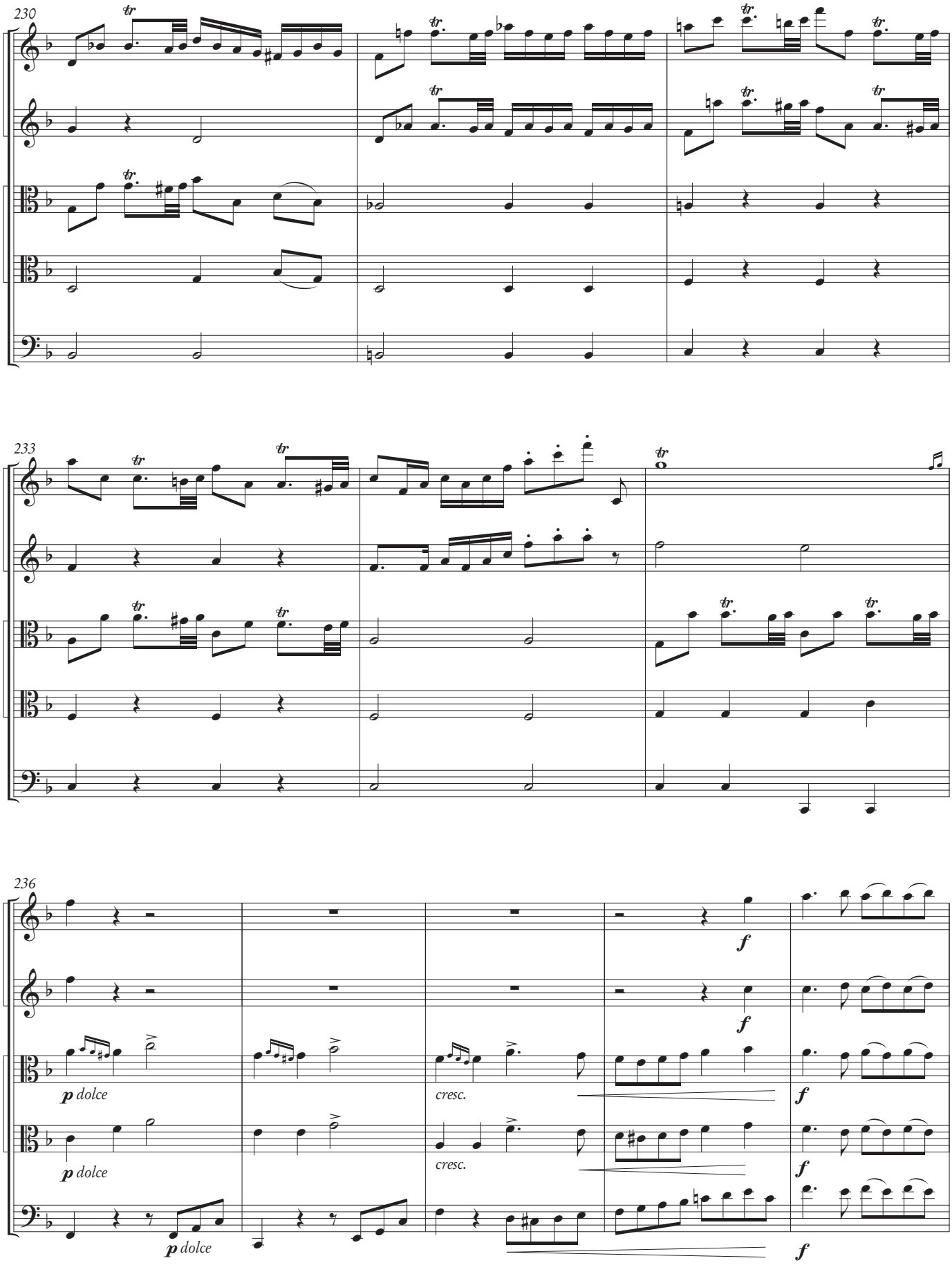
230
233
236
p dolce
cresc.
f

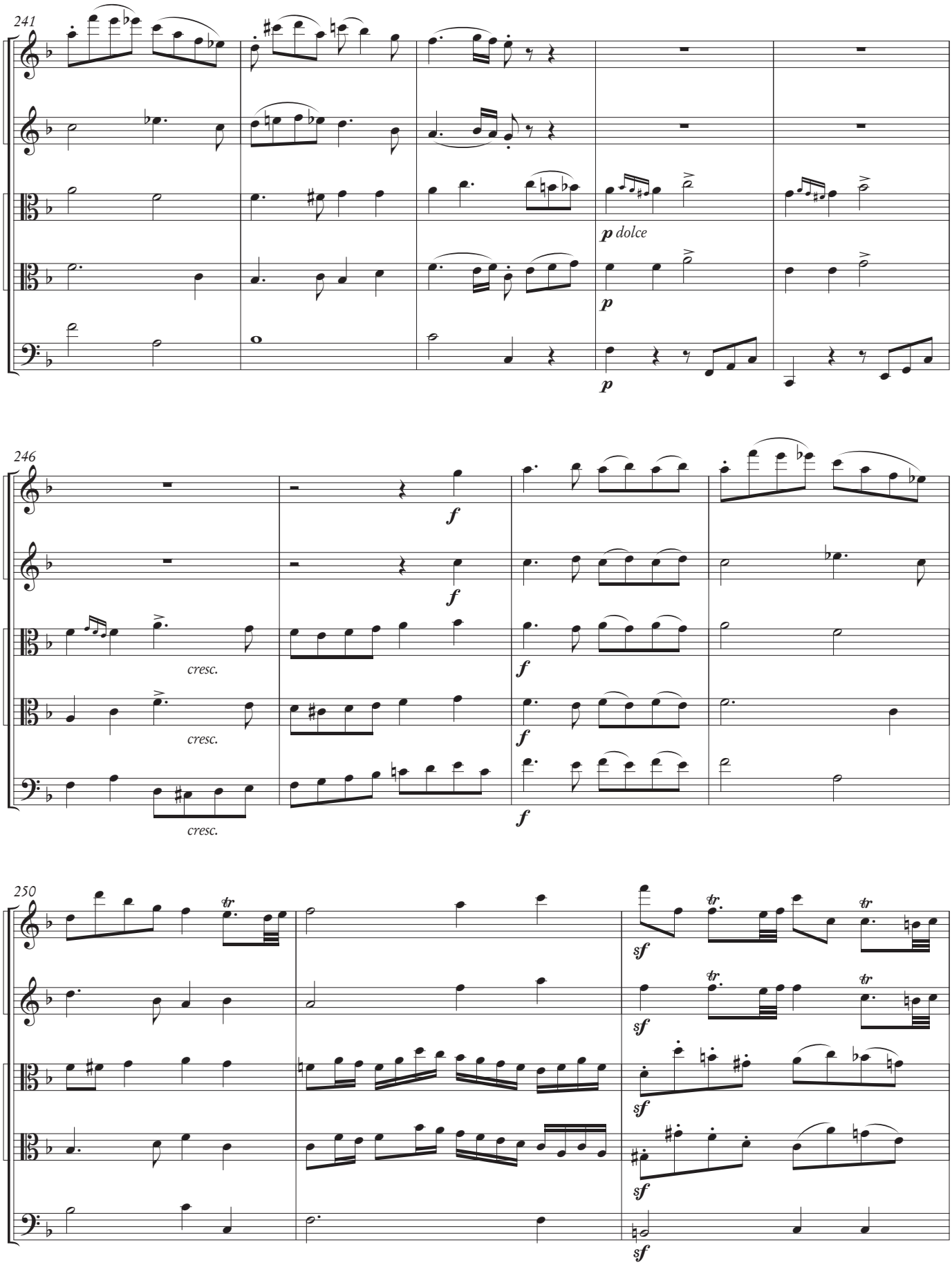
241
p dolce
p
p
246
f
f
cresc.
f
cresc.
f
cresc.
f
250
tr
sf
tr
tr
sf
tr
tr
sf
sf
sf

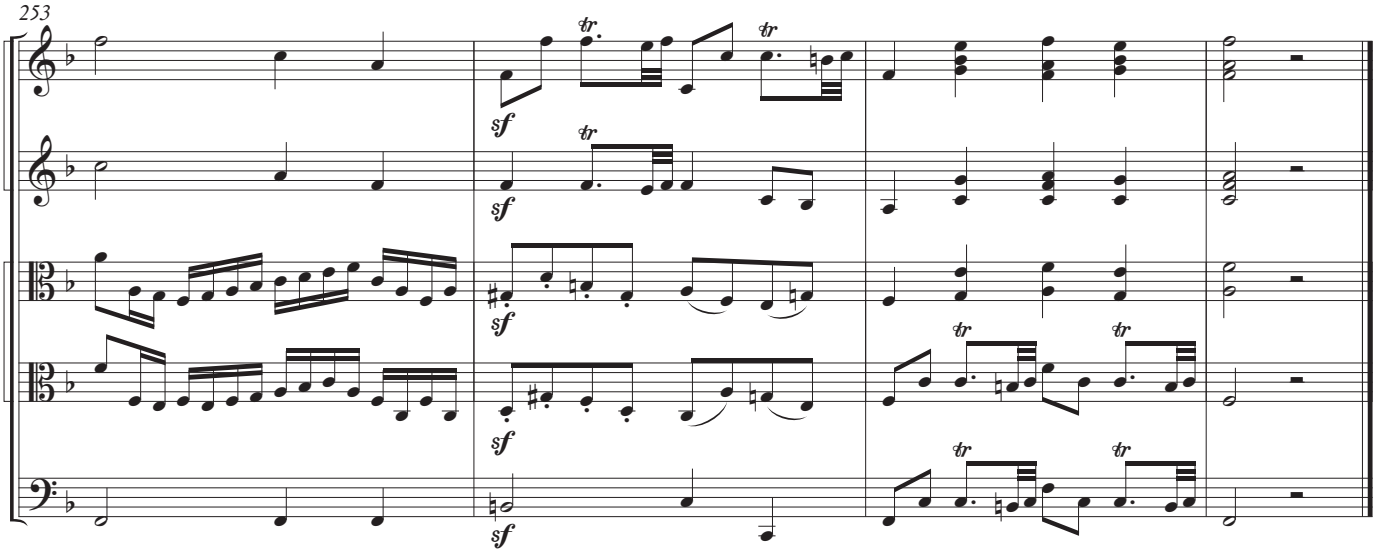

2

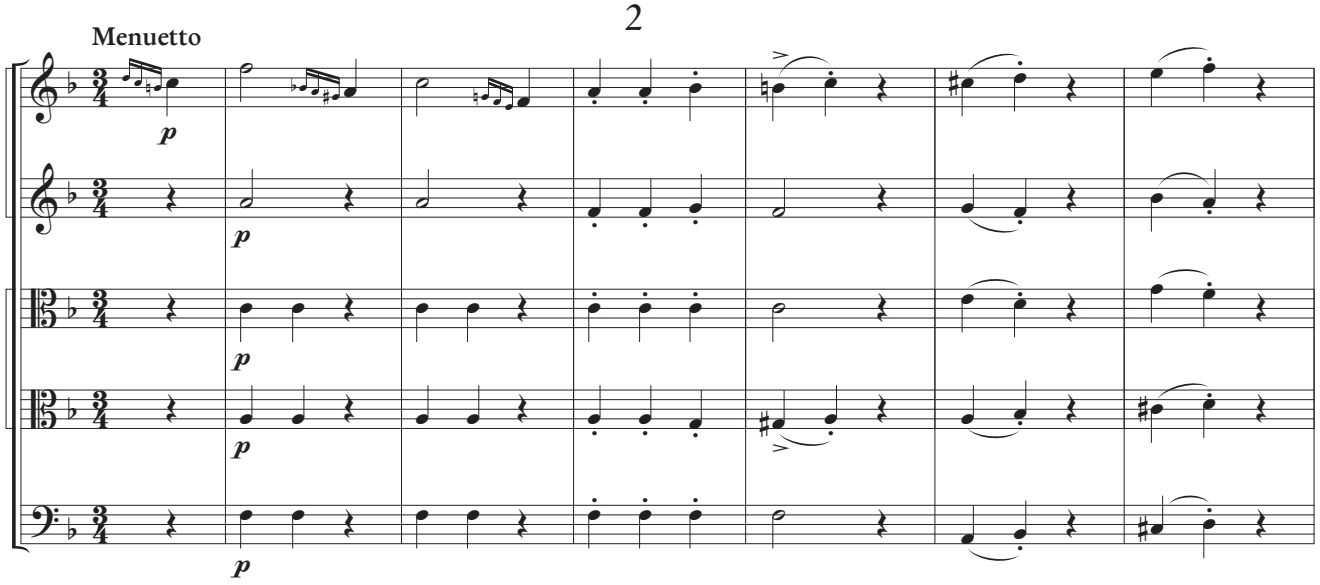

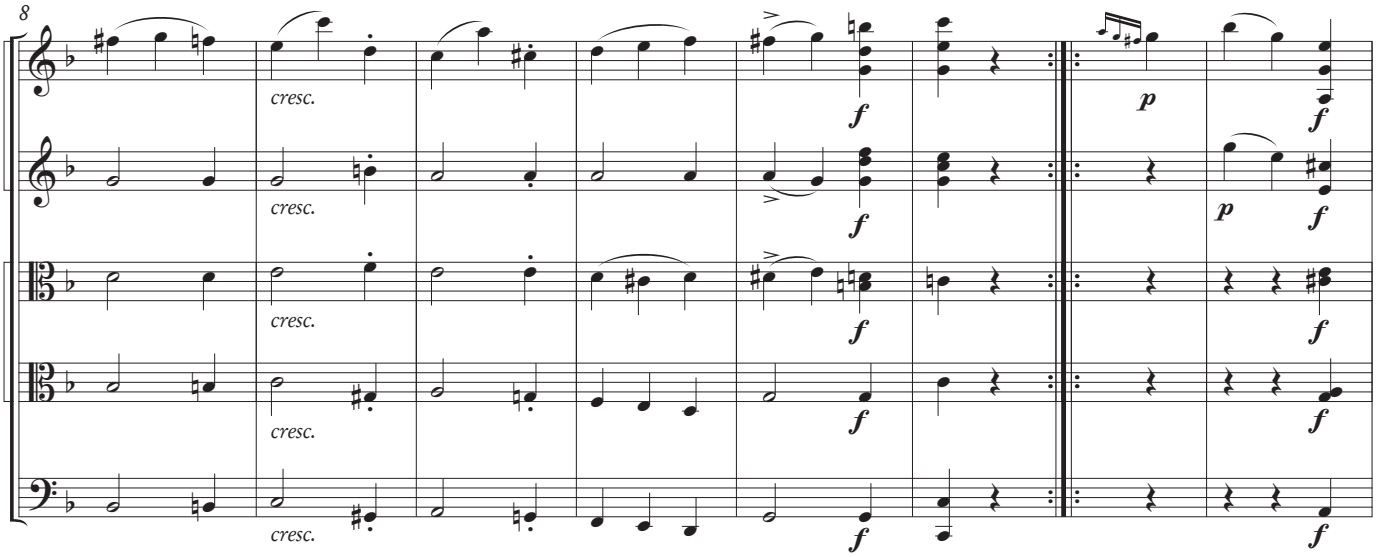

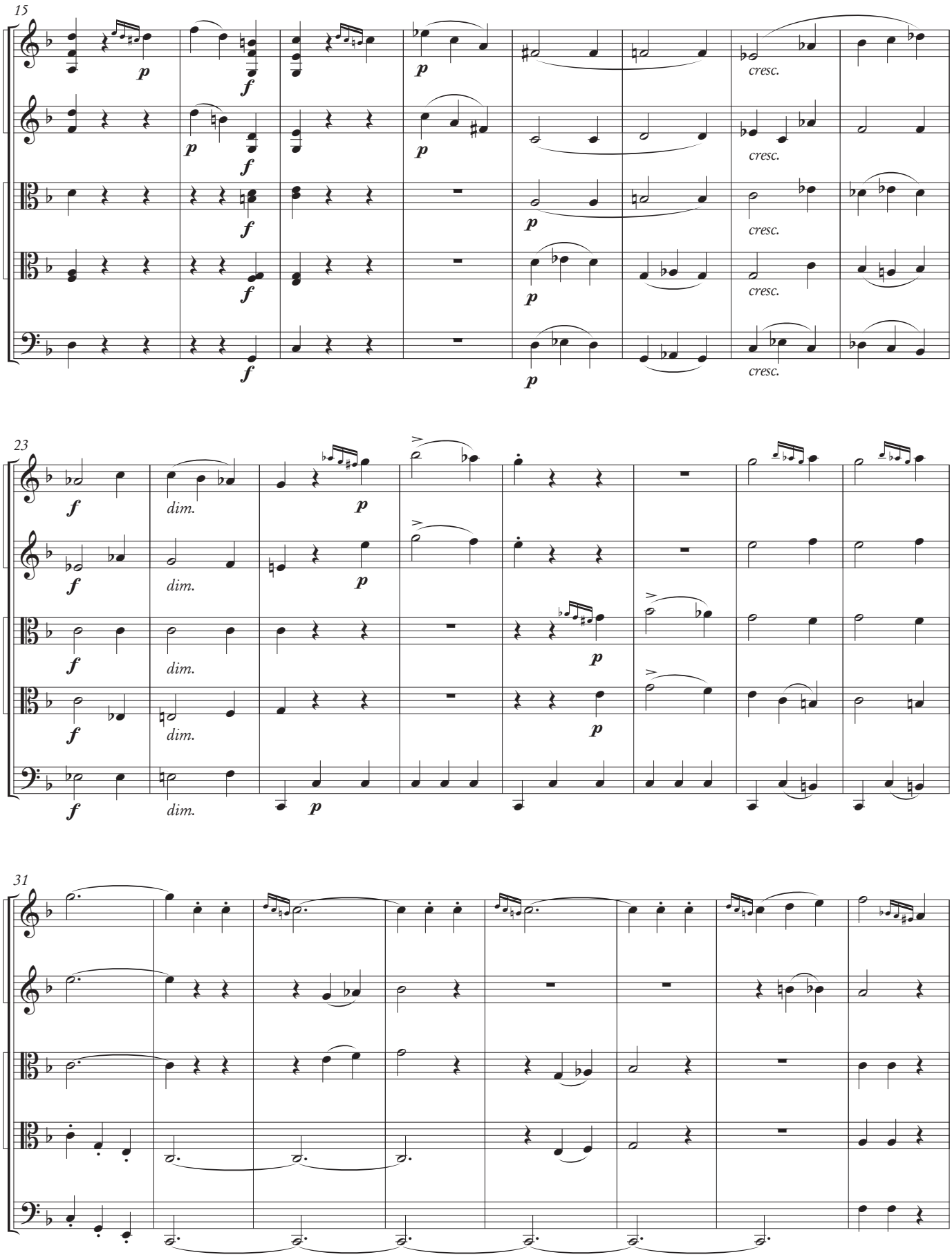
15
p
f
cresc.
23
dim.
31

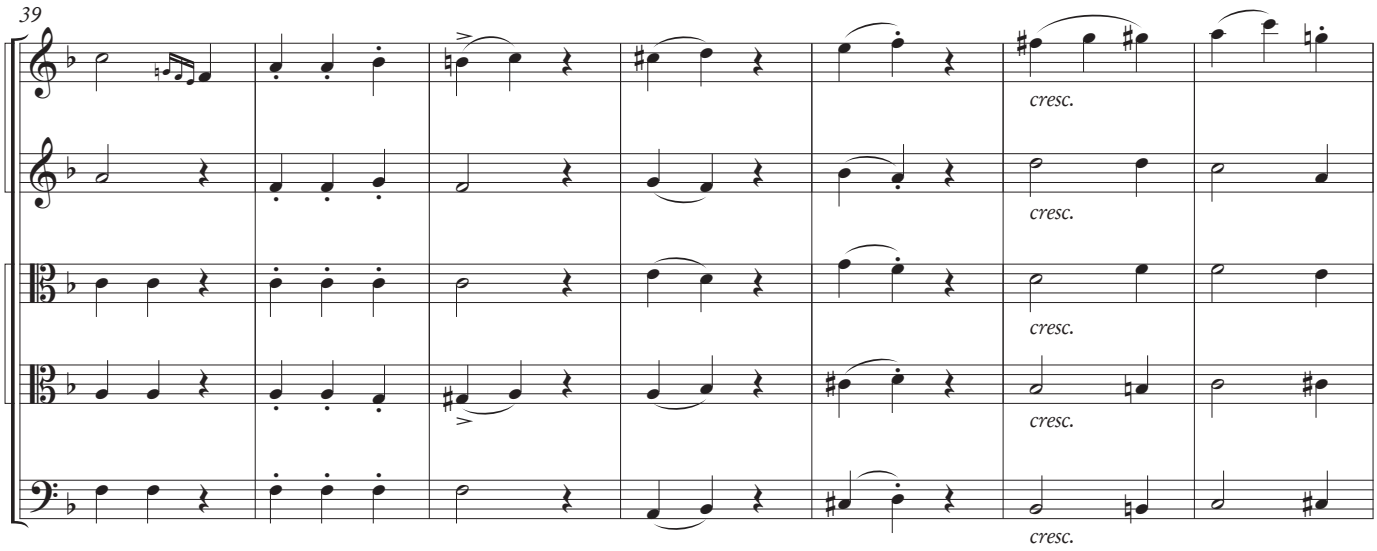
39
cresc.
cresc.
cresc.
cresc.

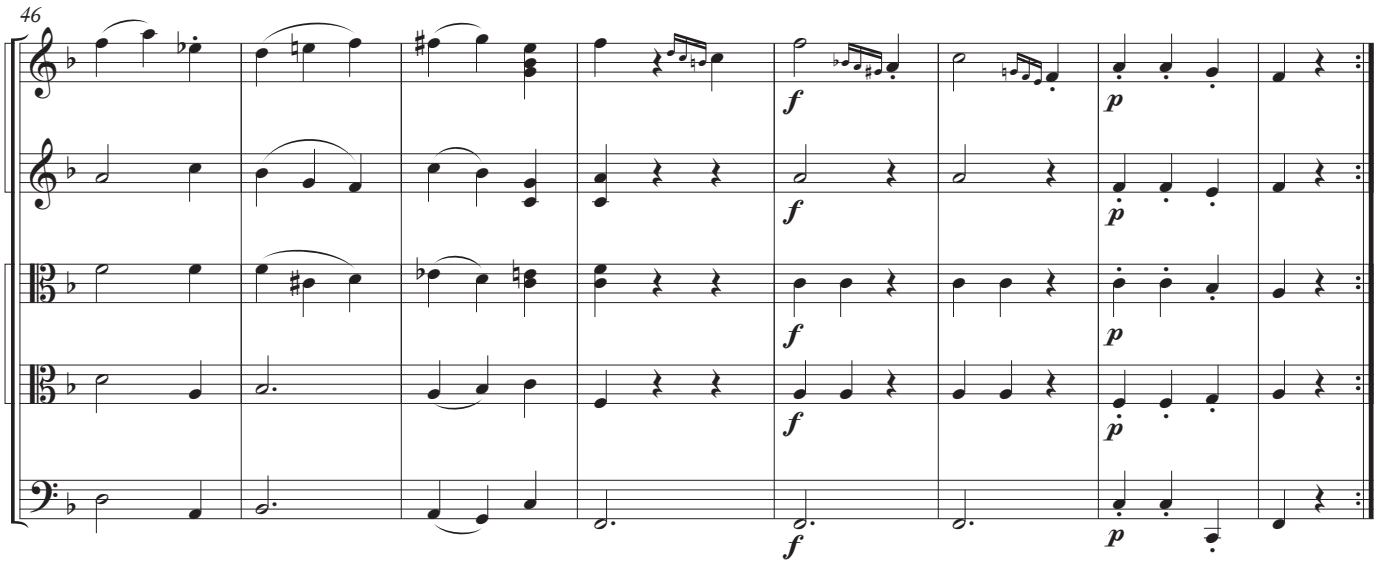
46
f
p

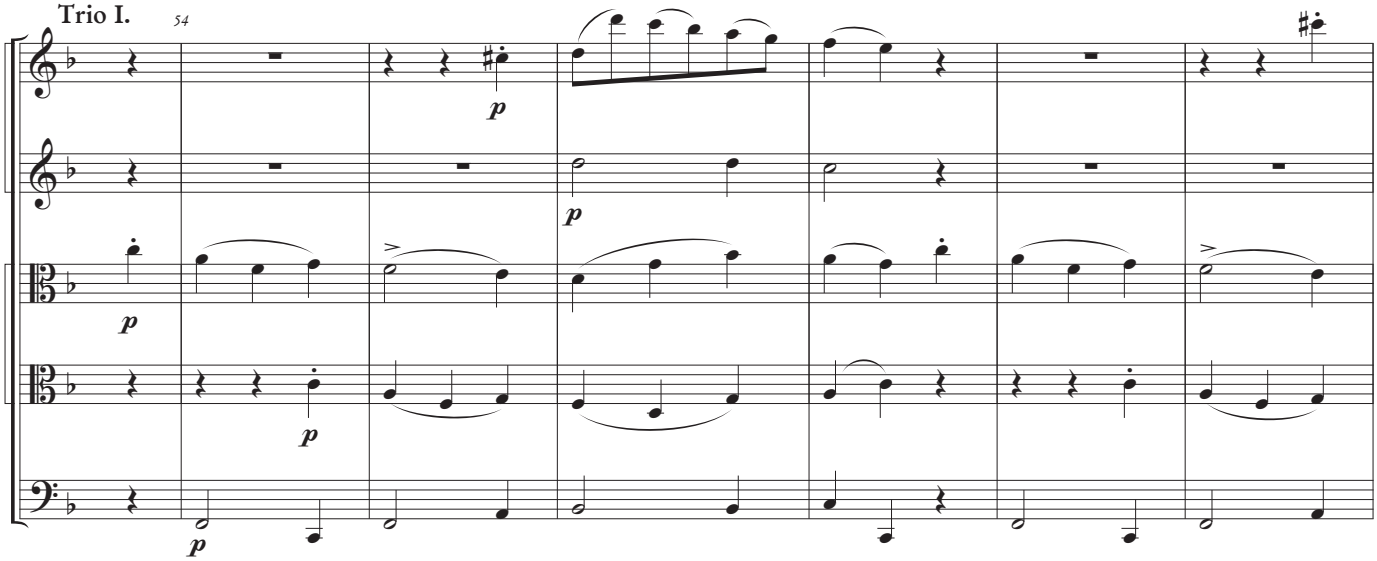
Trio I.
54
p

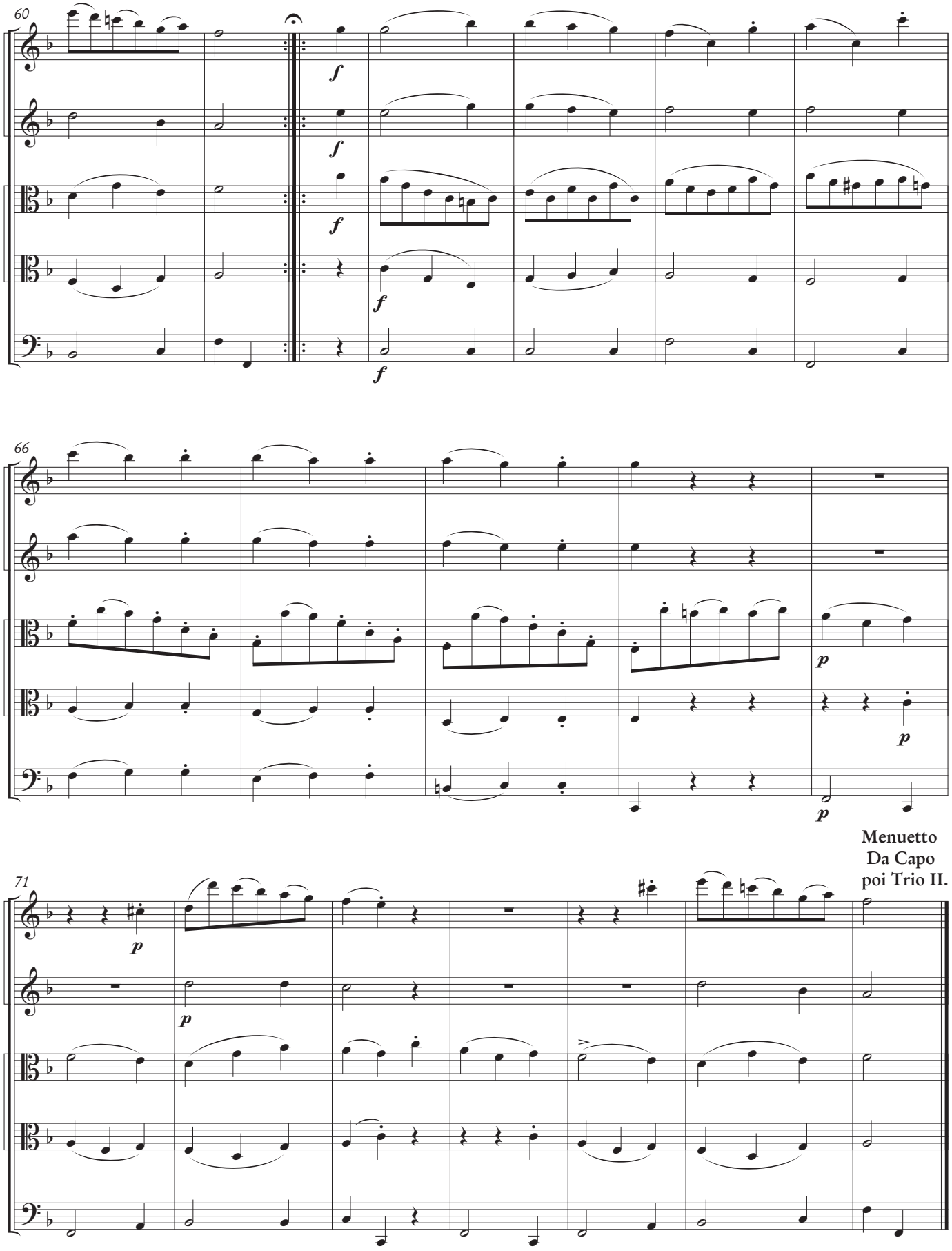
60
f
66
p
71
p
Menuetto
Da Capo
poi Trio II.

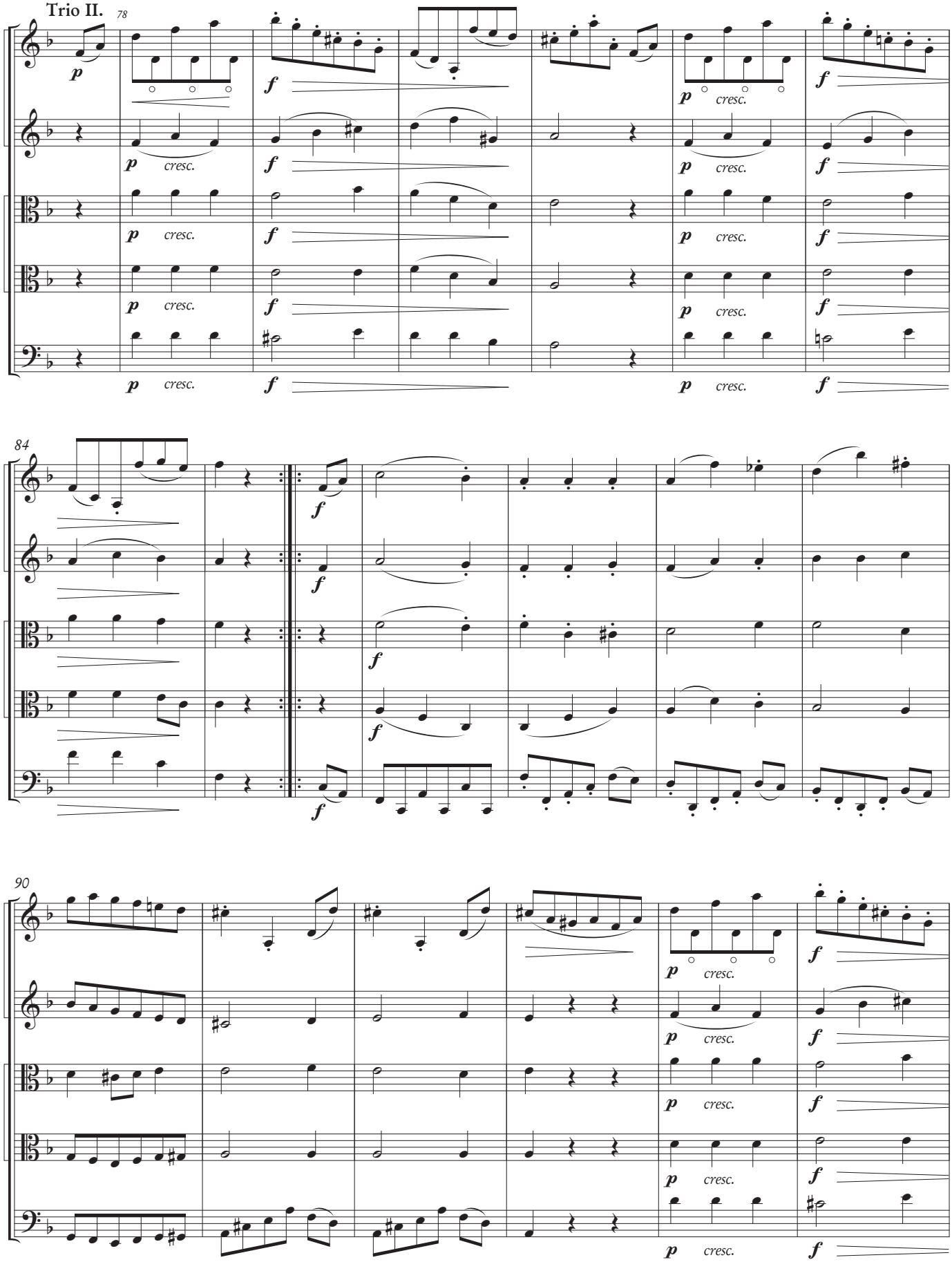
Trio II.
78
84
90
p
cresc.
f

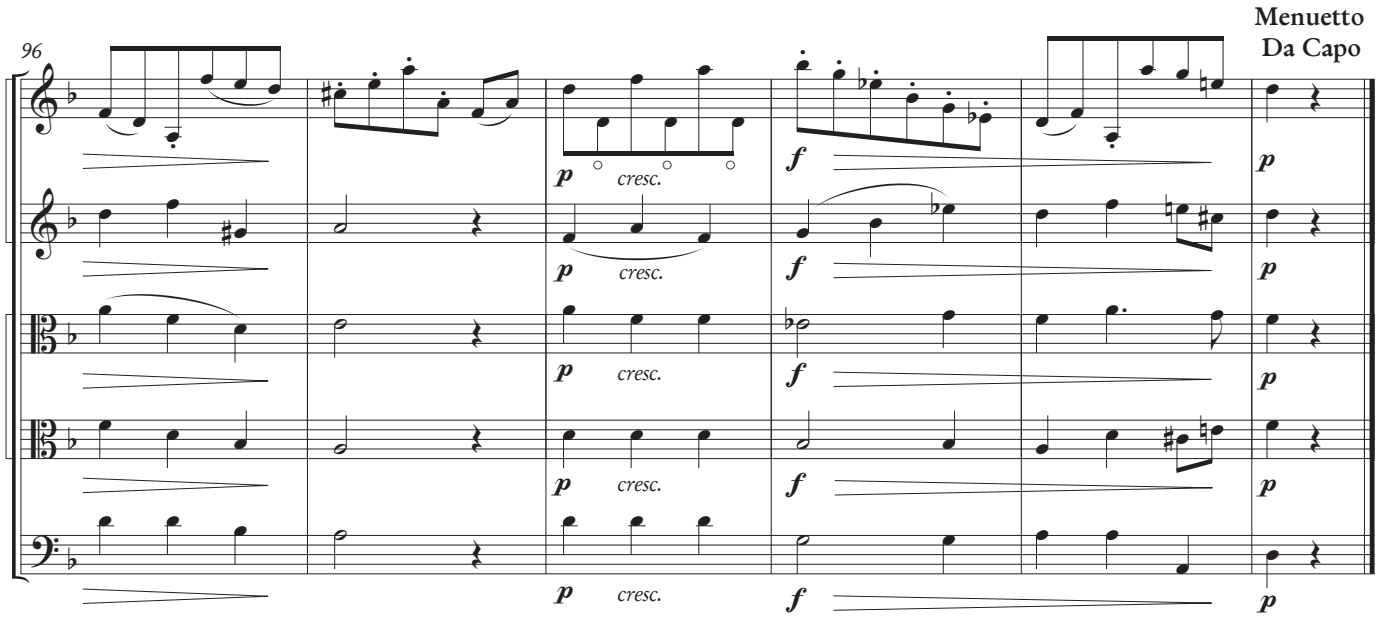
96
Menuetto
Da Capo
p
cresc.
f
p

3

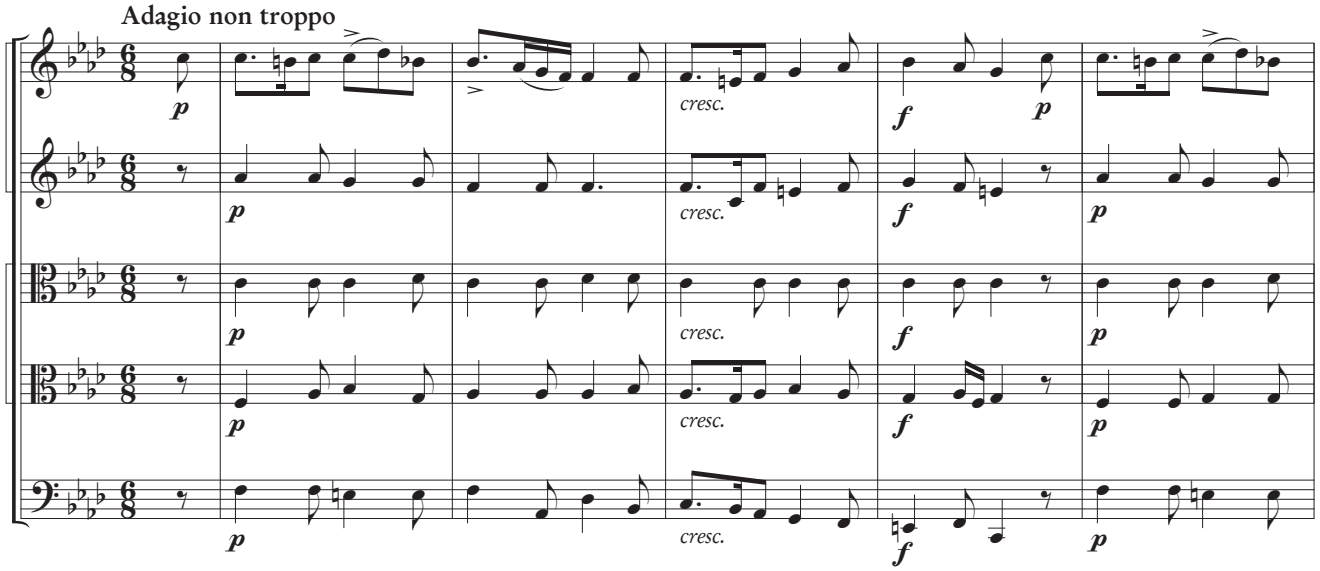
Adagio non troppo
p
cresc.
f
p

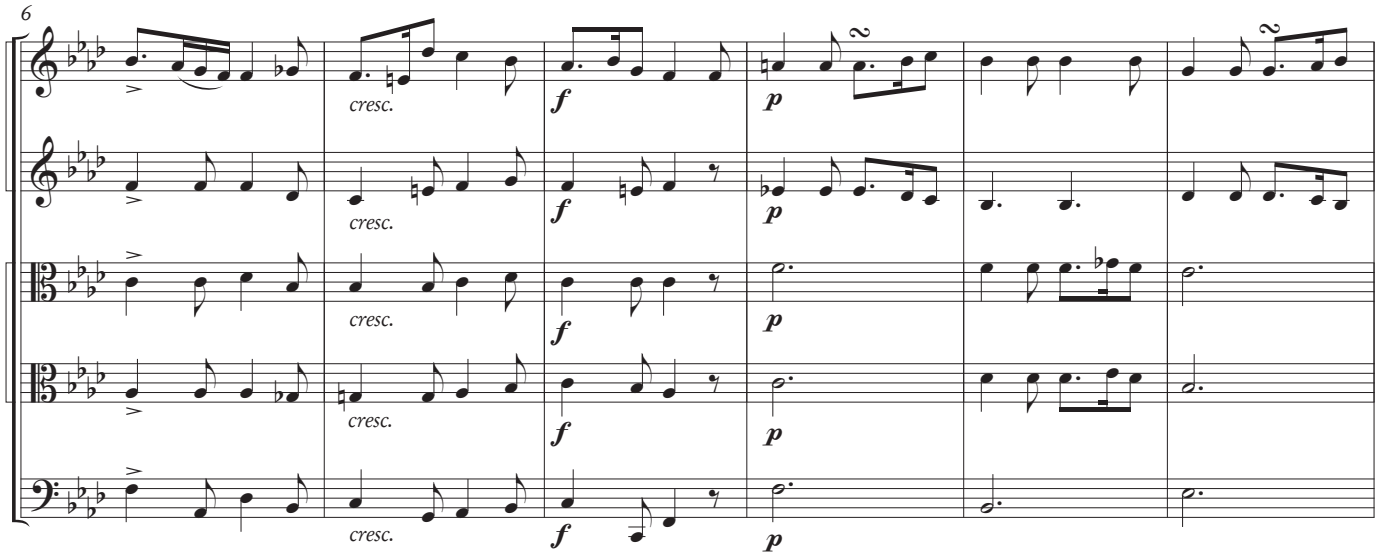
6
cresc.
f
p
2

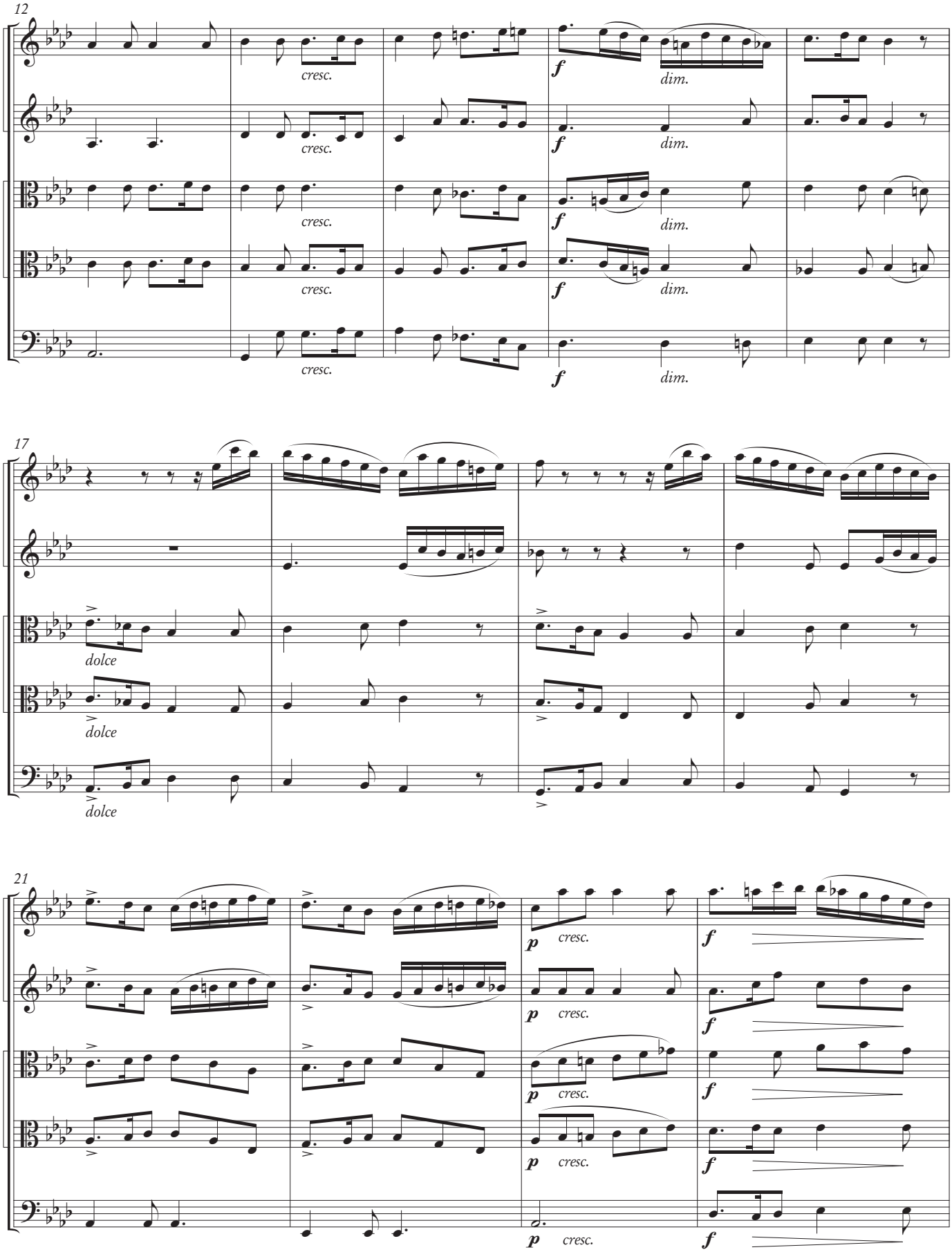
12
cresc.
f
dim.
17
dolce
21
p
cresc.
f

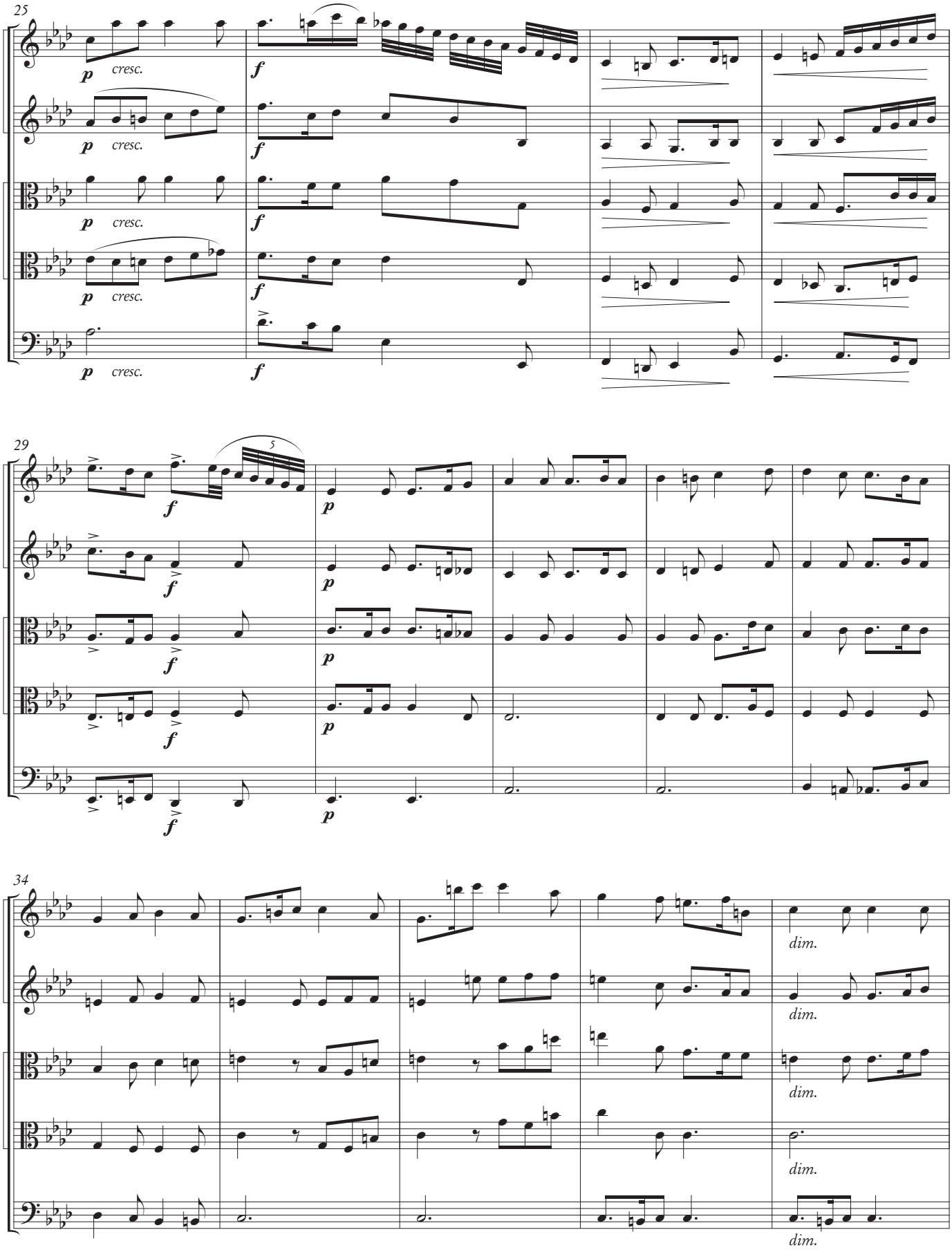
25
p cresc.
f
29
5
34
dim.

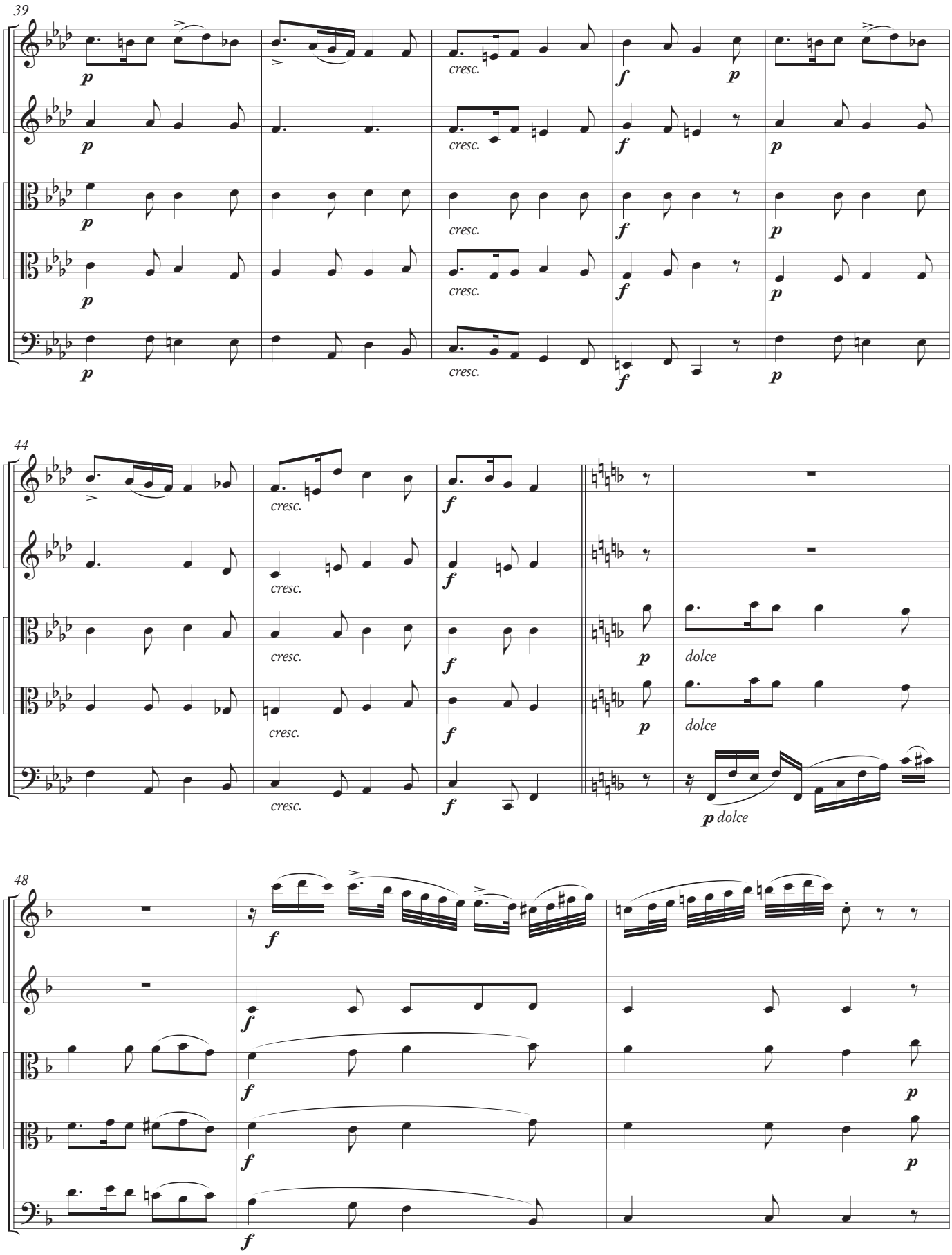
39
p
cresc.
f
44
dolce
48

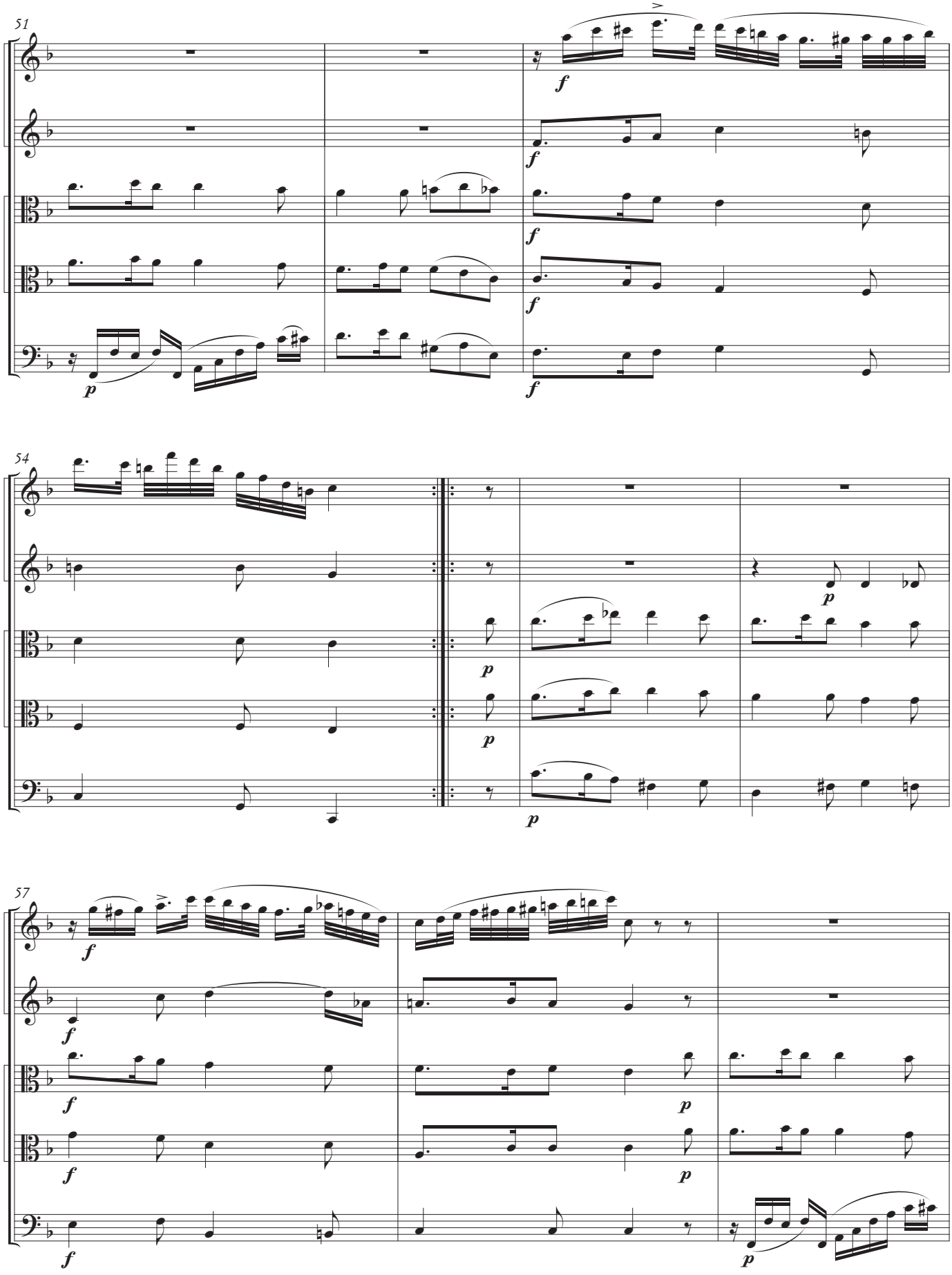
51
54
57

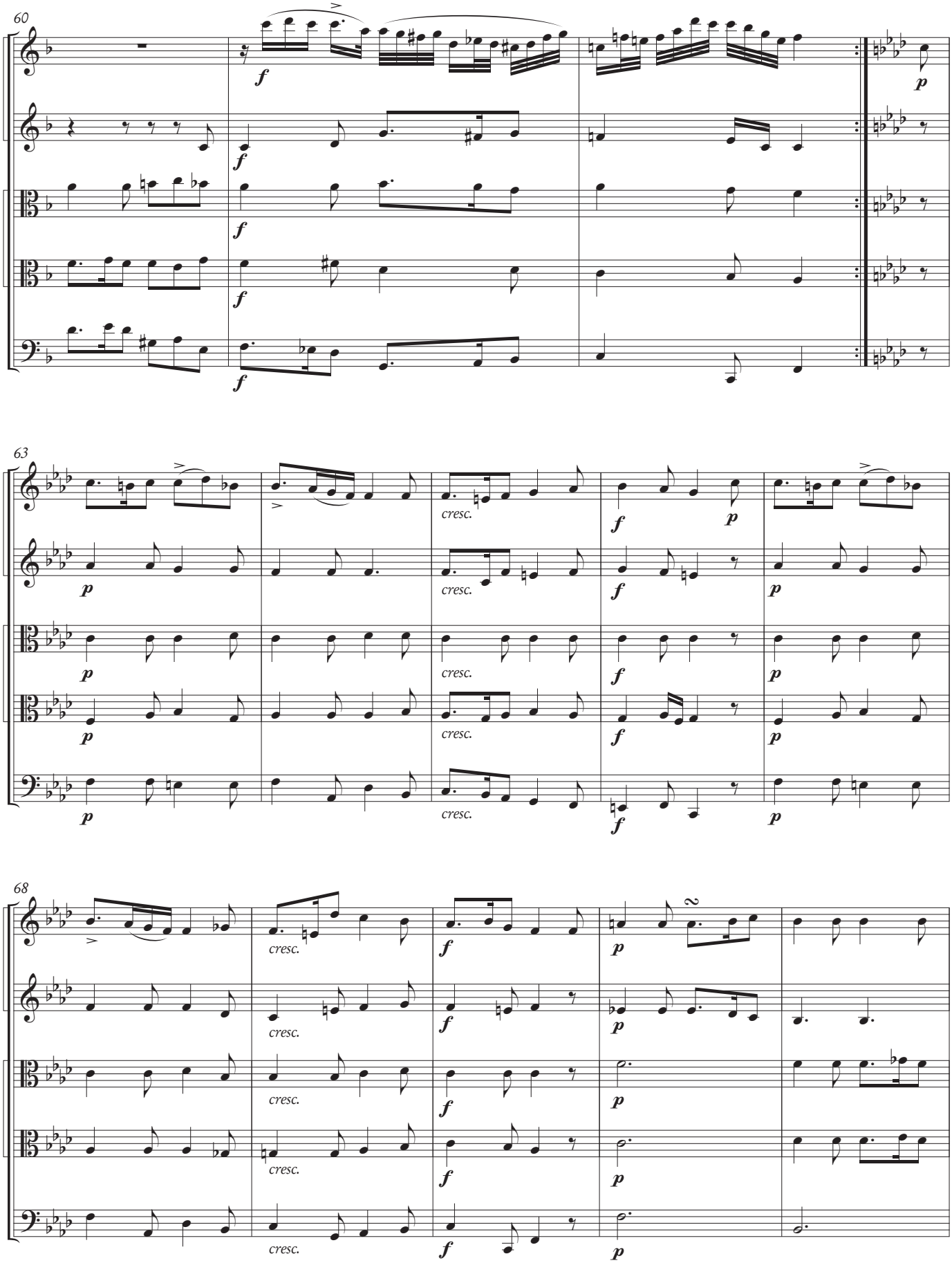
60
f
p
63
cresc.
f
p
68
2

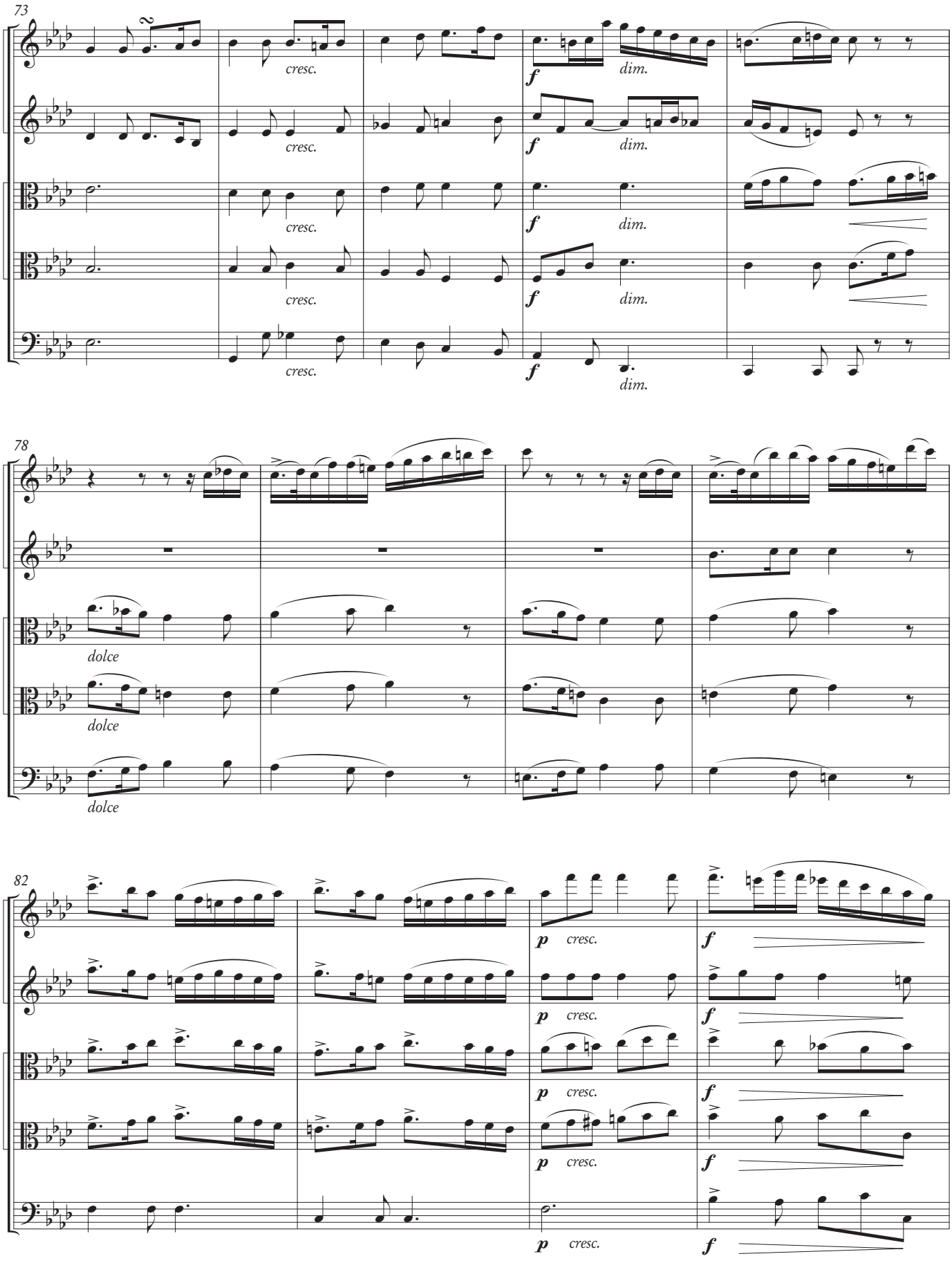
73
cresc.
f
dim.
78
dolce
82
p
cresc.
f

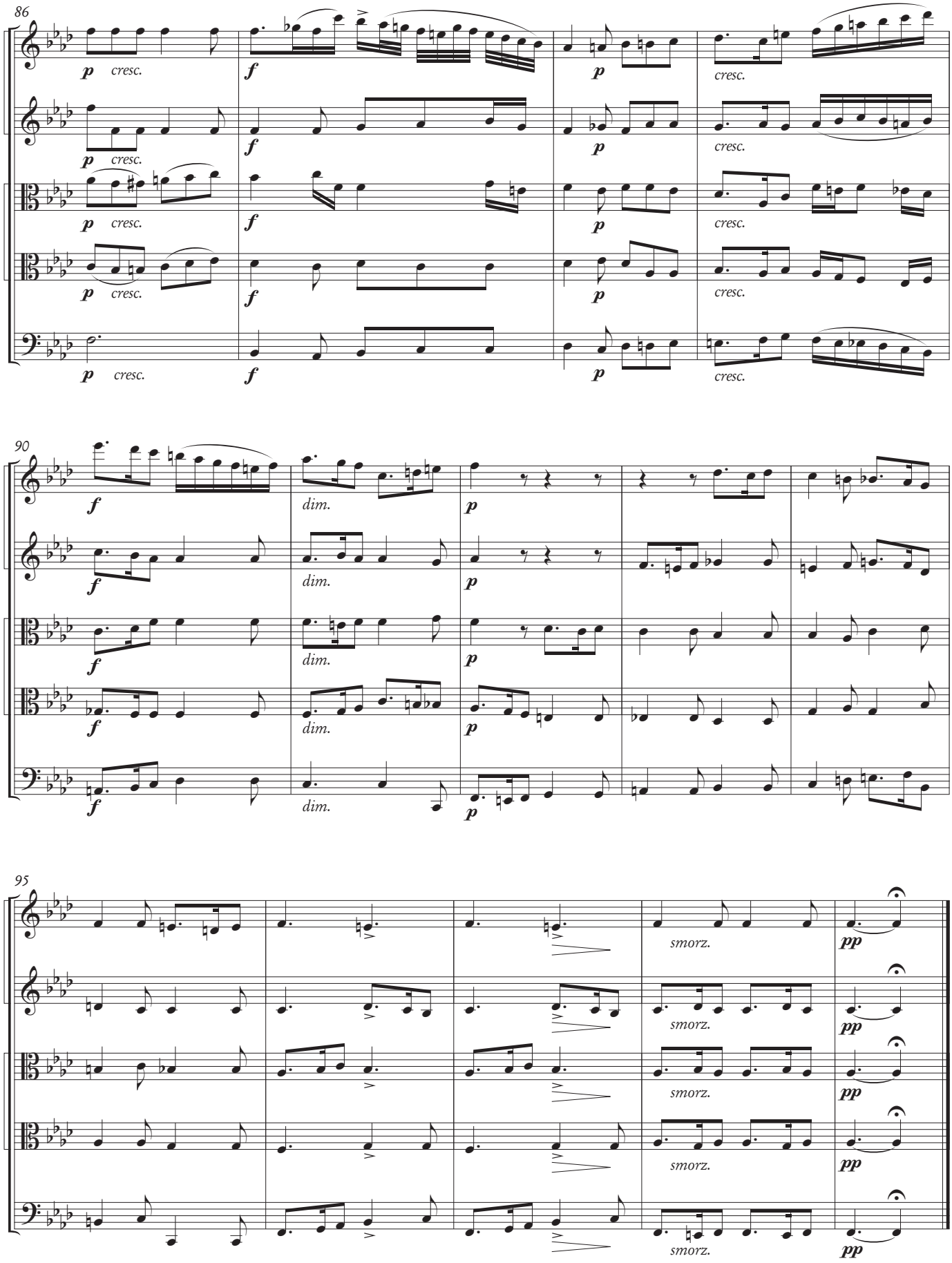
86
p cresc.
f
p
cresc.
90
f
dim.
p
95
smorz.
pp

4

Finale. Allegro assai

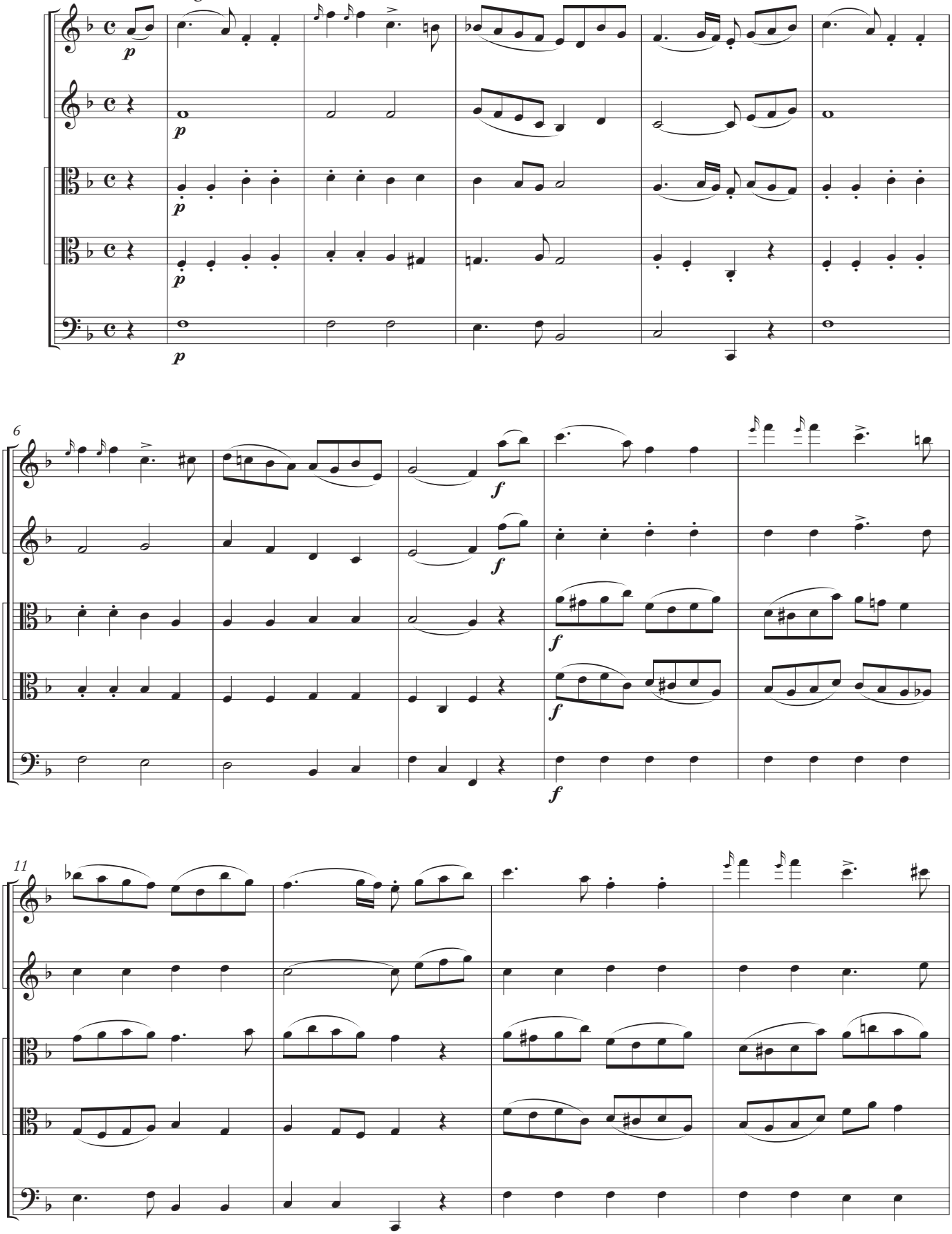

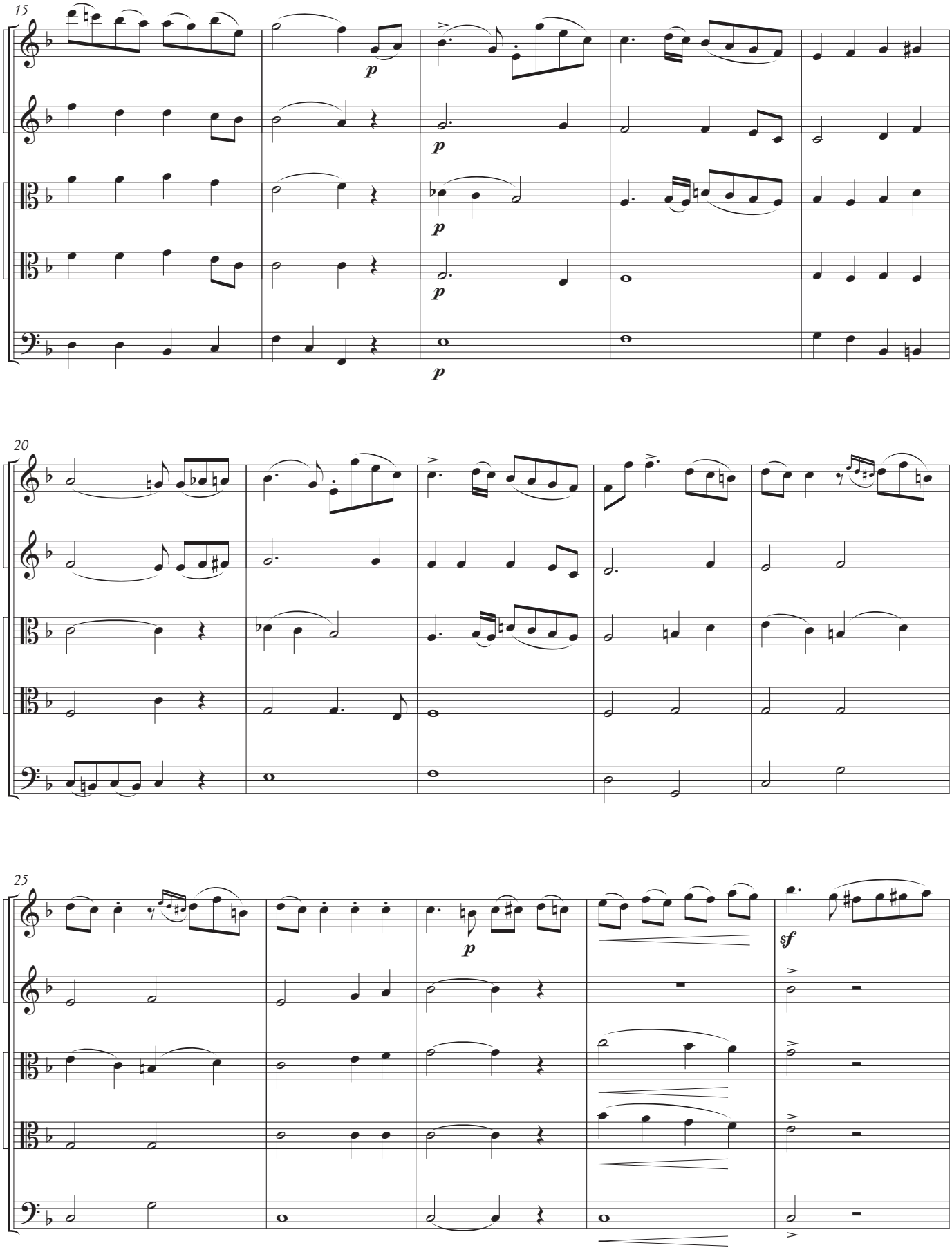
15
p
p
p
p
20
25
p
sf

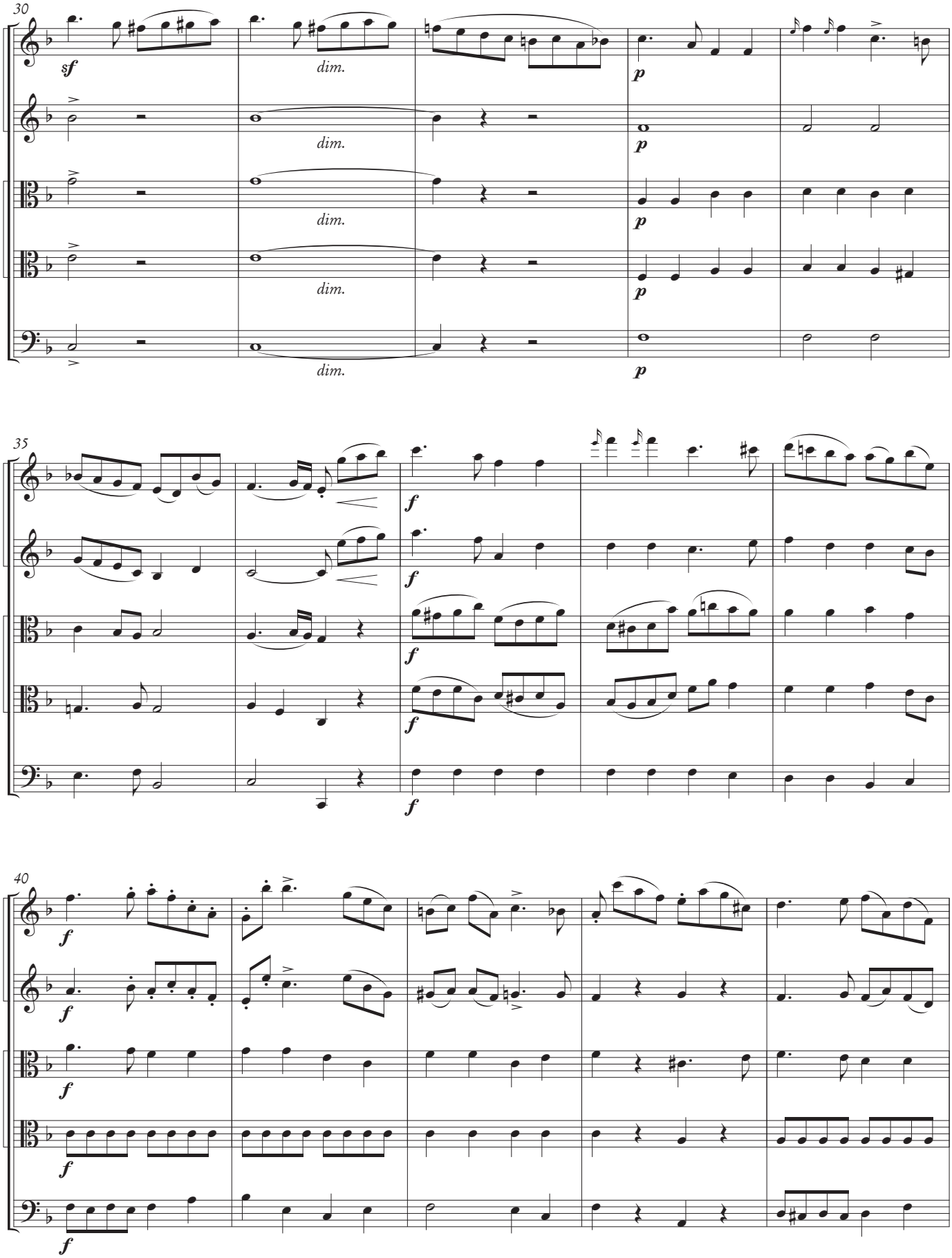
30
sf
dim.
p
35
f
40

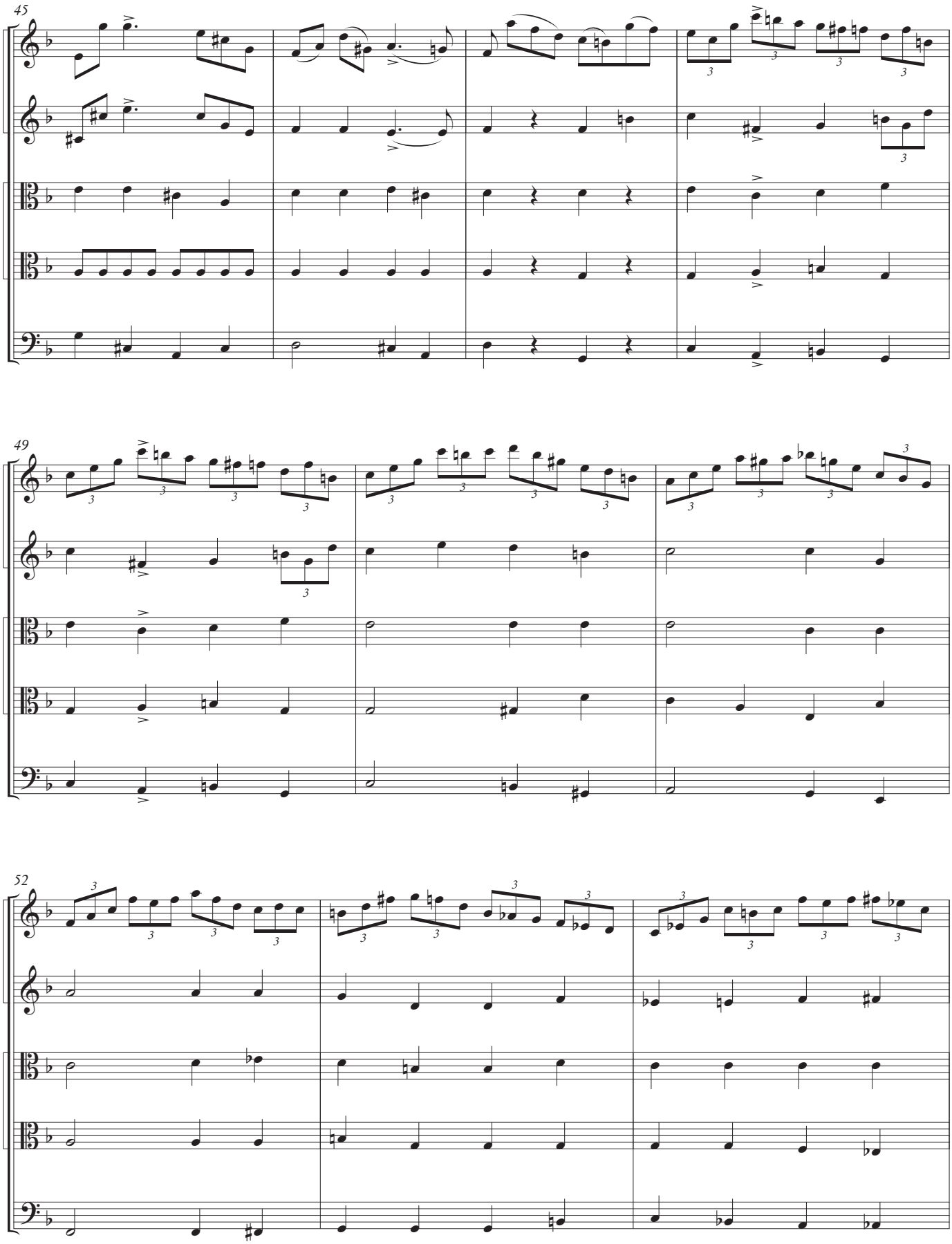
45
49
52

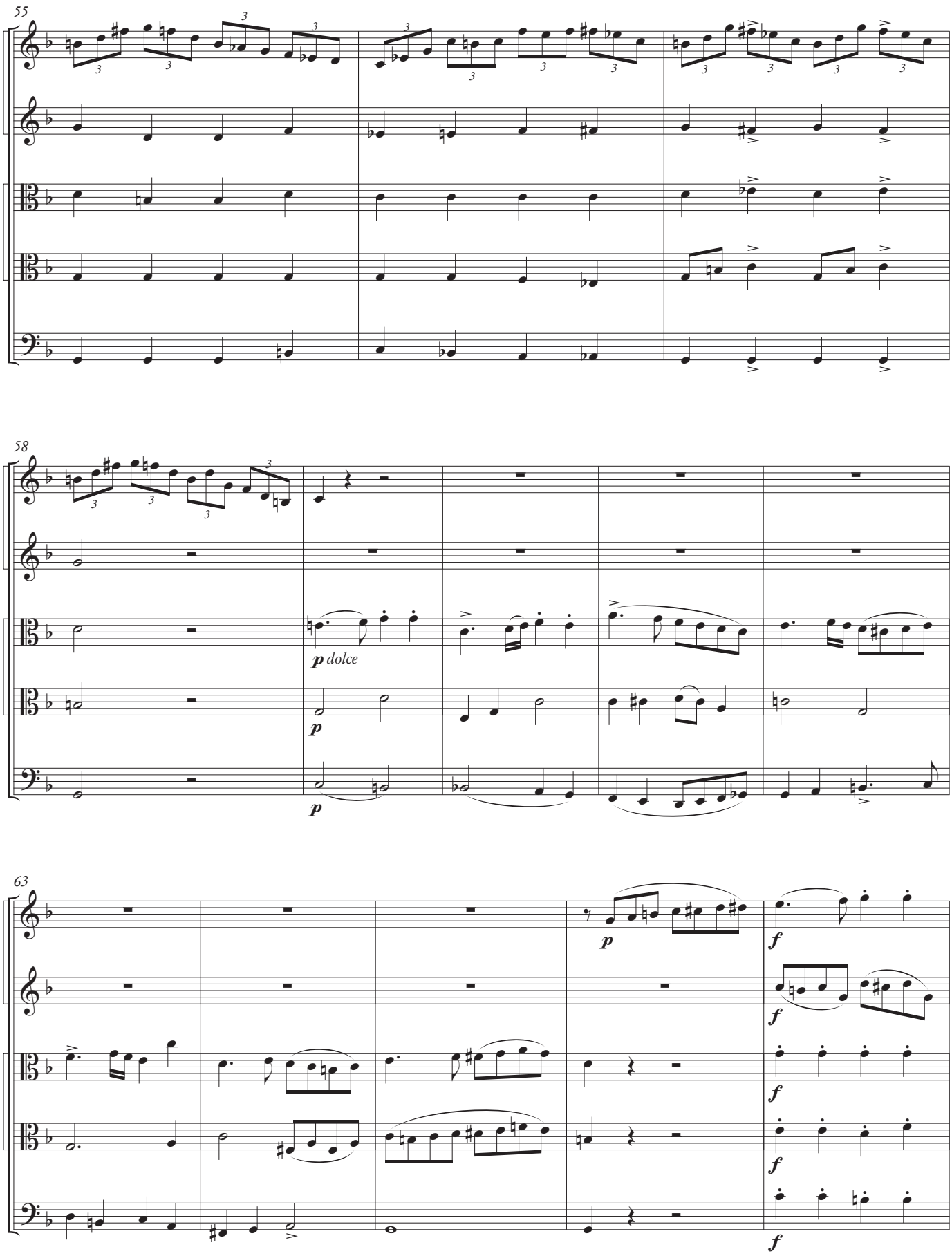
55
58
p dolce
p
p
63
p
f
f
f
f
f

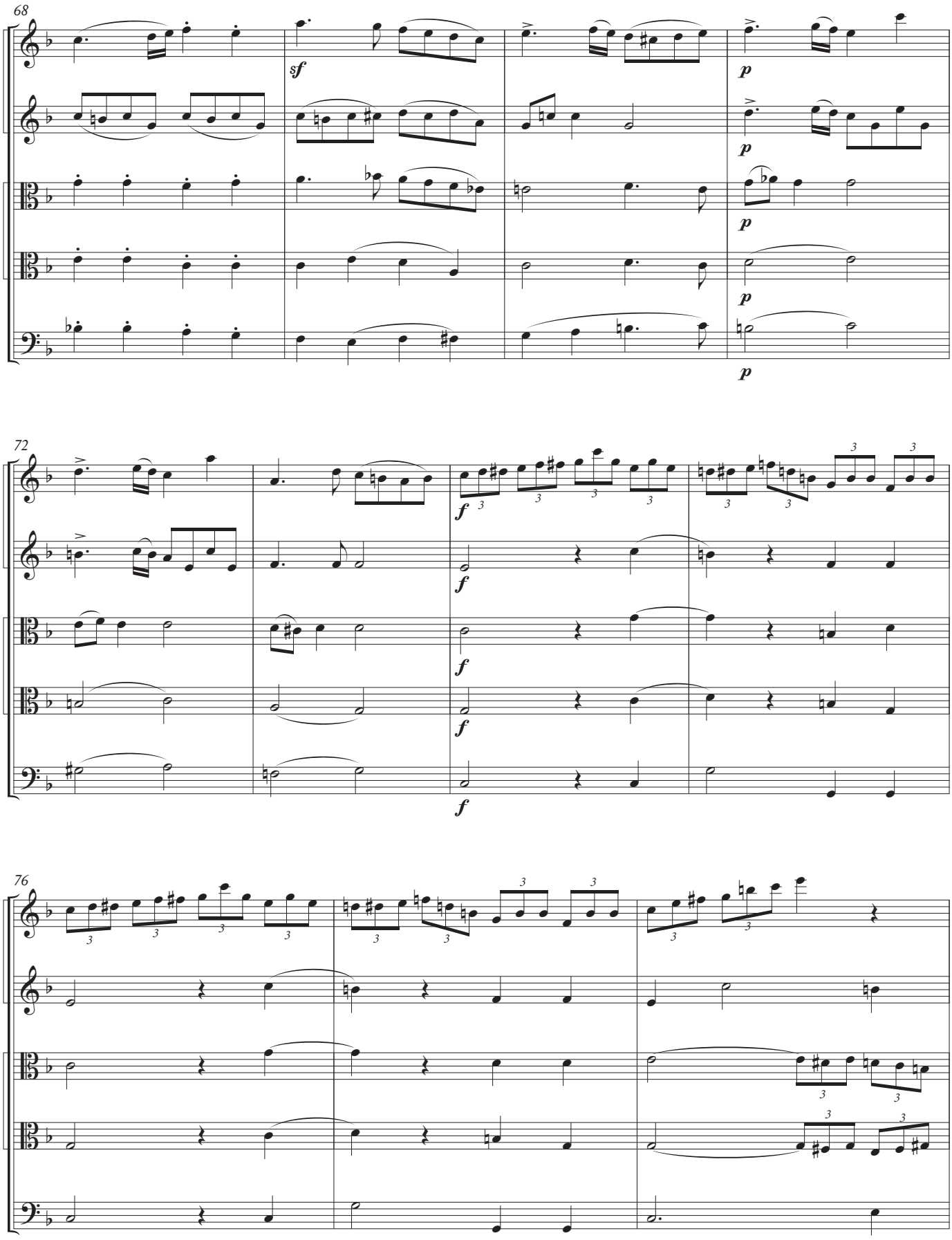
68
sf
p
72
f
76

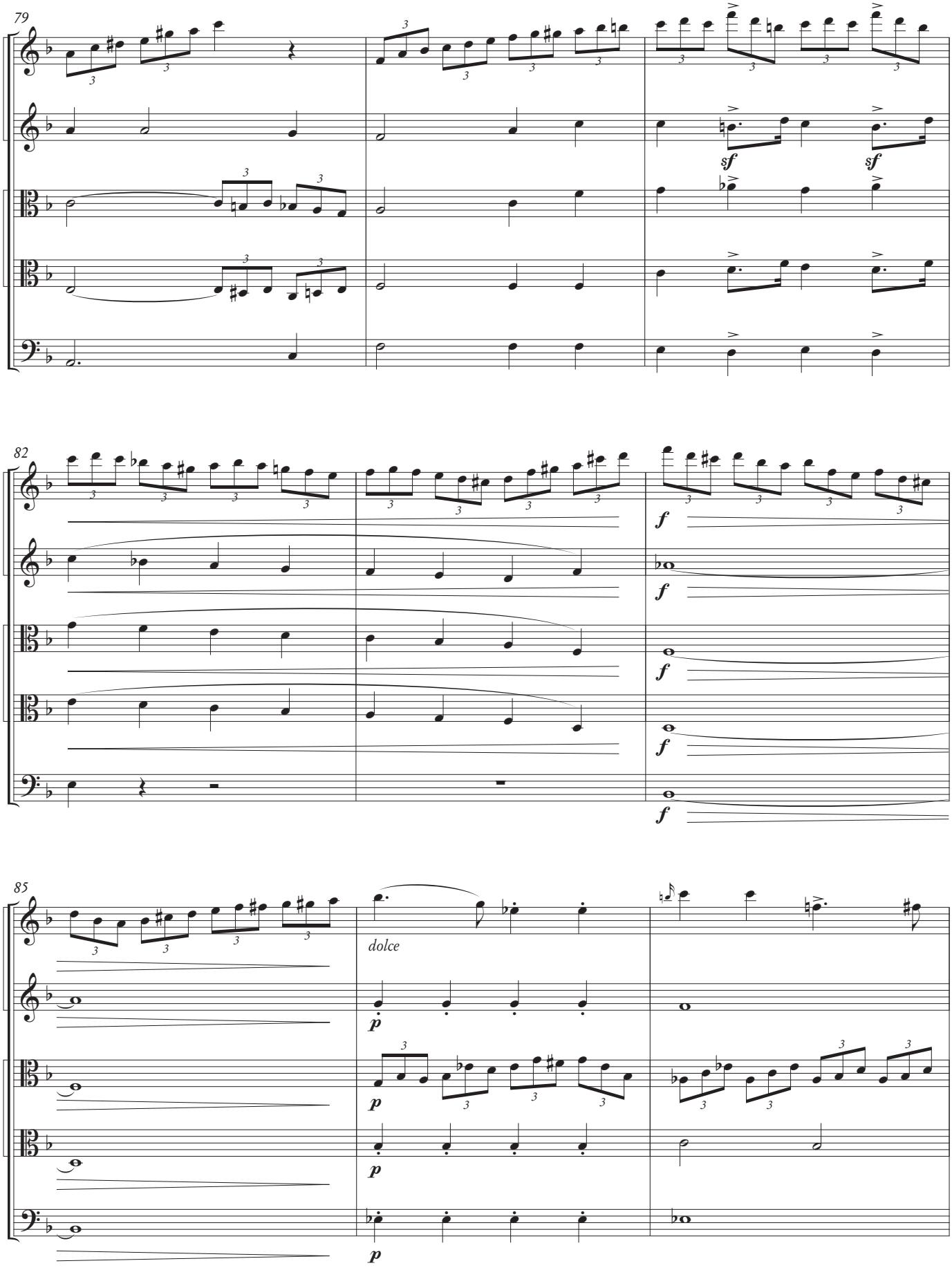
79
sf
sf
82
f
f
f
f
85
dolce
p
p
p
p

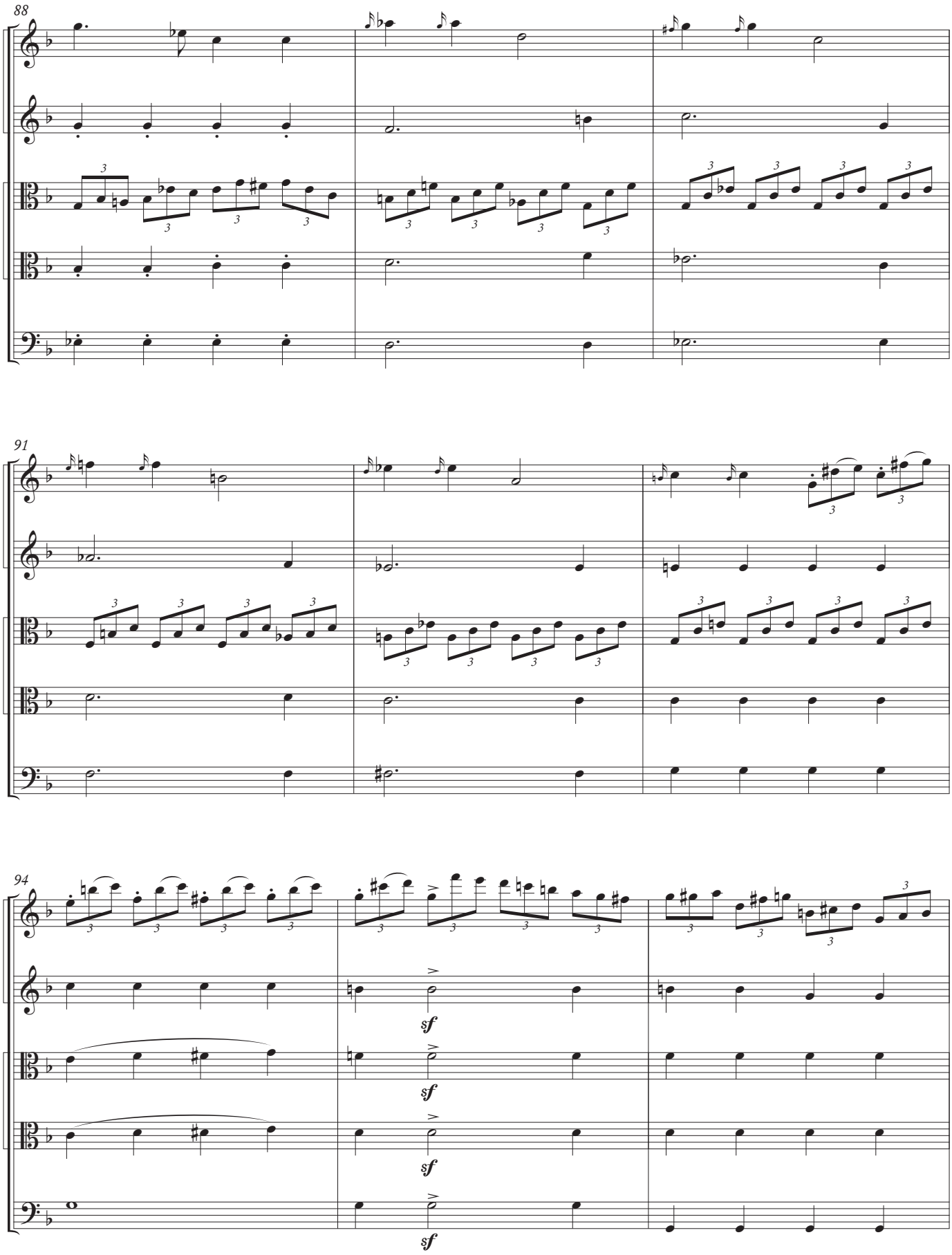
88
91
94
sf
sf
sf
sf

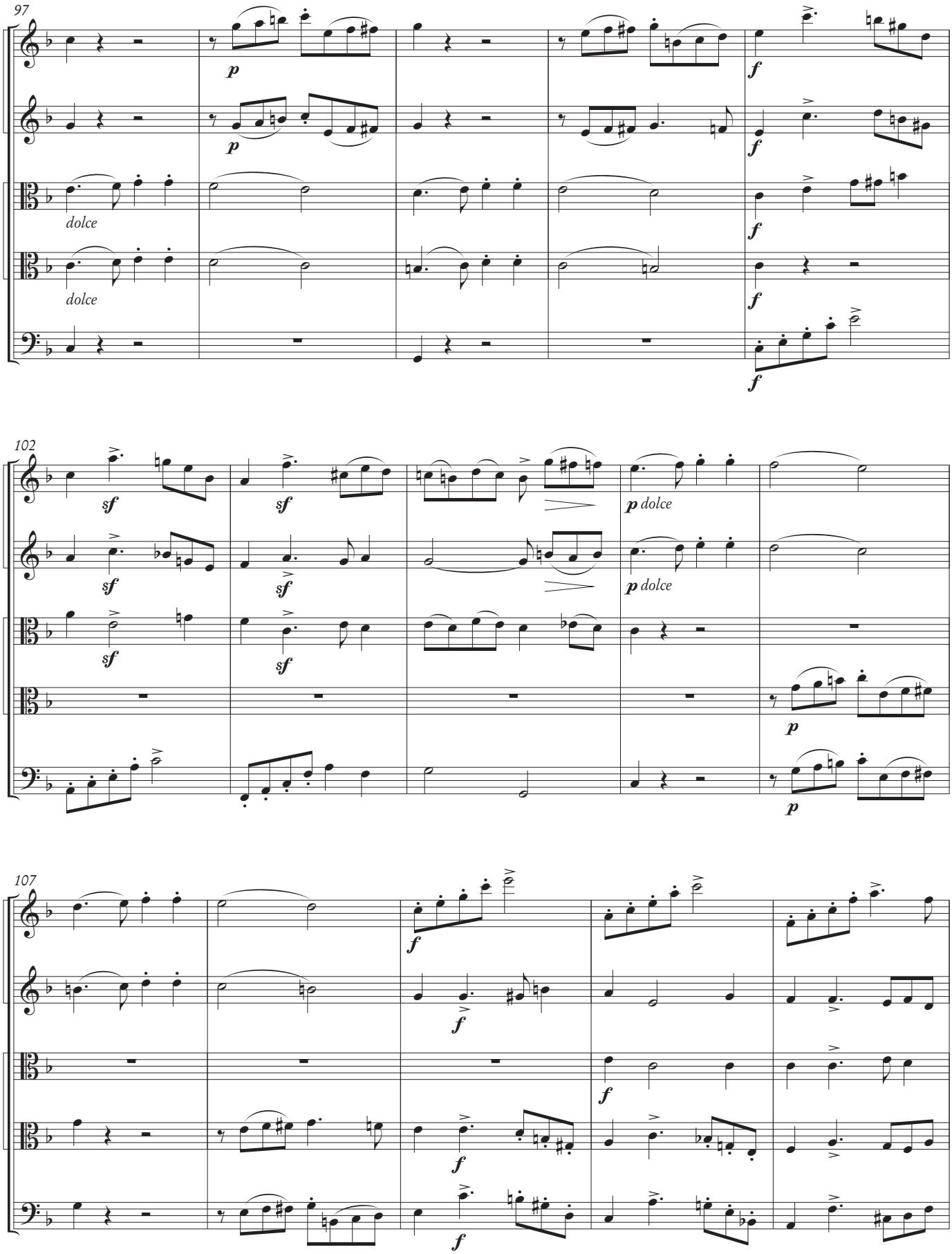
97
dolce
dolce
102
107

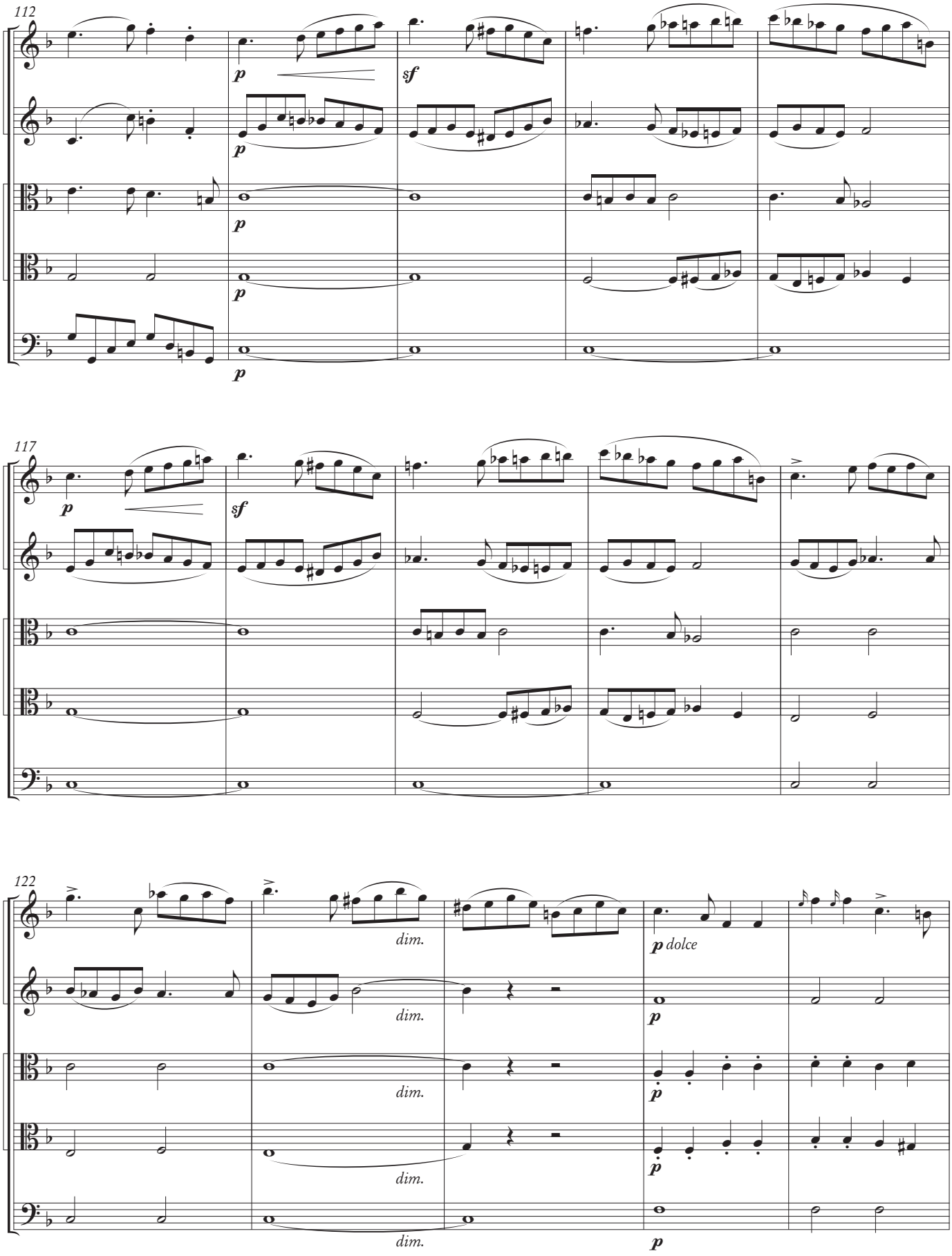
112
p
sf
117
122
dim.
p dolce

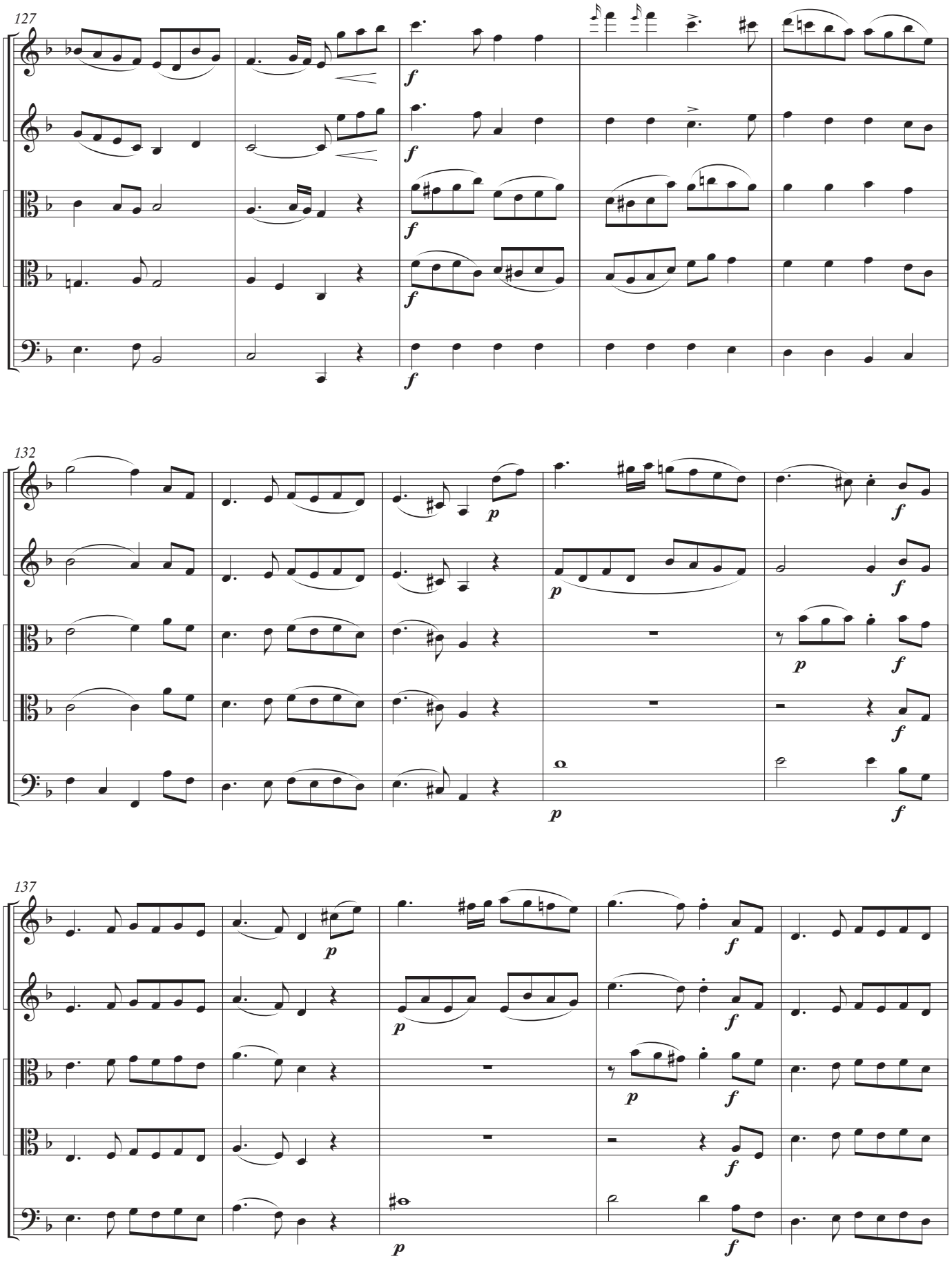
127
132
137

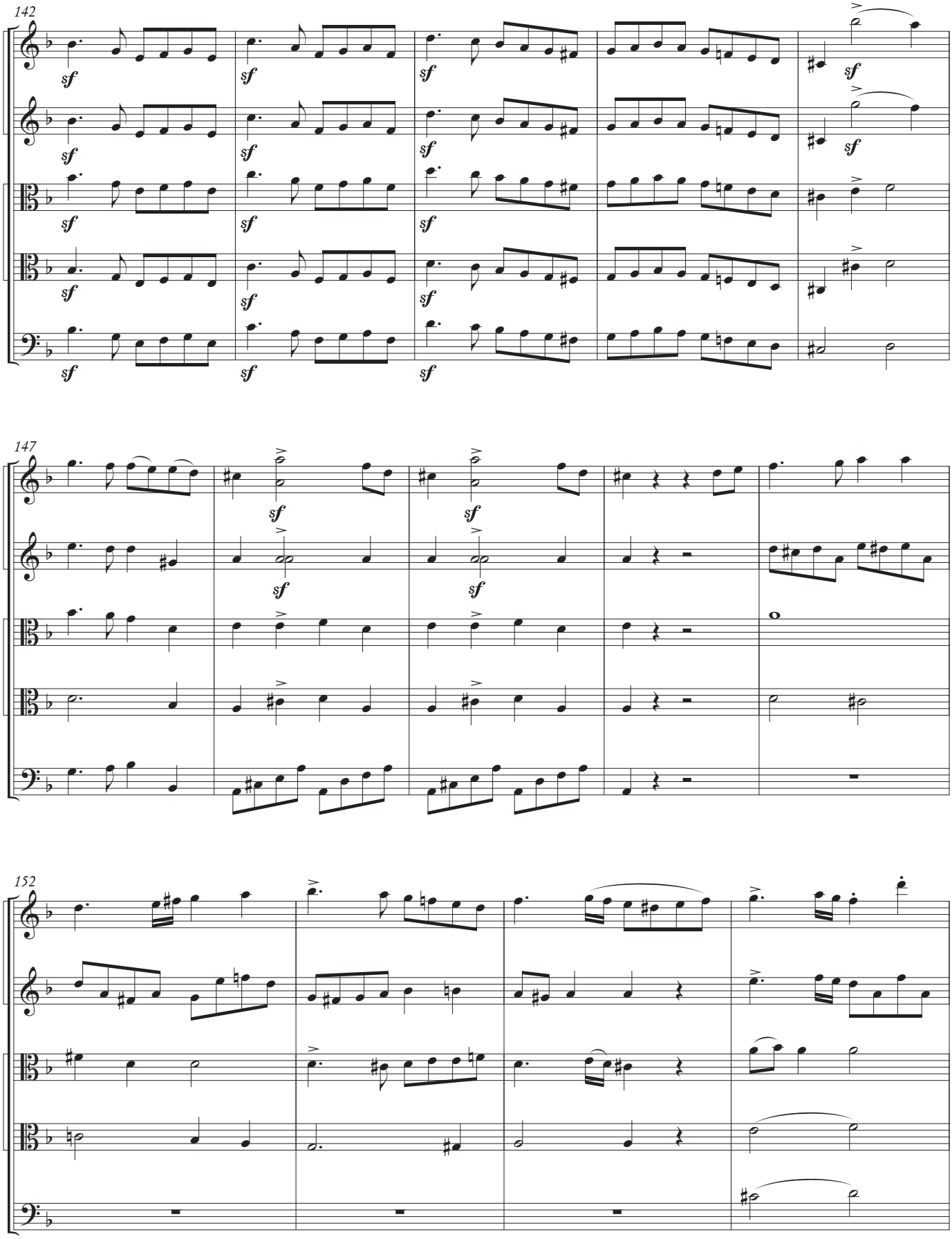
142
147
152

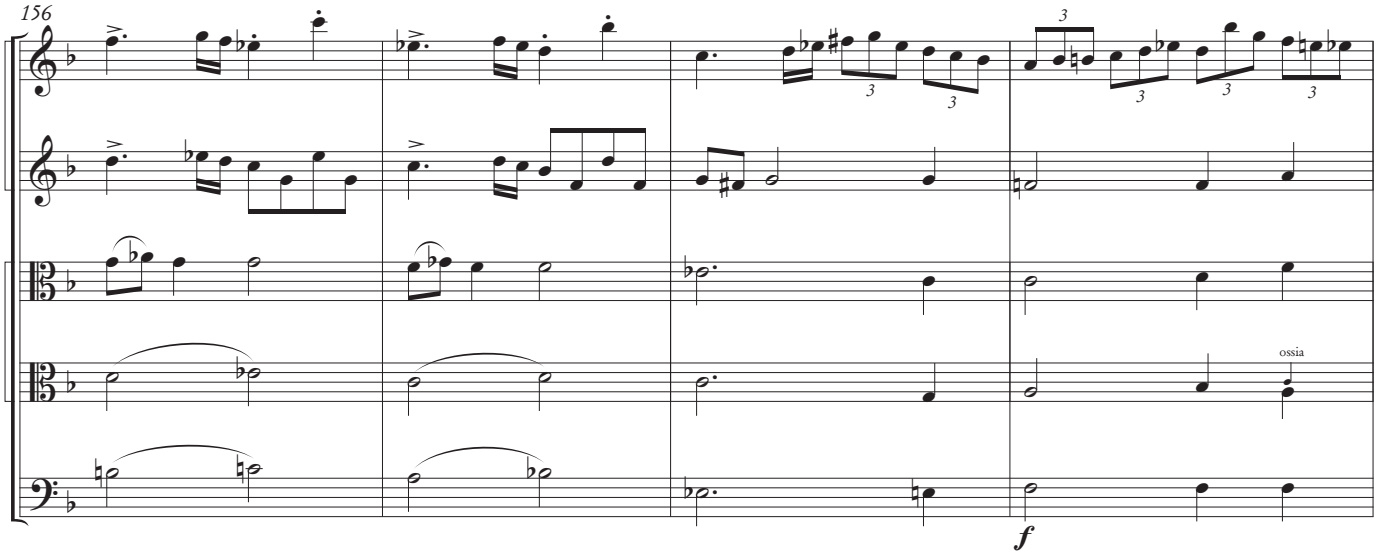
156
ossia
f

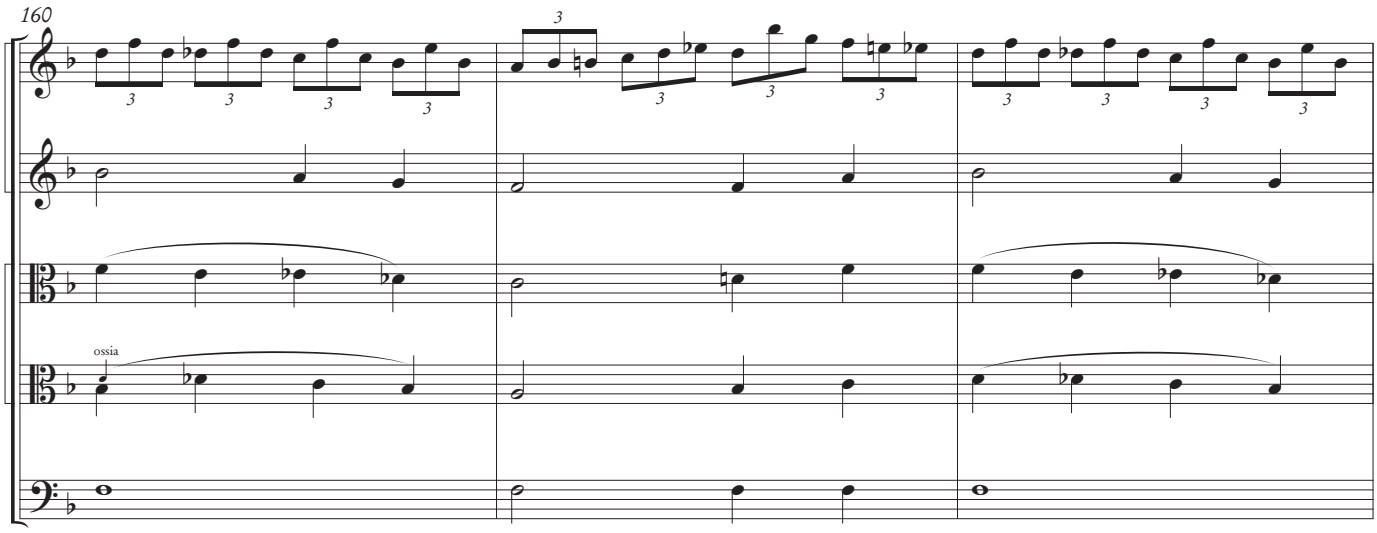
160
ossia

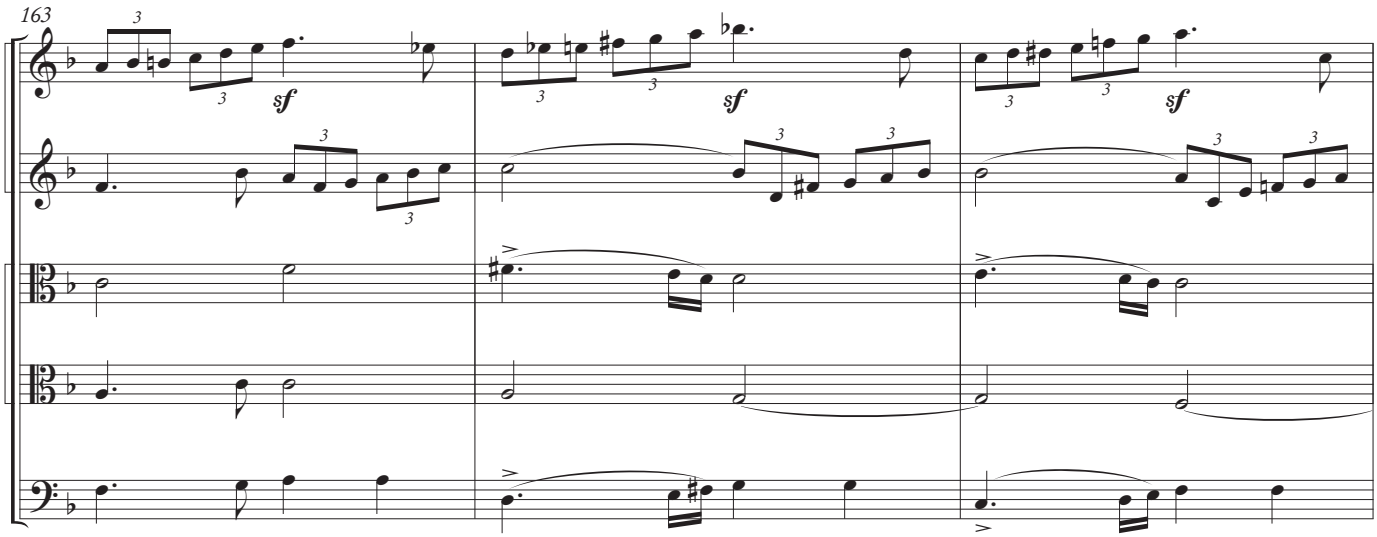
163
sf
sf
sf

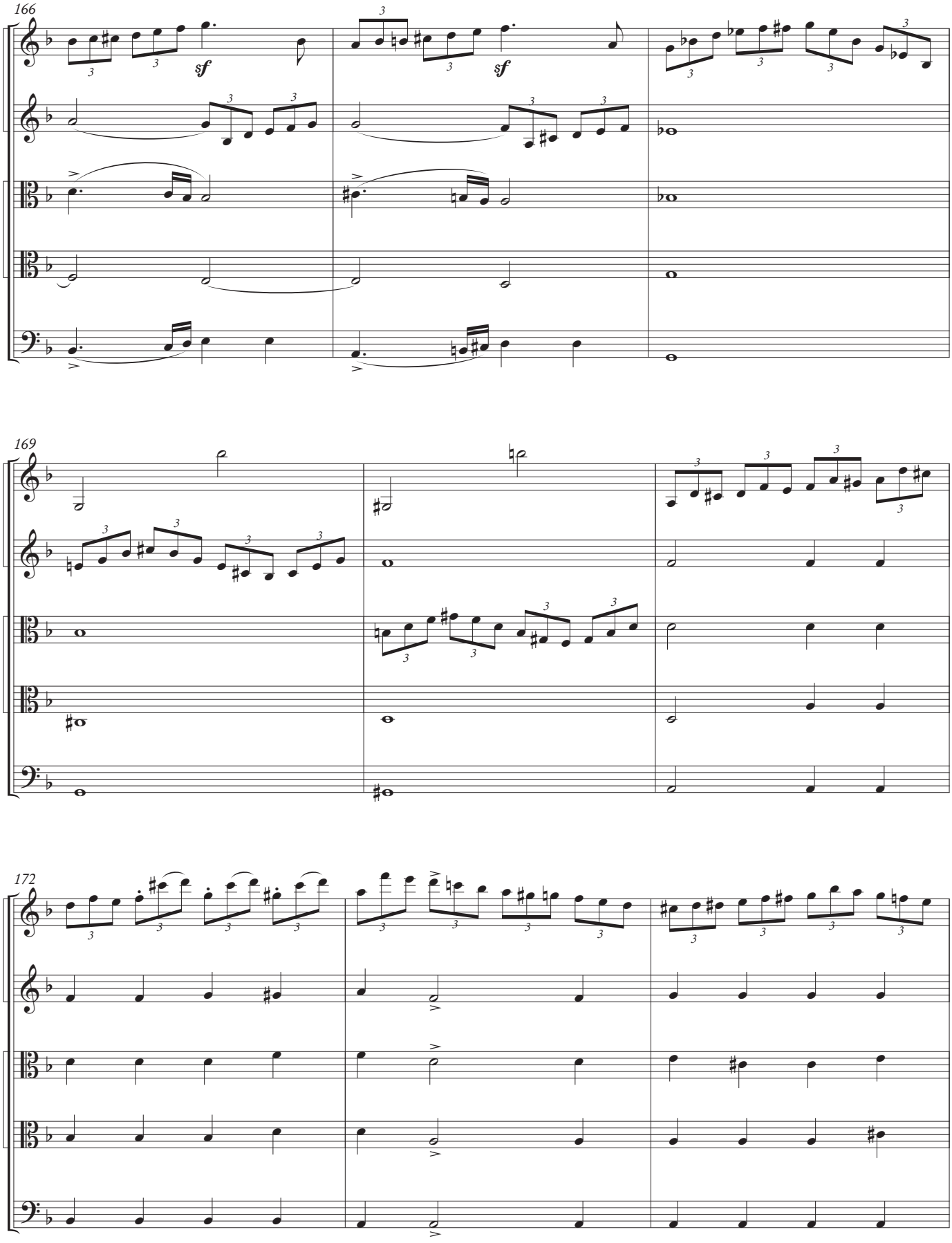
166
sf
sf
169
172

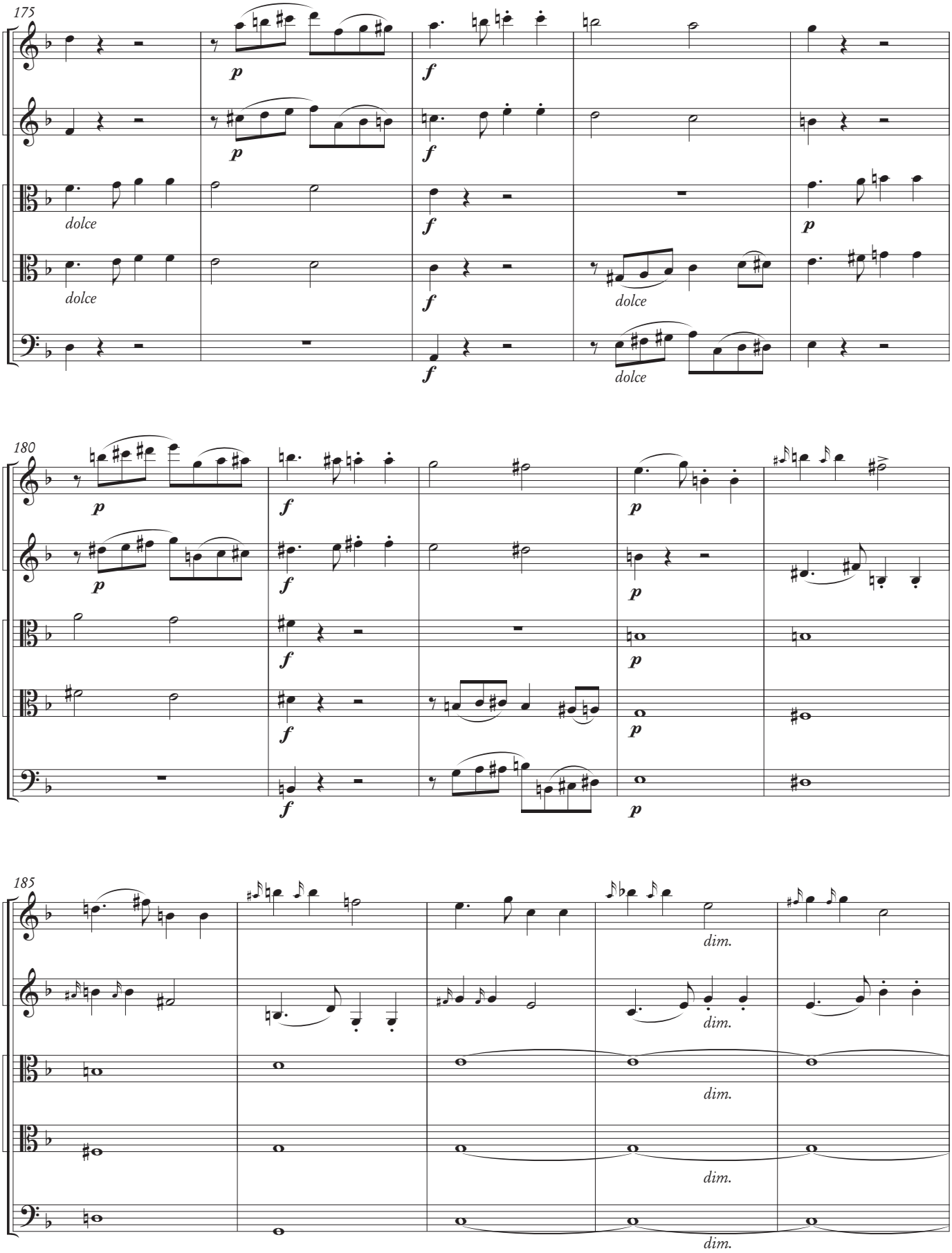
175
p
f
dolce
180
185
dim.

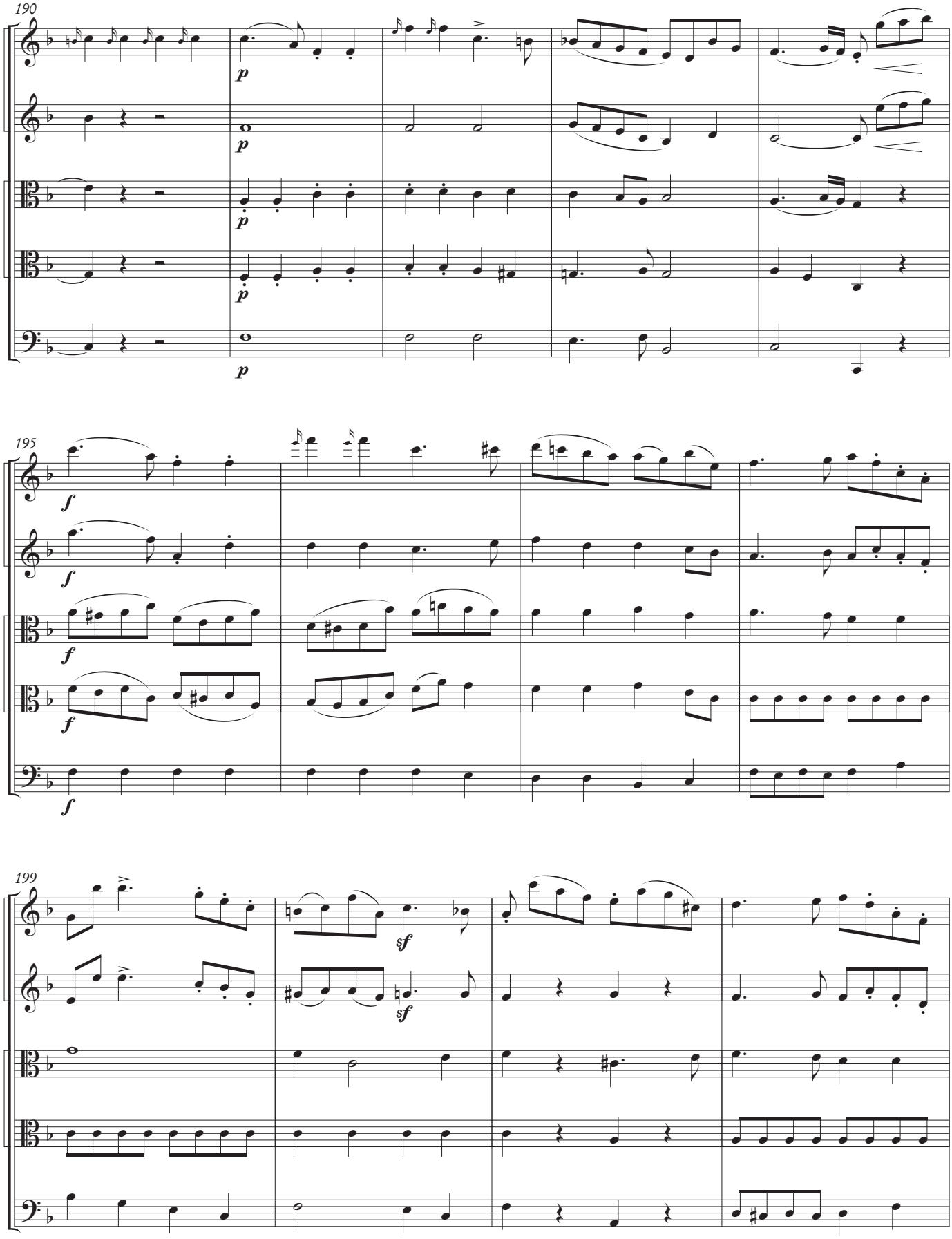
190
p
195
f
199
sf

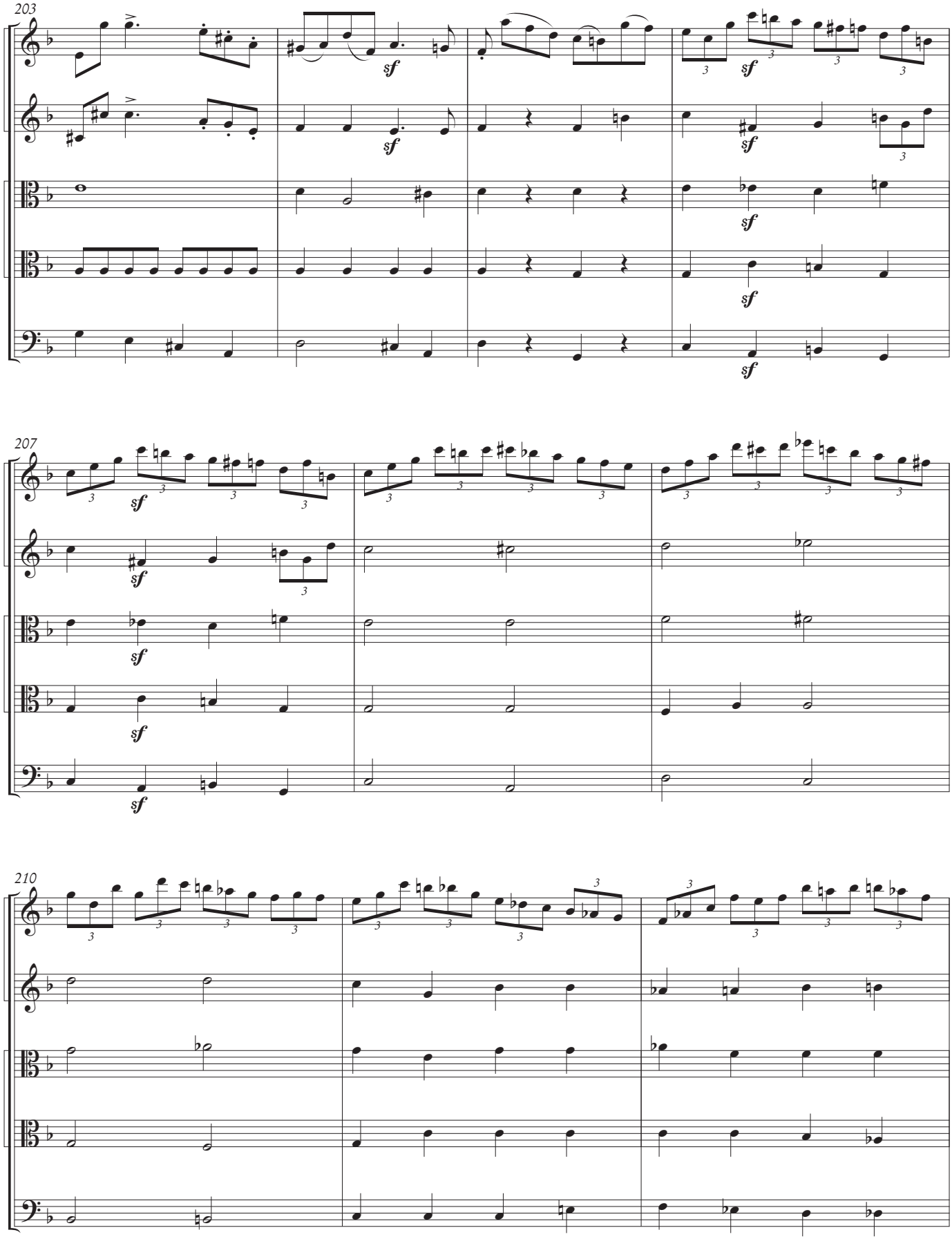
203
207
210

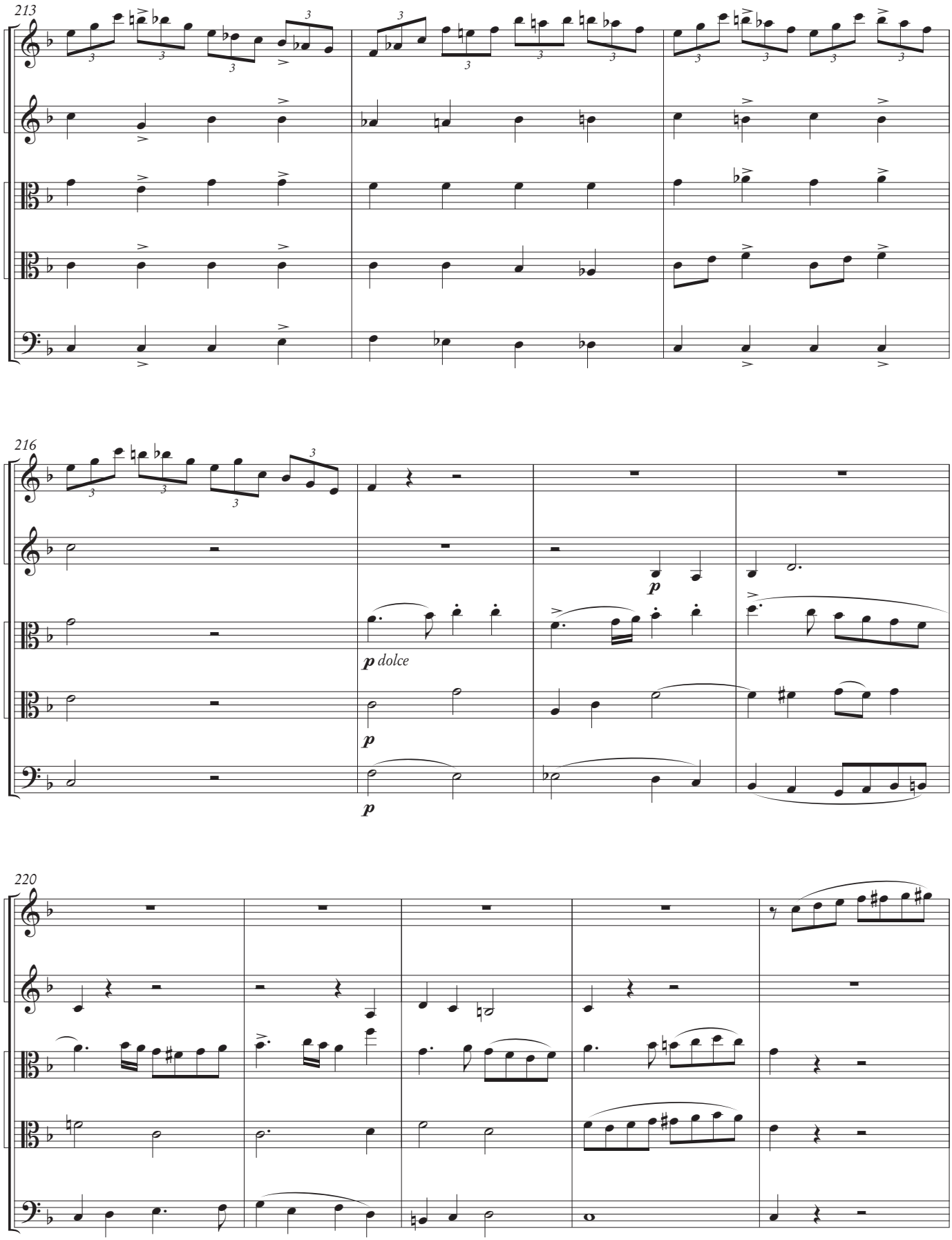
213
216
p
p dolce
p
p
220

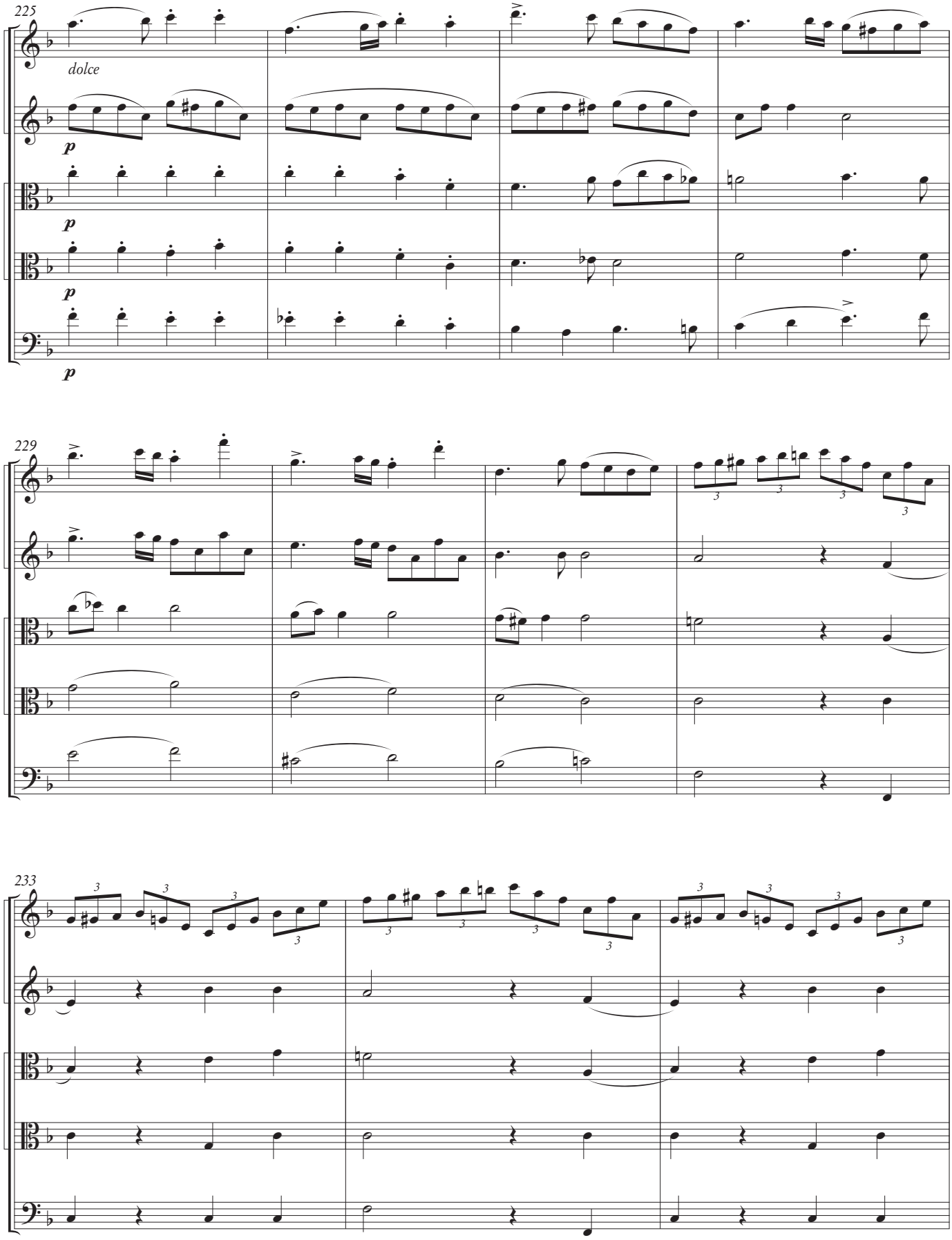
225
dolce
p
p
p
p
229
233

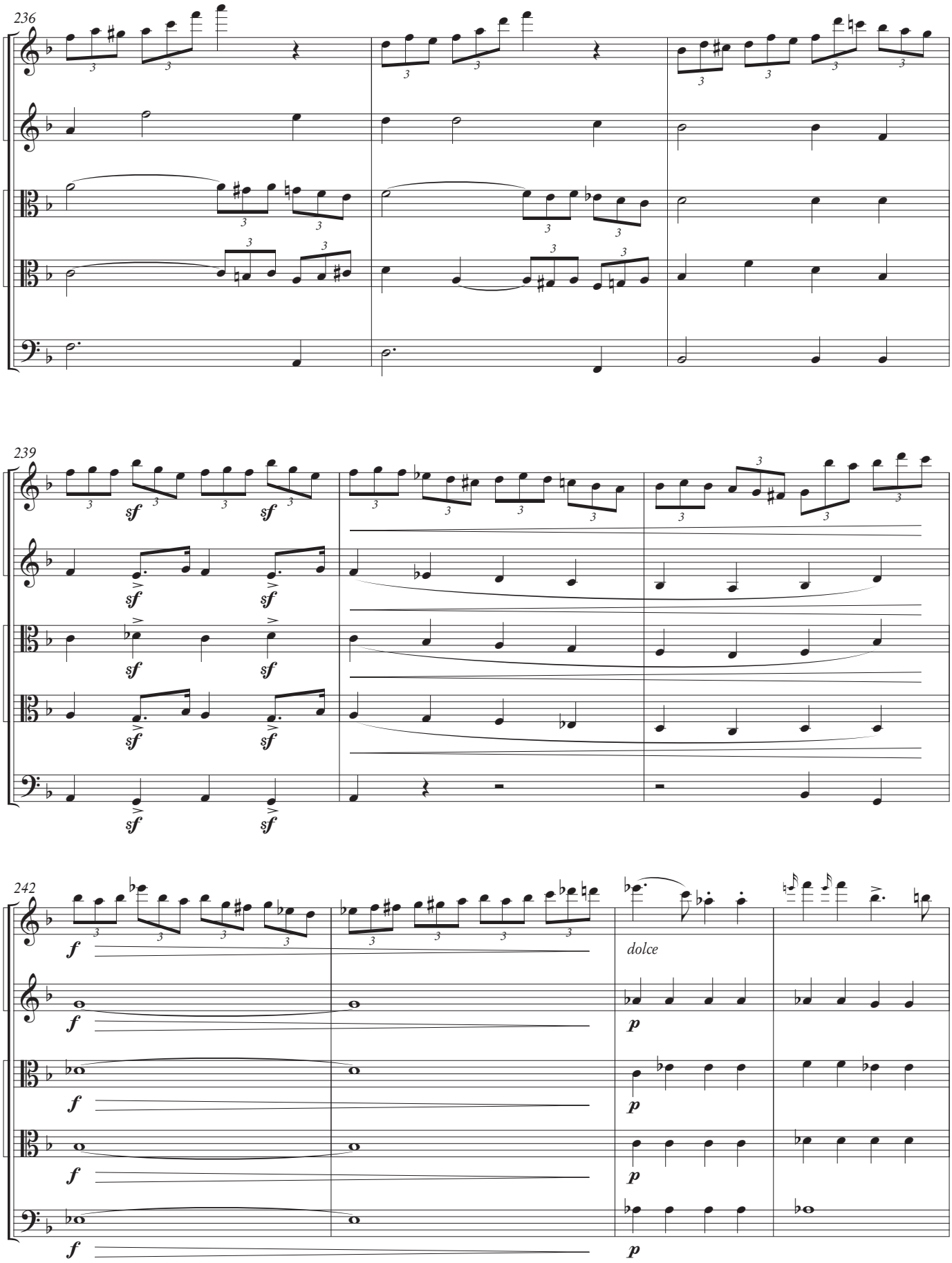
236
239
242
dolce

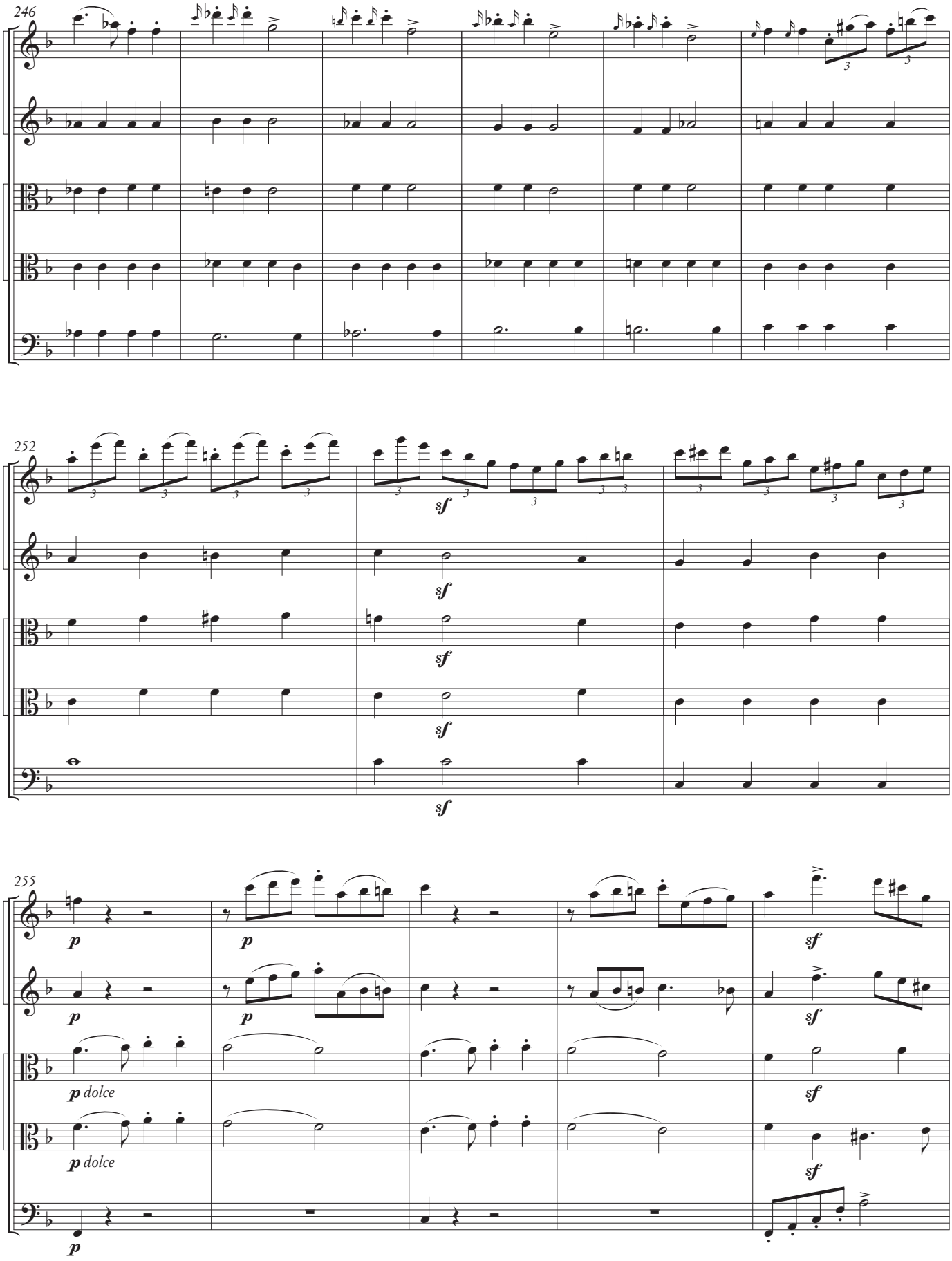
246
252
sf
255
p
p dolce

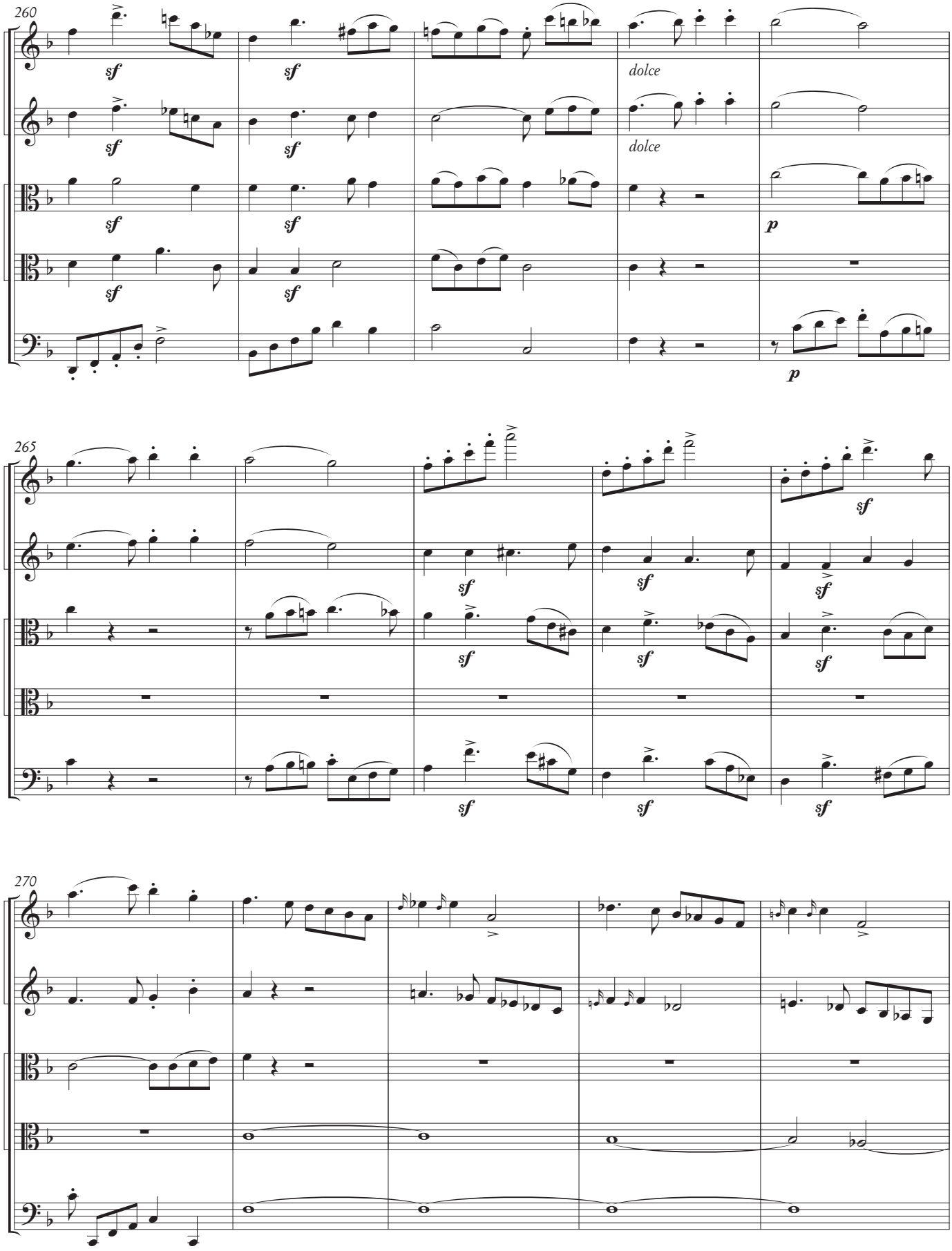
260
sf
dolce
p
265
270

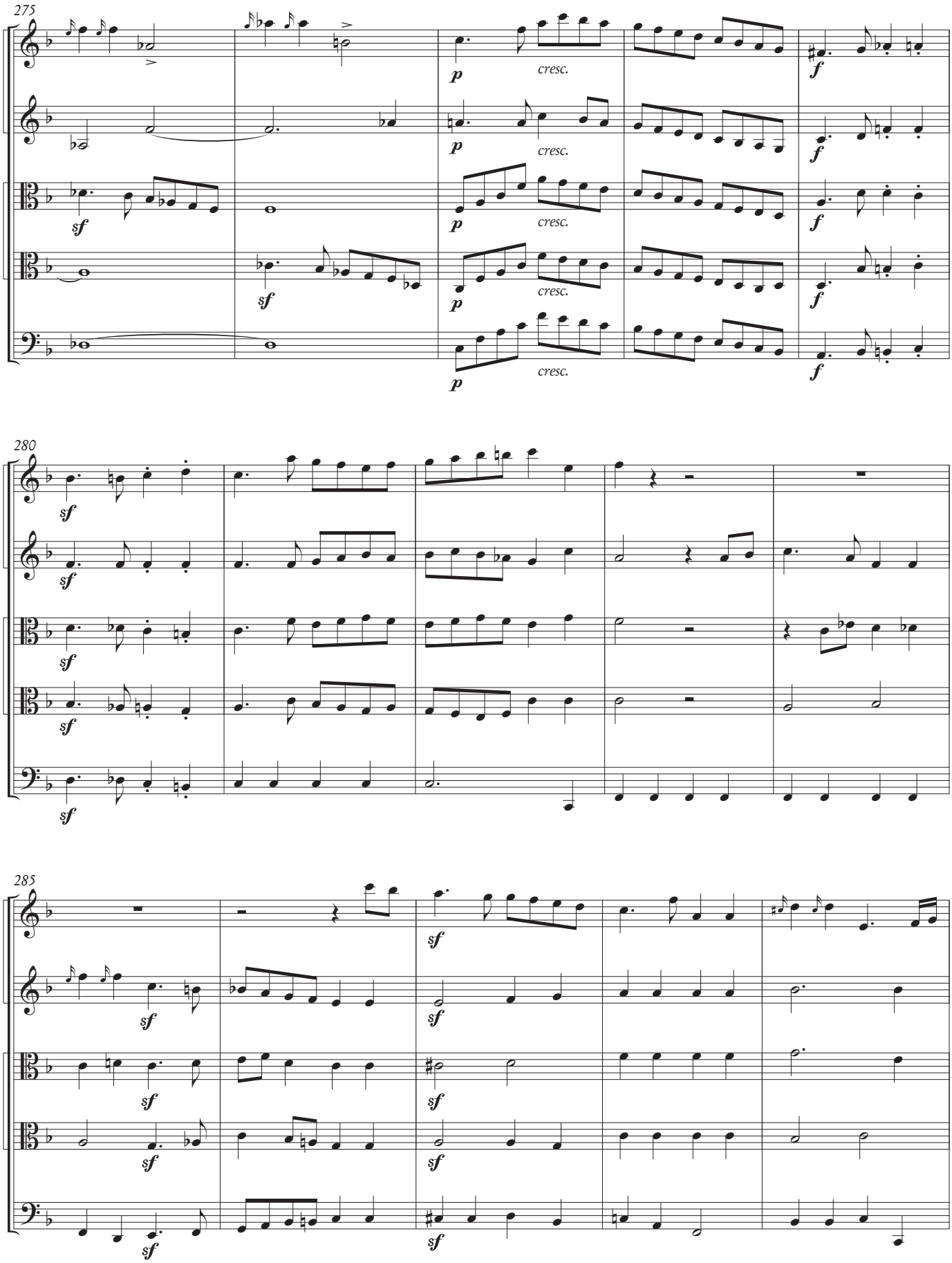
275
p
cresc.
f
sf
280
sf
285
sf

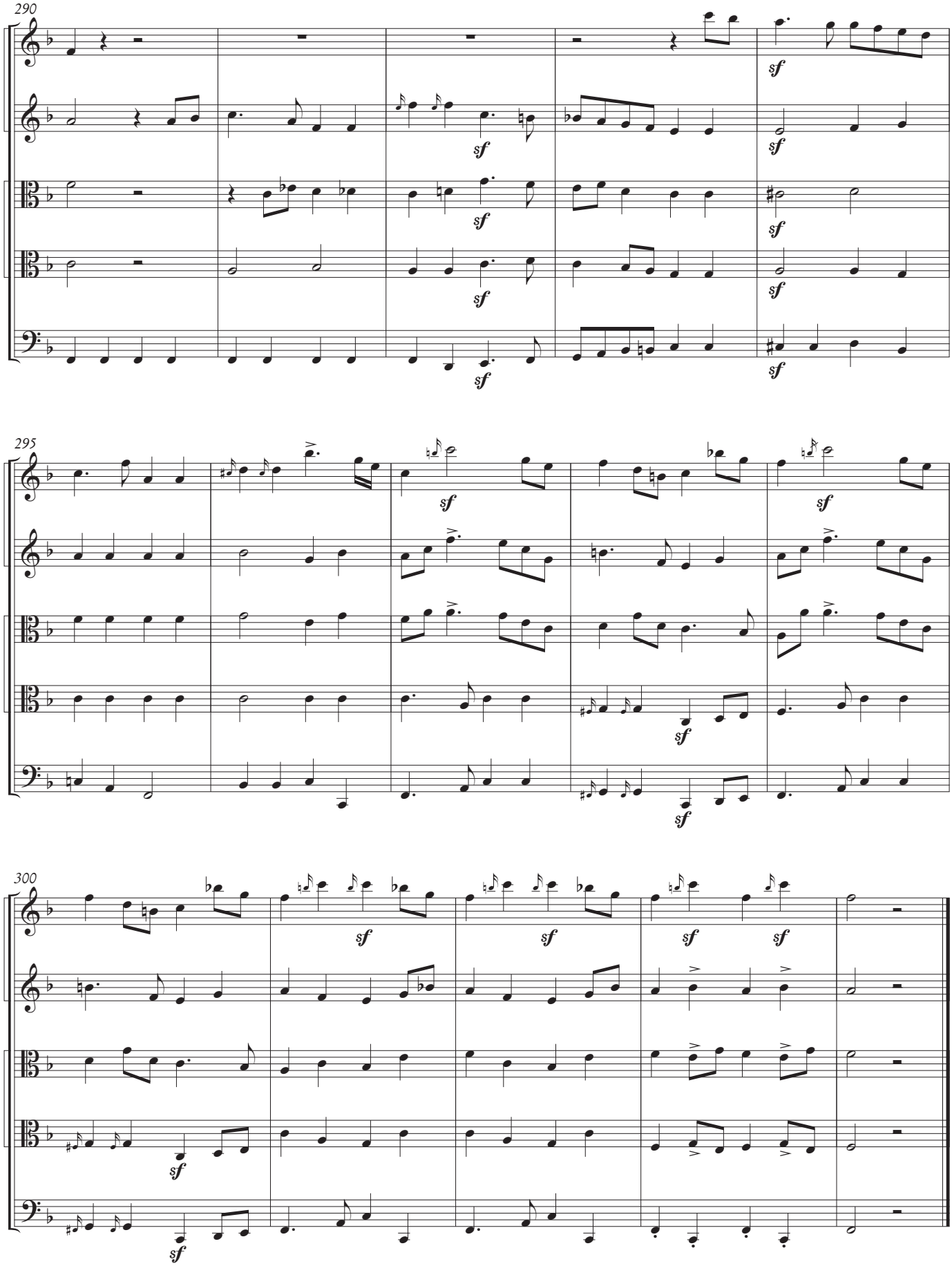
290
sf
295
sf
300
sf

Jacob Struve

Jacob Bernhard Struve (1767–1826) tillhör inte musikhistorieskrivningens centrala namn, men hade under sin livstid en betydelsefull ställning i svenskt musikliv. Hans bevarade kompositioner vittnar om hantverksmässig skicklighet och om god kännedom om förromantikens stilmedel. Struve hade en för sin tid mycket god utbildning som dock inte inleddes med musikstudier.

Jacob Struve föddes i Stockholm. Han studerade i Uppsala och fortsatte därefter sina studier vid universitetet i Kiel, där han disputerade i naturalhistoria 1791. I Wien tog han lektioner för den böhmiske tonsättaren Adalbert Gyrowetz. Tillbaka i Sverige blev Struve direktör och inspektör för Musikaliska akademiens sångskola från 1805 till 1811. Nästa flytt gick till Norrköping, där Struve var organist i Tyska kyrkan (Hedvigs kyrka) 1811–18, för att därefter återvända till Stockholm. Under sina år i huvudstaden var han aktiv i Harmoniska sällskapet som då var relativt nystartat. Struve omtalas som en uppskattad lärare i musikämnen och man kan förutsätta att sådan undervisning bidrog till hans försörjning under en följd av år.

Jacob Struves produktion som tonsättare är både varierad och omfattande. Han fick vissa verk publicerade, också i den viktiga förlagsstaden Leipzig. Precis som sin lärare Gyrowetz ägnade Struve sig särskilt åt stråkkvartetter (fem stycken) och verk för scenen. Han skrev musik till fyra komiska sångspel som enligt Lennart Hedwall präglas av ”ett slags känslosam tyskpåverkad stil”: *Torparen* (1803), *Den engelska advokaten* (1805), *Den ondsinta hustrun* (1808) och *En fjärdedels timma tystnad* (1810). De båda sistnämnda blev betydande framgångar. Av Struves övriga verk kan nämnas en symfoni (Ess-dur), en fristående uvertyr, en kantat över nr 43 i 1819 års psalmbok för soli, kör och orkester, en pianokvintett och pianostycken.

Jacob Struve invaldes i Kungl. Musikaliska akademien som ledamot nr 173 den 11/3 1797.

© *Gunnar Ternhag,* Levande musikarv

Stråkkvintett i E-dur och Stråkkvintett i F-dur

Två stråkkvintetter av Jacob Bernhard Struve finns bevarade i autograf. Den i E-dur, som är daterad ”1807. d. 18 May”, torde vara det tidigaste kända svenska verket för denna ensembleform. Även en stämuppsättning är bevarad, men om och när stycket framfördes är ingenting bekant. I likhet med den andra kvintetten, i F-dur och utan datering, kan den åtminstone senare ha spelats inom det 1820 stiftade Harmoniska sällskapet i Stockholm, där Struve var flitigt verksam fram till sin död 1826. Nästa svenska stråkkvintettpar, Adolf Fredrik Lindblads kompositioner i A-dur respektive F-dur, klingade båda vid en spelafton i Johan Mazers så kallade Djurgårdsbolag 1829.

Lindblad kom besättningsmässigt att ta upp Mozarts kvintettform med två altfioler, som även Ignace Pleyel ständigt föreskrev och Beethoven använde i ett par tidiga verk, och även Struves F-durkvintett är komponerad för denna besättning. Men i sin E-durkvintett förbigår Struve även Luigi Boccherinis närmast epokgörande variant med två violonceller (där förstacellon närmast tävlar med violinprimarien som solist) genom att koppla en kontrabas till en stråkkvartett. Därmed åstadkommer Struve en klangbild som närmar sig stråkorkesterns, och eftersom kontrabasstämman är en ge-

nuin basstämma med flera typiska kännetecken som exempelvis väl insatta *pizzicati*, låter sig verket väl höras även i korisk besättning. I sin ungefär samtidiga stråksextett i f-moll använder Joachim Nicolas Eggert kontrabas som understa stämma, men idén till sin tämligen originella stråkensemble kan Struve möjligen ha fått redan under sin studietid för Adalbert Gyrowetz i Wien på 1790-talet. Dennes enda bekanta stråkkvintett (C-dur, op. 45) är dock komponerad för en kvintett med två altfioler.

Om nu Struves kvintettbesättning kan synas ovanlig, är det nog ännu mera överraskande att finna hans E-durkvintett i en egenhändigt nedtransponerad version i D-dur, som bevarats endast i stämmor. Denna använder kontrabasens låga D, en ton som instrumentet inte förfogar över i sin vanliga stämning. Struve har i E-durpartituret tydligt föreskrivit ”kontrabas”, men har på omslaget till D-durversionens stämuppsättning ändrat titeln till ”Quintette pour Deux Violons, Alto et Deux Violoncelles” samtidigt som han på den lägsta stämmans framsida noterat ”Violoncello 2d ou Contrabasso”! Frågan är om han då möjligen avser ”violone” som ju i sin klassiska form – som det lägsta viola da gamba-instrumentet – hade lägsta strängen stämd i D, men en lägsta kontrabassträng tillfälligt ”nedstämd” från E till D är givetvis också fullt tänkbar. D-durmaterialet är vidare av största vikt beroende på att det innehåller finalsatsens sista sex takter som annars saknas E-durkvintettens partitur, vilket möjliggör den kompletta utgåva som här föreligger.

*

Struves kvintetter visar samma professionella handlag med ensembleformen och samma klassicistiska uppläggning och satsbild som hans fem stråkkvartetter men är möjligen något mer översiktliga i uppbyggnaden av varje beståndsdel. Båda är fyrsatsiga och inleder första satsen med ett långsamt parti. I E-durverket är detta parti vekt och innerligt, varpå den väl disponerade snabba huvuddelen får ett kontrastartat tema med ett energiskt *unisono* ställt mot en mer lyrisk båge. Även sidotemat innehåller en viss kontrasteffekt, men satsens viktigaste byggsten visar sig vara ett kort synkopiskt motiv som tillsammans med element ur temana behandlas med åtskilliga kontrapunktiska finesser. Den tidstypiska menuetten har en mjukare trio i A-dur, och den långsamma satsen är uppbyggd som ”tema med variationer” över en regelbunden och visartat kantabel melodi om 8+8 takter. Förstaviolinen varierar med figurationer, och både violan och cellon får ombesörja melodin, innan den slutligt kulminerar i en fulltonig coda. Finalens snabba 2/4-rörelse smakar närmast Haydnsk spiritualitet – även här är temakärnan 8+8 takter – och drivs framåt med både energi och luftighet och åtskillig figurationelegans i förstastämman. Satsen får ett slags rondokaraktär genom ett längre mollavsnitt men lever i hög grad på Struves skickliga genomföringsteknik. F-durkvintettens inledning är stramt högtidlig, och allegrots tre takter långa huvudtema bygger på ett treklangsmotiv följt av en unison ”sladd”; det upprepas omedelbart i g-moll! Det mjukare sidotemat presenteras av förstaviolan och övertas av förstaviolinen, och även i denna sats växlar karaktären mellan energiskt och uttrycksfullt. Genomföringen som startar i moll är rik på modulationer, och återtagningen blir därför regelrätt (dess början har Struve inte ens skrivit ut). Menuetten med en väl utvecklad andrarepris innehåller två triodelar. Den första låter violan leda och den andra, i d-moll, bjuder på avsevärd kraftfullhet. Adagiot, i f-moll, är melodiskt sångbart i en vackert avskuggad 6/8-rytm och med ett skuggrikt spel mellan moll och dur. Finalen bjuder åter på ett treklangsbaserat huvudtema, på en gång stramt och lättsamt med sina smått utmanande förslag som kommer väl till pass i den tämligen

utförliga genomföringen, där också det breda men smidiga sidotemat blir vederbörligen uppmärksammat. Satsen förenar därmed på ett osökt sätt drag av både rondo och sonatform.

Partituret till F-dur-kvintetten innehåller åtskilliga strykningar och ändringar, men verket måste anses vara slutfört. De många retuscherna ger samtidigt en unik inblick i tonsättarens arbete med satskaraktärer och proportioner.

© *Lennart Hedwall,* Levande musikarv

Jacob Struve

Jacob Bernhard Struve (1767–1826) is not a central figure in music history, but he nevertheless played an important role in Swedish musical life during his lifetime. His preserved compositions bear witness to artistic competence and a good knowledge of pre-romantic style. Struve had a very good education for his time although music was not originally the focus of his formal education.

Jacob Struve was born in Stockholm. He studied in Uppsala and then continued on at the university in Kiel, where he defended his doctoral thesis in Natural History in 1791. In Vienna he studied composition under the Bohemian composer Adalbert Gyrowetz. On his return to Sweden Struve became director and superintendent for the Royal Swedish Academy of Music's singing school from 1805 to 1811. His next move was to Norrköping, where Struve was the organist in the German Church (Hedvigs kyrka) from 1811–18, after which he returned to Stockholm. During his years in the Swedish capital he was active in the Harmonic Society, which was relatively newly formed. Struve is described as a well-liked teacher of musical subjects and it is likely that such teaching contributed to his income over a number of years.

Jacob Struve's production as a composer is both varied and comprehensive. He had some of his works published, even in Leipzig – a city of importance in music publishing. Just as his teacher Gyrowetz did, Struve focused particularly on string quartets (five pieces) and works for the stage. He wrote music for four comic operas, which according to music historian Lennart Hedwall are characterised by 'a kind of emotional German-influenced style': *Torparen* (1803), *Den engelska advokaten* (1805), *Den ondsinta hustrun* (1808) and *En fjärdedels timma tystnad* (1810). The latter two enjoyed significant success. Of Struve's other works, those worthy of mention are a symphony (in E-flat major), a free-standing overture, a cantata over hymn no. 43 in the 1819 hymn book for soli, choir and orchestra, a piano quintet and other pieces for piano.

Jacob Struve was elected into the Royal Swedish Academy of Music as member no. 173 on 11 March 1797.

© *Gunnar Ternhag,* Levande musikarv. Trans. Nicole Vickers

String Quintet in E Major and String Quintet in F Major

Two string quartets by Jacob Bernhard Struve survive as autographs. The E major quintet, dated "1807. d. 18 May" is likely the earliest known Swedish work composed for this ensemble form. A set of parts also survives, but if and when the quintet was performed is unclear. Like the other quintet, in F major and undated, the work could have been performed at a later date within the Stockholm Philharmonic Society, formed in 1820, where Struve was active until his death in 1826. The subsequent pair of Swedish string quintets, by Fredrik Lindblad in A and F major respectively, were both played in 1829 at a salon performance in Johan Mazer's so-called Djurgårdsbolag (lit. Djurgården Company).

Lindblad followed the instrumentation established by Mozart in his string quintets with two violas, a model Ignace Pleyel continuously stipulated, and that Beethoven used in two of his early works. Struve's F Major quintet is also scored for this instrumentation. In the E Major quintet, on the other hand, he moves beyond Luigi Boccherini's more or less epochal constellation with two cellos (where the first cello to a large extent competes with the first violin as a soloist) by adding a contrabass to the traditional string quartet. In this way he achieves an almost orchestral timbre. Indeed, because the contrabass part is a genuine bass part, with several typical traits such as well-placed *pizzicati*, the work is also suited to be performed with each part doubled. Joachim Nicolas Eggert, in his nearly contemporary string sextet in F minor, also uses contrabass in the lowest part, but the idea for Struve's rather original instrumentation may already have arisen in the 1790s during his time in Vienna studying with Adalbert Gyrowetz. The latter's only known string quintet (in C major, Op. 45), however, is composed for a quintet with two violas.

If Struve's quintet instrumentation seems unusual, it is even more of a surprise to find the E Major quintet transposed down a tone to D major in the composer's own hand. This version only survives in individual parts, the lowest of which makes use of the contrabass's low D, a note which the instrument cannot play when tuned in the traditional fashion. In the E major score Struve has clearly written "contrabass", but on the cover of the D major version the title is changed to "Quintette pour Deux Violons, Alto et Deux Violoncelles". At the same time the part itself is marked "Violoncello 2d ou Contrabasso"! The question is whether he might possibly have had in mind the "violone" which, in its classical form – as the lowest instrument in the viola-da-gamba family – has its lowest string tuned to D. That said, using a contrabass with its lowest string temporarily tuned down from E to D is obviously a viable option. In addition, the D major material is important because it includes the last movement's six final bars, which are otherwise missing from the score of the E major version and which made the publication of a complete edition possible.

*

Struve's quintets display the same professional skill with respect to ensemble writing, and the same classical form and scheme that one finds in the five string quartets, with the proviso that each section's construction is somewhat more superficial in the quintets. Both quintets are in four movements and both dispose of a slow introduction in the first movement. In the E-major work this is rather timid and heartfelt,

whereas the well-organized fast main section that follows has a theme that contrasts the opening, with an energetic unison countered by a more lyrical arc. The secondary theme also has a certain contrasting effect, but the movement's keystone turns out to be a short, syncopated motif which, together with elements from the themes, is handled with a great deal of contrapuntal finesse. The minuet, typical of its time, has a gentler trio section in A major, and the slow movement consists of a theme and variations on a regular folk-like, singable melody in 8+8 bars. The first violin varies with figurations, and both the viola and the cello get to develop the melody before the movement culminates in a sonorous coda. The finale's quick 2/4 motion almost tastes of a Haydnesque spirituality – here too the core of the theme is in 8+8 bars – and is driven forward by energy, an airiness and an abundance of elegant figurations in the first violin. The movement acquires something of a rondo character through a lengthy minor-key passage, but on the whole the finale remains entirely consistent with Struve's through-composed technique.

The F Major quintet's introduction is austerely solemn, and the allegro's three-bar main theme builds on a triadic motif followed by a unison slide; it is immediately repeated in G minor! The softer secondary theme is presented by the first viola before being taken over by the first violin, and as in the E major quintet, this movement also changes character between the energetic and the more expressive. The development begins in the minor and is rich in modulations, and the recapitulation is thus entirely by the book (Struve hasn't even notated the first part of it). The minuet, with its nicely developed second repeat, has two trio sections. The first allows the viola to lead and the second, in D minor, marshals of considerable power. The adagio, in F minor, has a lyrical melody set to a beautiful unshadowed 6/8 rhythm and with ambiguous play between minor and major. The finale again offers a triad-based main theme, at once both tense and carefree with its somewhat challenging suggestions that come to resolution in the rather comprehensive development, where the broad but supple secondary theme is also given its due attention. In this way the movement thus unites, in a quite unexpected way, aspects of both rondo and sonata form.

Although the score of the F Major quartet contains several deletions and corrections, the work must be considered complete. At the same time, the significant amount of retouching allows a unique insight into the way Struve handled the character and proportions of individual movements.

© *Lennart Hedwall,* Levande musikarv
Trans. *Guy Dammann*

Kritisk kommentar

Källmaterial
Utgåvan grundar sig på partitur i autograf (**A**) samt stämmor, från en annan handskriven källa (**St**).
Det exemplar som använts som förlaga återfinns hos *Musik- och teaterbiblioteket* i Stockholm under signum Z/Sv.
Titeln ”Qvintetto”, på första notsidan i **A**, och ”Qvintetto/pour/Deux Violons/Deux Altos/et/Violoncelle” i **St**,
har ändrats till Stråkkvintett F-dur.

Kommentarer
A är mycket rörig och fattig på framförandeanvisningar. **St** är i kontrast överflödiga i dessa dock inte tillräckligt enhetliga.
I utgåvan har man eftersträvat en så enhetlig notbild som möjligt med utgångspunkt från **A**. Detta innebär att information
från **A** har utelämnats till fördel för kompletteringar från **St**.

Sats I, Lento - Allegro

TAKT	INSTR.	ANM.
4	vl II	tillagd stacc på slag 1-2 enl **St**
9, 11	vc	tillagd accent enl **St**
15	vla I	legato tillagd i a m vl II t.13
31	vla II	3:e slag tillagd stacc enl **St**
32	vla II	legato tillagd i a m vl I
33	vc	sista 4-delen f, i a m **St**
35	vl II	översta stämman borttagen av stämföringsskäl samt i a m **St**
35, 39	vl II, vle	accent tillagd i a m vl I
36	vla I	legato tillagd i a m vl I
41	vl I-II	legato tillagd i a m t.43
46, 48, 193, 197	vl I	i **St**, slag 1 och 3, pkt. 8-del och 16-del istället för två 8-delar
51, 59	tutti	nyanser tillagda i a m t.143
55	vl II	borttaget g helnot i **A**, det verkar ha glömts där av tons.
56	vla I	i **St** *sf* på 1:a slaget
59-61	vl II	tillagd legato på slag 1-2 i a m vla II t.51-53
61-66	vla I-II	i **St**, stämväxling fr. 3:e slaget t.61 t.o.m. 5:e 8-delen t.66
71	vl I	tillagd accent på 2:a slaget 1:a 16-delen, i a m t.73
74-75	vc	2:a 4-delen, H; sista 8-delen, A i a m **St**
70-76	vl II, vla I-II	i **St**, stämväxlingar och transponeringar
79	vc	tillagd legato i a m t.77
80-81	vl II	tillagd drill på 2:a slaget i a m vl I och t.82
85	vla I	i **St**, 4-delar: e-paus-e-paus
85	vla II	i **St**, c1 4-del och 4-dels och halvnotspaus

86-87	vl II	i **St**, c2-h1/e1
86	vla I	*p* i **A** borttaget – övriga spelar *f*
89/90, 97/98	vla I-II	sista 8-delen/slag 1-2 stacc. tillagd i a m vc, slag 4 stacc. lunghe tillagd i a m vl I-II
92-93	vl I-II	accenter och legato tillagda enl **St**
103	tutti	*sf* tillagd enl **St**
105	vl I-II, vc	*sf* tillagd enl **St**
110	vl II	unisono med vl I jfr t.118
110	tutti	accenter på 1:aslaget tillagd i a m t.118
113	vla I-II	3:e slaget, vla I d1, vla II h, i a m t.125 och enl. **St**
113	vla I-II	tillagd accent i a m t.121
113, 121	vc	tillagd legato på 8-delar enl. **St**
118	vl I-II, vla II	*sf* tillagd i a m t.110
124/126	vl I/vla I	stacc tillagd i a m t.128 (står även i **St**)
130	vl I	drillar tillagda i a m huvudmotivet
132, 134, 136	vl I	stacc tillagd i a m t.128
141	vl I	drill tillagd på 2:a slaget, i a m huvudmotivet och 4:e slaget
143-144	vl II	tillagd legato på slag 1-2 i a m t.59
143-144, 200-201	vc	i **St**, helnot istället för halvnot – 4-delsnot - paus
151	tutti	nyanser tillagda i a m t.143
167	vla I	i **St**, slag 3-4 en oktav upp
189-190, 194	vl I-II	tillagd stacc och legato i a m t.41-43 samt enl **St**
190-191	vla I	i **St** likadant som i t.194-195
191	vl I	sista tre 8-delar legato tillagd i a m vc
195	vlni, vle	tillagda legatobågar och artikulationer jfr t.191
198	vl I	drill tillagd på 2:a slaget, i a m huvudmotivet och 4:e slaget
208	vl II	i **A**, g1 på 3:e slaget ändrat i utg. till a1 i a m vla II t.200
207	vc	i **St**, en oktav ner
214	vl I-II, vc	*f* tillagd i a m vle
218	vl I-II, vla I	slag 3-4 legato uppdelat i a m slag 1-2
229	vl I	slag 3 giss1 i **A** ändrat i utg. till g1 i a m vl I t.80
241	vl I	slag 3-4 legato tillagd enl **St**

Sats II, Menuetto -Trio I - Trio II

TAKT	INSTR.	ANM.
1 uppt.	tutti	*p* tillagd enl. **St**
3, 39, 52	tutti	stacc tillagd enl **St**

19-20	vl II, vla I	tillagd legato i a m vl I
21	vc	legato tillagd enl **St**
21	vl II	legato tillagd i a m vc
25	vc	*p* tillagd enl **St**
25	vl I-II	*p* flyttad fr t.26, jfr vle t.27
82, 94, 98	vla I	olika toner varje gång trots identiska takter i övr. instr. (ingen uniformisering tillämpad i utgåvan)

Sats III, Adagio non troppo (i **St** *Andante sostenuto-Maggiore*)
I **A** saknas dynamiska angivelser nästan helt, kompletteringarna kommer från St.

1	vla II	otydligt i **A**, ändrat i a m t.63; i **St**, f 2:a tonen
17, 19	vle, vc	tillagd accent på 1:a slaget samt *dolce* endast t.17
17-18,19-20	vc	i **St.** legatobåge 2+2 takter
21-22	tutti	tillagda accenter och legatobågar (vlni) enl **St**
23-30	tutti	dynamik tillagd enl **St**
26	vl I	leagtobåge över 16-delar tillagd enl **St**
27	tutti	notation i **A** otydlig, takten kompletterad enl **St** och till stor del i analogi med strukturen i t.88-89 (i **A** syns det en liknande takt till (27 b), svårläslig och delvis bortstruken)
31-32	vc	i **St** bindebåge mellan takterna
32	vl I	i **St** cresc.pil hela takten
35-37	vle	i **St**, vla I, t.35 *p* under b, t.36 *f* b1, t.37 *p* g1; vla II, viceversa, t.35 *f* under g, t.36 *p* g1, samt legato över 8-delar i t.35-36
38-87	tutti	dynamik tillagd enl **St**
47-62	tutti	varannan takt tillagd nyansväxling *p-f* i a m **St** vla II, vc
49	vl I	tillagd accent och legato på slag 3-4, 5 enl **St**
51, 59	vc	tillagd legato i a m t.47
53	vl I	tillagd legato på slag 1-3,4-6 enl **St** och jfr t.49
54	vc	i **St**, c en pkt. 4-del och en 4-del
54, 62	vl I	obs.! ej legato, saknas både i **A** och **St**
57-58	vl I	legato tillagd på slag 4-6 samt 1-4 enl **St**
67	vla II	otydligt i **A**, ändrat i a m t.5
80-81	vle, vc	legato tillagd i a m t.78-79
85, 87, 90	vl I	legato tillagd enl **St**
89	vlni, vle	tillagd legato på slag 4-6 i a m vc **St**
63-73	tutti	tillagd dynamik, legato, artikulationer i a m t.1-11

Sats IV, Finale, Allegro assai

6	vla I	i **St,** b-b-c1-a
14	vc	f istället för e på 3:e 4-delen i a m t.38
15	vl I	legato tillagd enl. **St**
17-18	vl I, vla I	legato och artikulationer tillagda i a m t.21-22
19	vl I	i **St** legato och cresc.pil
32, 35	vl I	legato tillagd enl. **St**
37	vl II	i **St**, 4-delar, c2/a2-c2-a1-d2
40-41	vl I-II	stac tillagd enl **St**
46-47	vl I-II	legato tillagd enl **St**
48-49	vl	i **St**, *sf* på 2:a 4-delen i varje takt
59-61	vc	legato tillagd enl **St**
67 (71, 74)	tutti	i **St** står det *dolce* vl I, *p* vl II, *f* vla II,vc; ändrat enligt **St** vla II, vc till *f* t.67, *p* t.71, *f* t.74
67-68	vle, vc	tillagd stacc enl **St**
69	vc	i **St**, f pkt. 4-del och fiss 8-del
71-73	vla II, vc	legato tillagd enl **St**
82-83	vl II, vle	legatolängd otydlig i **A**, tillagd enl **St**
82-83	tutti	crescendopil tillagd enl **St**
86-93	vla I	i **St**: 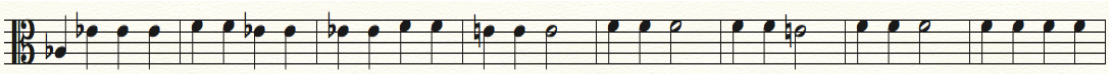
97-100	vle	legatobågar och artikulationer tillagda i a m vl I-II t.105-108
101	vla I	i **St**, fr. 2:a slaget: e1 pkt.4-del, giss1-h1-e1 8-delar
102	vla I	i **St**, 1:a tonen e1
124	vl I	i **St**, 4:e slag d2-c2
146,148-149	vl I-II	tillagd *sf* på 2:a slaget i varje takt, enl. **St**
151-153	vla I	i **St**, 22 extratakter som förmodl. har strykits i **A** eller som tillagts senare än **A**
152-154	vla II	i **St**, 22 extratakter som förmodl. har strykits i **A** eller som tillagts senare än **A**
155	vl II, vc	i **St** står det *dolce* i vl II och *p* i vc
159	vc	i **St** står det *f*
159-160	vla II	tillagda ossia-noter enl. **St**: sista/första 4-delen i t.159/160, c1-d1
179	vla I	i **A** 3-4:e slag b1
181	vl II	i **A** 3-4:e slag f2
193	vl I-II	legatobågar i a m t.3
202	vl I-II	stacc tillagd i a m t.198

217-221	vc	tillagd legato i a m t.59-63
225	vla I	i **A**, 3:e 4-del a1 ändrat i utg. till g1 i a m t.67
240-241	vl II, vle	legatolängd otydlig i **A**, tillagd enl **St**
240-243	tutti	cresc.-och decresc.pil tillagda i a m t.82-85 samt enl **St**
240-243	vl I	i **St**, samma rytm men andra tonhöjder: 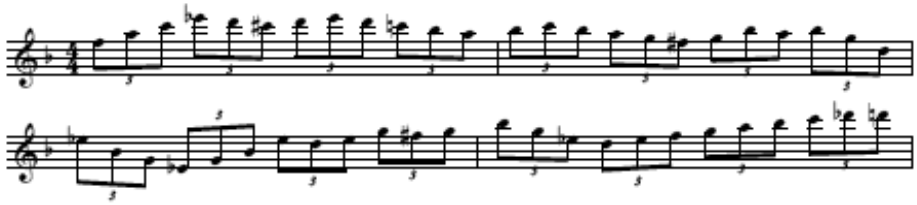
241	vl I	i **A** 3:e slag 1:a 8-del g2
244	vl II,vle,vc	i **St** stacc
244-250	vl I	artikulationer tillagda enl samt i a m med huvudmotivet
253-254	vl I	i **St**, samma rytm men andra tonhöjder
254	vla I	i **S**t, f.o.m.upptakt, f, 4-delar
260	vl II	i **A**, 3:e slag e2 ändrat i utg. till ess2 i a m t.102 samt t.268 vla I
260-270	vla II	i **St**, paus 11 tkt.
263-266	vl I-II	legato/stacc tillagd i a m vle t.255
271-273	vl I	i **St** stacc på slag 3-4
275	vla I	tillagd *sf* enl. **St**
276	vla II	tillagd *sf* i a m vla I t.275, i St står det *f*
283-284 290-291	vla II, vc	i **St** *p*
283-285(1-2) 290-291(1-2)	vc	stacc
284, 291	vla II	i **St** legato
285(3-4)-286 292(3-4)-293	vl II,vle,vc	i **St** legato på slag 3-4/1-2, stacc på 4-delar
294	vla II	i **St** *f*
294	vc	tillagt *sf* i a m övr. instr.; i **A** *fp*; i **St** *f*
294	vc	i **St** slag 1-2 halvnot
297	vla I	i **St** *f*
301-302	vl I	i **St**, på slag 2-3 en halvnot istället för två 4-delar
301-302	vc	i **A** ursprungligen fyra 4-delar; pkt. har i efterhand kladdats till första 4-delen och skaft till den andra

© *Cristian Marina,* Levande musikarv